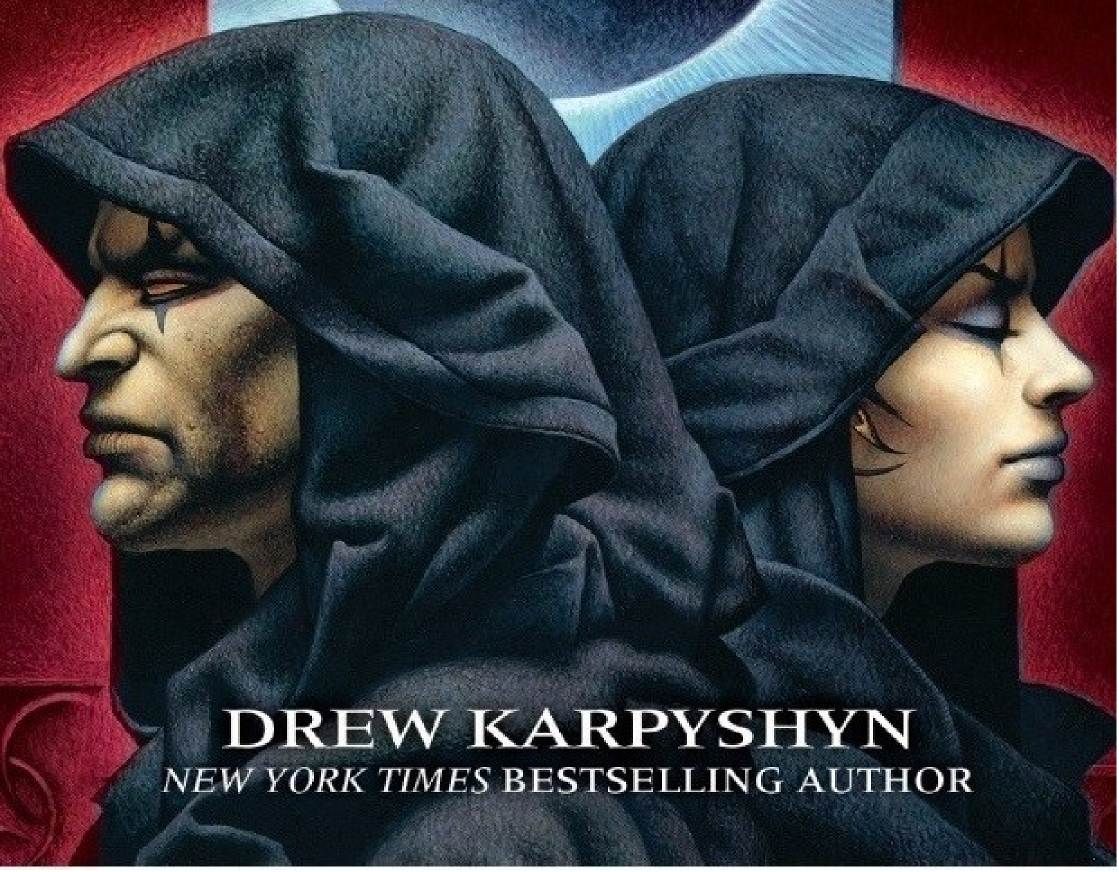
STAR WARS

DARTH BANE

DINASTIA RĂULUI

O NUVELĂ DIN VECHEA REPUBLICĂ

DREW KARPYSHYN

DARTH BANE
DINASTIA RĂULUI

Din seria VECHEA REPUBLICĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

După volumul
DREW KARPYSHYN
Darth Bane: Dymasty of Evil
2009

DREW KARPYSHYN

Drew Karpyshyn (născut pe 28 iulie 1971) este scenarist pentru jocuri video, scenarist şi romancier canadian. A lucrat ca scriitor principal pentru *Star Wars: Knights of the Old Republic* şi scriitor pentru primele două jocuri video *Mass Effect*. A părăsit BioWare în 2012 pentru a se concentra pe romanele din seria *Chaos Born* şi a revenit trei ani mai târziu, în 2015. La 9 martie 2018, a anunţat că părăseşte din nou BioWare pentru a se concentra asupra activităţii sale independente. Locuieşte în Alberta, Canada, împreună cu soţia sa, Jen, şi pisica lor.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

PROLOG

Darth Bane, Lordul Întunecat Sith, aruncă cearşaful de pe pat şi îşi trecu picioarele peste margine, sprijinindu-le pe podeaua din marmură rece. Îşi înclină capul dintr-o parte în alta; luptându-se să scape de nodurile din gâtul şi umerii săi plini de muşchi. Se ridică, în cele din urmă, cu un mormăit sonor. Inspiră adânc, apoi expiră încet, întinzându-şi braţele deasupra capului, cât putea de mult, în timp ce se întindea, cu toată înălţimea sa de doi metri. Putu simţi *pop-pop-pop*-ul ascuţit al fiecărei vertebre de-a lungul coloanei, când se întinse până ce vârful degetelor atinse tavanul. Satisfăcut, îşi coborî braţele şi îşi ridică sabia de lumină de pe noptiera ornată aflată într-o parte a patul. Mânerul curbat se simţea liniştitor în strânsoarea lui. Familiar. Solid. Totuşi, ţinerea săbiei nu i-a putut opri tremurul foarte uşor al mâinii libere. Înfiorat, îşi încleşta mâna stângă în pumn, cu degetele săpând în carnea palmei – un mod brutal, dar eficient, de a tempera tremuratul.

Mişcându-se în tăcere, se strecură din camera de dormit pe holurile conacului pe care îl numea acum *Casă*. Tapiseriile luminoase acopereau pereţii şi covoarele colorate, ţesute manual, se aliniau pe coridoare, în timp ce îşi croia drum din cameră în cameră, fiecare fiind decorată cu mobilier personalizat, obiecte rare de artă şi alte semne inconfundabile ale averii. Îi trebui aproape un minut întreg pentru a traversa toată lungimea clădirii şi a ajunge la uşa din spate care ducea spre terenurile în aer liber care îi înconjurau moşia.

Desculţ şi dezbrăcat de la talie în sus, se înfioră şi aruncă o privire spre mozaicul abstract al curţii de piatră, iluminat de

lumina lunilor gemene ale lui Ciutric IV. I se făcu pielea de găină pe tot corpul, dar ignoră frisonul nopţii în timp ce îşi aprindea sabia de lumină şi începea să practice formele agresive ale Djem So.

Muşchii îi gemeau în semn de protest, articulaţiile făcând *clic* şi scârţâind în timp ce se deplasa cu atenţie printr-o varietate de secvenţe. *Tăiere. Fentă. Împungere.* Tălpile picioarelor lipăiau uşor pe suprafaţa pietruită din curte, într-un ritm sporadic care marca progresul fiecărui atac şi retrageri împotriva unui adversar imaginar. Ultimele vestigii ale somnului şi oboselii se agăţau cu încăpăţânare de corpul său, stârnind vocea interioare minusculă, care îl îndemna să abandoneze antrenamentul şi să se întoarcă la confortul patului său. Bane o înecă în tăcere recitând linia de deschidere a Codului Sith: *Pacea este o minciună. Există doar pasiune.*

Trecuseră zece ani standard de când îşi pierduse armura de orbalisk. Zece ani de când corpul îi fusese ars aproape dincolo de recunoaştere de puterea devastatoare a fulgerului de Forţă dezlănţuit de propria lui mână. Zece ani de când vindecătorul Caleb îl readusese din pragul morţii şi Zannah, ucenica sa, îl ucisese pe Caleb şi îi păcălise pe Jedii care veniseră să-i caute. Datorită manipulărilor lui Zannah, Jedii credeau acum că Sithul dispăruse. Bane şi ucenica lui petrecuse deceniul scurs de la acele evenimente perpetuând mitul: trăind în umbră, adunând resurse şi păstrându-şi forţa pentru ziua în care vor lupta din nou împotriva Jedilor. În acea zi glorioasă, Sithul se va dezvălui, chiar în timp ce îşi distrugea duşmanii.

Bane ştia că s-ar putea să nu trăiască niciodată ziua aceea. Avea aproape patruzeci şi cinci de ani şi primele cicatrice ale timpului şi vârstei începuseră să lase urme pe corpul său. Cu toate astea, se dedicase ideii că într-o zi, chiar dacă va dura secole, Sithul – *Sithul său* – va stăpâni galaxia.

În timp ce continua să ignore arsurile şi durerile care însoţeau inevitabil prima jumătate a antrenamentului său nocturn, Bane începu să mărească viteza mişcărilor. Aerul şuiera şi trosnea, în timp ce era tăiat, iar şi iar, de lama stacojie care devenise o extensie a voinţei lui neîmblânzite.

Încă era foarte bine clădit. Muşchii puternici, formaţi în timpul tinereţii petrecute lucrând în minele de pe Apatros, i se încordau sub piele, flexându-se cu fiecare tăietură şi lovitură a

sabiei lui de lumină. Însă o parte minusculă a puterii brute pe care o posedase cândva, dispăruse. Sări mult în aer, cu sabia de lumină ridicată deasupra capului înainte de a tăia direct în jos suficient de puternic pentru a despica un duşman în două. Picioarele lui loviră suprafaţa dură a pietrelor din curte cu un sunet ascuţit, brusc, în timp ce ateriza. Bane se mişcă în continuare cu o graţie neînfricată şi o intensitate terifiantă. Sabia de lumină încă se mişca cu viteză orbitoare în timp ce-şi executa exerciţiile marţiale, dar era, totuşi, cu o fracţiune mai lentă decât fusese cândva. Procesul de îmbătrânire era subtil, dar inevitabil. Bane acceptă acest lucru; ceea ce pierduse în forţă şi viteză, putea uşor compensa cu înţelepciunea, cunoştinţele şi experienţa sa. Dar nu vârsta era de vină pentru tremurul involuntar care uneori îi afecta mâna stângă.

O umbră trecu peste una dintre lunile gemene; un nor foarte întunecat care ameninţa pornirea unei furtuni aprige. Bane făcu o pauză, gândindindu-se pentru moment să-şi întrerupă antrenamentul, pentru a evita apariţia iminentă a torentelor. Dar muşchii îi erau încălziţi, iar sângele îi pompa furios printre vene. Micile arsuri şi dureri dispăruseră, alungate de revărsarea de adrenalină a antrenamentului fizic intens. Acum nu mai avea rost să renunţe. Simţind o pală de vânt rece, se ghemui şi se deschise către Forţă, lăsând-o să curgă prin el. Se acordă la Forţă pentru a-şi extinde conştiinţa, pentru a cuprinde fiecare perlă individuală de ploaie, în timp ce cădea din cer, decis să nu lase nicio picătură să-i atingă pielea expusă. Simţea puterea părţii întunecate adunându-se în el. Începu, la fel ca întotdeauna, cu o mică scânteie, un fulger minuscul de lumină şi căldură. Cu muşchii încordaţi de aşteptare, alimentă scânteia, hrănind-o cu propria lui pasiune, lăsând mânia şi furia să transforme flacăra într-un infern care aştepta să fie dezlănţuit. Când primele picături se împrăştiară pe pietrele terasei din jurul său, Bane explodă în acţiune.

Abandonând stilul copleşitor Djem So, trecu la secvenţele mai rapide ale stilului Soresu, sabia de lumină trasând cercuri strânse deasupra capului său într-o serie de mişcări concepute pentru a intercepta salvele de blaster ale inamicului.

Vântul se transformă într-o furtună lugubră, iar picăturile rare deveniră repede o ploaie torenţială. Corpul şi mintea sa deveniră una, atunci când canaliză puterea infinită a Forţei

împotriva ploii. Se formară nori minusculi de aburi şuierător atunci când lama lui lovi picăturile descendente, în timp ce Bane se răsucea, se învârtea şi îşi contorsiona corpul pentru a se feri de puţinele picături care reuşeau să treacă de apărarea sa. Pentru următoarele zece minute, luptă împotriva furtunii, bucurându-se de puterea părţii întunecate. Şi apoi, la fel de repede cum începuse, furtuna dispăru, norul întunecat trecând pe deasupra lui, ca o adiere.

Respirând puternic, Bane îşi opri sabia de lumină. Pielea îi strălucea de transpiraţie, dar nicio picătură de ploaie nu îi atinsese carnea goală. Furtunile subite se întâmplau aproape în fiecare noapte pe Ciutric, în special aici, în pădurea luxuriantă de la marginea capitalei Daplona. Cu toate astea, acest inconvenient minor era uşor de tolerat atunci când îl puneai în balanţă cu toate celelalte avantaje pe care le oferea planeta. Situată pe Inelul Exterior, departe de scaunul puterii galactice şi de ochii iscoditori ai Consiliului Jedi, Ciutric avea norocul de a se afla în punctul de convergenţă al mai multor rute comerciale hiperspaţiale.

Navele se opreau frecvent pe planetă, dând naştere unei societăţi industriale mici, dar extrem de profitabile, centrată pe comerţ şi transport maritim. Mai important pentru Bane, fluxul constant de vizitatori din toate regiunile galaxiei îi oferea accesul uşor la contacte şi informaţii, permiţându-i să-şi creeze o reţea de informatori şi agenţi pe care îi putea supraveghea personal. Acest lucru ar fi fost imposibil dacă trupul său ar fi fost, încă, acoperit cu orbalisk – mulţimea de paraziţi chitinoşi care se hrăniseră cu carnea lui, în schimbul forţei şi protecţiei pe care i-o acordau. Armura sa vie îl făcuse aproape invincibil într-o luptă unu-la-unu, totuşi aspectul monstruos îl obligase să rămână ascuns de ochii galaxiei.

Pe atunci, planurile sale de a-şi construi bogăţia, influenţa şi puterea politică fuseseră stricate din cauza deformării fizice. Fiind forţat să trăiască izolat, pentru ca nu cumva Jedii să conştientizeze existenţa lui, lucrase doar prin emisari şi interpuşi. Se bazase pe Zannah pentru a fi ochii şi urechile lui. Toate informaţiile pe care le primea treceau prin ea; fiecare scop şi sarcină erau îndeplinite de ea. Drept urmare, Bane fusese forţat să acţioneze prudent, încetinindu-şi eforturile şi întârziindu-şi planurile. Dar acum, lucrurile erau diferite. Încă

era înfiorător de privit, dar nu mai mult decât orice alt mercenar, vânător de recompense sau soldat în rezervă. Îmbrăcat în hainele tipice ale lumii care îi adoptase, era remarcat mai mult pentru înălţimea sa decât pentru orice altceva – era vizibil, dar nu unic. Era capabil să se amestece în mulţime, să interacţioneze cu cei care deţineau informaţii şi să creeze relaţii cu aliaţii politici valoroşi. Nu mai trebuia să rămână ascuns, căci acum era capabil să-şi ascundă adevăratul sine în spatele unei identităţi presupuse. În acest scop, Bane cumpărase o mică moşie la câteva minute în afara oraşului Daplona.

Adoptând deghizarea în fraţii Sepp şi Allia Omek, comercianţi bogaţi care se ocupau de import-export, el şi Zannah îşi cultivaseră cu atenţie noile identităţi în cercurile influente social, politic şi economic ale planetei. Moşia lor era suficient de aproape de oraş pentru a le oferi acces uşor la tot ce avea de oferit Ciutric, totuşi suficient de izolată pentru a-i permite lui Zannah să-şi continue lecţiile în căile Sith.

Stagnarea şi complezenţa erau seminţele care vor duce la distrugerea finală a Jedilor; ca Lord Întunecat, Bane trebuia să fie vigilent pentru a nu permite propriului său Ordin să cadă în aceeaşi capcană. Era necesar nu numai să-şi instruiască ucenica, ci şi să continue să-şi sporească propriile sale abilităţi şi cunoştinţe.

Un zefir răcoros trecu prin curte, înfiorând trupul îmbibat de transpiraţie al lui Bane. Terminase cu pregătirea fizică pentru seara aceea; era timpul să înceapă munca cea mai importantă. Câteva zeci de paşi îl duseră în mica anexă din spatele moşiei. Uşa era încuiată de un sistem de securitate codificat. Introducând cifrele, împinse uşor uşa şi intră în clădirea care îi servea drept bibliotecă privată. Interiorul era format dintr-o singură cameră pătrată, cu latura de cinci metri, iluminată doar de o singură lumină moale, din tavan. Pereţii erau căptuşiţi de rafturi pline cu suluri, tomuri şi manuscrise pe care le adunase de-a lungul anilor: învăţăturile vechilor Sith. În centrul camerei era un podium mare şi un piedestal mic. Pe piedestal se odihnea comoara cea mai de preţ a Lordului Întunecat: Holocronul său.

Fiind o piramidă de cristal cu patru feţe, suficient de mică pentru a fi ţinută în palmă, Holocronul conţinea suma tuturor cunoştinţelor şi înţelepciunii lui Bane. Tot ceea ce învăţase

despre căile părţii întunecate – toate învăţăturile, toate filozofiile – fuseseră transferate în Holocron, înregistrate pentru eternitate. Era moştenirea lui, o modalitate de a-şi împărtăşi înţelepciunea de o viaţă cu cei care îl vor urma pe linia Maeştrilor Sith. Holocronul avea să treacă la Zannah după moartea sa, cu condiţia ca într-o zi să se poată dovedi suficient de puternică pentru a lua de la Bane mantia de Lord Întunecat. Dar Bane nu mai era sigur că va veni acea zi.

Sithul existase sub o formă sau alta de mii de ani. De-a lungul existenţei sale, a purtat un război nesfârşit împotriva Jediilor... şi între ei. Iar şi iar, adepţii părţii întunecate fuseseră zădărniciţi de propriile lor rivalităţi şi de luptele interne pentru putere. O temă comună rezonase de-a lungul lungii istorii a Ordinului Sith. Orice lider mare era, inevitabil, răsturnat de o alianţă a adepţilor săi. Lipsindu-le un lider puternic, adepţii se întorceau rapid unul împotriva celuilalt, slăbind şi mai mult Ordinul. Dintre toţi Maeştrii Sith, numai Bane înţelesese inutilitatea acestui ciclu. Şi numai el fusese suficient de puternic pentru a-l rupe. Sub conducerea sa, Sithul renăscuse. Acum erau doar doi – un Maestru şi un ucenic. *Unul – să întruchipeze puterea. Celălalt – să o râvnească*. Astfel, linia Sith va curge întotdeauna prin cel mai puternic şi mai demn. *Regula celor Doi* a lui Bane se asigura că puterea Maestrului şi a ucenicului vor creşte de la o generaţie la alta până când Sithul va putea, în cele din urmă, să-i extermine pe Jedi şi să deschidă o nouă epocă în galaxie. În acest scop, Bane o alesese pe Zannah ca ucenică: avea potenţialul de a depăşi, într-o zi, chiar propriile lui abilităţi. În ziua aceea, îl va uzurpa ca Lord Întunecat Sith şi îşi va alege un ucenic al ei. Bane ar muri, dar Sithul va continua. Sau aşa crezuse cândva.

Acum, însă, se îndoia. Trecuseră două decenii de când o luase pe fetiţa de zece ani de pe câmpul de luptă de pe Ruusan, dar Zannah părea totuşi mulţumită doar să-l servească. Îi îmbrăţişase lecţiile şi arătase o afinitate incredibilă pentru Forţă. De-a lungul anilor Bane îi urmărise cu atenţie progresul şi nu mai putea spune cu siguranţă care dintre ei ar supravieţui unei confruntări. Dar reticenţa ei de a-l provoca, îl făcuse pe Maestru să se întrebe dacă nu cumva lui Zannah îi lipsea ambiţia aprigă necesară pentru a deveni Lord Întunecat Sith.

Intrând în bibliotecă, întinse mâna stângă pentru a închide uşa în spatele lui. În timp ce o făcea, observă tremurul mult prea familiar al degetelor. Îşi smuci mâna înapoi, involuntar, strângând-o iar în pumn, în timp ce lovea uşa să se închidă.

Vârsta începea să-şi facă efectul asupra lui Bane, dar nu era nimic în comparaţie cu efectele deja vizibile pe corpul său în urma deceniilor de folosire a părţii întunecate a Forţei. Nu se putu abţine să nu zâmbească la această ironie sumbră: prin partea întunecată, avea acces la o putere aproape infinită, dar puterea aia venea cu un cost teribil. Carnea şi oasele nu aveau forţa necesară pentru a rezista energiei incomensurabile dezlănţuită de Forţă. Focul nestins al părţii întunecate îl consuma, devorându-l fracţiune cu fracţiune. După zeci de ani de concentrare şi canalizare a puterii, corpul său începea să se descompună.

Starea îi era agravată de efectele persistente ale armurii de orbalisk care-l omorâse chiar în timp ce îl înzestra cu o putere şi o viteză incredibile. Paraziţii îi împinseseră corpul cu mult peste limitele sale naturale, îmbătrânindu-l prematur şi intensificând degenerarea forţată de puterea părţii întunecate. Orbaliskul dispăruse, dar pagubele nu puteau fi anulate. Primele manifestări exterioare ale sănătăţii sale în continuă slăbire fuseseră subtile: ochii îi deveniseră înfundaţi în orbite şi obosiţi, pielea îi era mai palidă şi mai plină de riduri decât era normal pentru vârsta lui. În ultimul an, observă o deteriorare mai accentuată, culminând cu tremurul involuntar care îi cuprindea mâna stângă cu o frecvenţă din ce în ce mai mare. Şi nu putea face nimic în acest sens. Jedii puteau folosi partea luminoasă a Forţei pentru a-şi vindeca rănile şi bolile. Dar partea întunecată era o armă; bolnavii şi cei fragili nu meritau să fie vindecaţi. Doar cei puternici erau demni să supravieţuiască.

Încercase să ascundă tremurul de ucenica sa, dar Zannah era prea rapidă şi prea vicleană, ca să scape un semn atât de evident de slăbiciune în Maestrul ei. Bane se aşteptase ca tremurul să fie catalizatorul de care avea nevoie Zannah pentru a-l provoca. Cu toate astea, chiar şi acum, cu trupul său arătând dovezi incontestabile de vulnerabilitate crescândă, părea mulţumită să menţină *status quo*-ul. Bane nu ştia dacă acţiona din frică, indecizie sau poate chiar din compasiune

pentru el, dar niciuna dintre aceste trăsături nu era acceptabilă în cea aleasă pentru a-l moşteni. Exista o altă explicaţie potenţială, desigur, dar era cea mai tulburătoare dintre toate. Era posibil ca Zannah să fi observat deteriorarea abilităţilor lui fizice şi, pur şi simplu, hotărâse să aştepte. Peste cinci ani, trupul său va fi o cochilie distrusă, iar ea va putea să-l omoare fără niciun risc. În majoritatea circumstanţelor, Bane i-ar fi admirat strategia, dar în acest caz pălea în faţa principiului cel mai fundamental al *Regulii celor Doi*. Un ucenic trebuia să câştige titlul de Lord Întunecat, luându-l de la Maestru într-o confruntare care îi împingea pe amândoi spre limita abilităţilor lor. Dacă Zannah intenţiona să-l provoace doar atunci când era stăpânit de boală şi infirmitate, asta însemna că nu era demnă să fie moştenitoarea lui. Cu toate astea, Bane nu era dispus să iniţieze el însuşi confruntarea. Dacă murea, Sithul ar fi condus de un Maestru care nu acceptase şi nu înţelesese principiul cheie pe baza căruia era fondat noul Ordin. Dacă învingea, rămânea fără ucenic, iar trupul său în continuă decădere va ceda cu mult timp înainte să poată găsi un ucenic şi să-l antreneze cum trebuie. Exista o singură soluţie: Bane avea nevoie să găsească o modalitate să-şi prelungească viaţa. Trebuia să găsească o modalitate de a-şi reface şi întări trupul... sau de a-l înlocui. Acum un an ar fi crezut că un astfel de lucru era imposibil. Acum ştia că nu e aşa.

De pe un raft, scoase un tom gros, cu coperţi din piele bătută, cu paginile îngălbenite şi crăpate de vârstă. Mişcându-se cu grijă, îl aşeză pe podium, apoi îl deschise la pagina pe care o marcase cu o seară înainte. Ca majoritatea volumelor de pe rafturile bibliotecii sale, fusese cumpărat de la un colecţionar particular. Galaxia putea crede că Sithul dispăruse, dar partea întunecată exercita o atracţie inexorabilă asupra psihicului bărbaţilor şi femeilor din orice specie, şi printre cei bogaţi şi puternici, înflorise o piaţă neagră, ilegală, de artefacte Sith. Încercările Jedilor de a localiza şi confisca orice putea fi legat de Sith, făceau doar să crească preţurile şi să forţeze colecţionarii să lucreze prin interpuşi, pentru a-şi păstra anonimatul.

Asta era perfect pentru Bane. Fusese capabil să-şi alcătuiască şi să-şi extindă biblioteca fără teama de a atrage atenţia asupra lui: era doar un alt fetişist Sith, un alt colecţionar anonim obsedat de partea întunecată, dispus să cheltuiască o

mică avere pentru a deţine manuscrise şi artefacte interzise. Cea mai mare parte a ceea ce dobândise nu îi era de prea mult folos: amulete sau nimicuri cu putere neglijabilă; copii second-hand ale istoriilor pe care le memorase cu mult timp în urmă, în studiile sale pe Korriban; lucrări incomplete scrise în limbi de nepătruns, demult moarte.

Dar, ocazional, avea suficient noroc să găsească o comoară de valoare reală. Cartea uzată şi sfâşiată dinaintea lui era o astfel de comoară. Unul dintre agenţii săi o cumpărase cu mai multe luni în urmă – un eveniment prea fortuit pentru a fi atribuit întâmplării. Forţa funcţiona în moduri misterioase, iar Bane credea că fusese menit să intre în posesia cărţii – răspunsul la problema lui. Ca majoritatea colecţiei sale, era o relatare istorică despre un Lord Sith antic. Majoritatea paginilor conţineau nume, date şi alte informaţii care nu aveau nicio utilizare practică pentru Bane. Cu toate astea, exista o mică secţiune care făcea o scurtă referire la cineva pe nume Darth Andeddu. Andeddu, povestea relatarea, trăise timp de mai multe secole, folosind partea întunecate a Forţei pentru a-şi prelungi viaţa şi a-şi susţine corpul dincolo de perioada sa de viaţă naturală. După modul tipic pentru Sith – înainte de reformele lui Bane – domnia lui Andeddu ajunsese la un sfârşit violent când fusese trădat şi răsturnat de propriii săi adepţi. Cu toate astea, Holocronul, depozitul său cu cele mai mari secrete – inclusiv secretul vieţii aproape veşnice – nu fusese găsit niciodată. Asta era tot: mai puţin de două pagini în total. Pasajul scurt nu menţiona unde şi când trăise Andeddu. Nu era nicio menţiune despre urmaşii săi, după ce a fost răsturnat. Dar tocmai lipsa informaţiilor făcea pasajul atât de convingător. De ce erau atât de puţine detalii? De ce nu găsise referiri despre Darth Andeddu în toţi anii anteriori de studiu? Exista o singură explicaţie care avea vreun sens: Jedii reuşiseră să-l scoată din înregistrările galactice. De-a lungul secolelor, ei adunaseră fiecare datapad, holodisc şi lucrare scrisă care îl menţiona pe Darth Andeddu şi le duseseră în Arhivele Jedi, îngropându-le pentru totdeauna, pentru a-i ascunde secretele. Dar, în ciuda eforturilor lor, referinţa asta dintr-un manuscris vechi, uitat şi, de altfel, nesemnificativ, supravieţuise pentru a-şi croi drum în mâinile lui Bane.

În ultimele două luni, de când intrase în posesia tomului, Lordul Întunecat îşi încheia antrenamentul marţial nocturn cu o vizită în bibliotecă pentru a reflecta la misterul Holocronului dispărut al lui Andeddu. Confruntând manuscrisul dinaintea lui, cu bogăţia de cunoştinţe împrăştiată în celelalte mii de volume din colecţia sa, se străduise să asambleze piesele puzzle-ului, doar pentru a eşua, iar şi iar.

Cu toate astea, refuza să renunţe la căutarea sa. Tot ceea ce lucrase, tot ceea ce construise depindea pe el. Trebuia să descopere locaţia Holocronului lui Andeddu. Trebuia să afle secretul vieţii eterne pentru a avea timp să găsească şi să antreneze un alt ucenic. Fără asta, va fi îndepărtat şi va muri. În mod implicit, Zannah va pretinde titlul de Lord Întunecat, bătându-şi joc de *Regula celor Doi* şi lăsând soarta Ordinului în mâinile unui Maestru nedemn.

Dacă nu reuşea să găsească Holocronul lui Andeddu, Sithul era condamnat.

Capitolul 1

— ...respectând regulile stabilite prin procedurile prezentate în precedenta, precum şi toate articole ulterioare. A şasea cerere a noastră prevede că un corp de...

Medd Tandar îşi frecă o mână cu degetele lungi peste creasta frontală pronunţată a craniului său conic, înalt, în speranţa de a masa durerile de cap care se adunaseră în ultimele douăzeci minute.

Gelba, fiinţa cu care venise să negocieze pe planeta Doan, se opri din lectura petiţie ei, pentru a-l întreba:

— Este ceva în neregulă, Maestre Jedi?

— Nu sunt Maestru, îi reaminti Cereanul liderului auto-desemnat al rebelilor. Sunt doar un Jedi Cavaler. Coborî mâna cu un suspin. După o pauză de un moment, se sili să adauge. Sunt bine. Vă rog să continuaţi.

Cu un semn scurt, Gelba reluă lista ei, aparent nesfârşită, de ultimatumuri.

— Cea de-a şasea cerere a noastră prevede ca unui corp de reprezentanţi aleşi de casta minieră să i se dea jurisdicţie absolută pentru următoarele unsprezece aspecte: unu – determinarea salariilor în conformitate cu standardele galactice. Doi – stabilirea unui standard de ore, săptămânal, în care să i se poată ordona oricărui angajat să muncească. Trei – o listă aprobată de echipament de siguranţă care trebuie furnizat de...

Femeia umană scundă, musculoasă, continuă, vocea ei răsunând ciudat din pereţii neregulaţi ai peşterii subterane. Ceilalţi mineri prezenţi – trei bărbaţi umani şi două femei, înghesuiţi aproape de Gelba – erau, aparent, fascinaţi de cuvintele ei.

Medd nu se putu abţine să se gândească la faptul că, dacă instrumentele lor ar fi eşuat vreodată, minerii ar fi putut, pur şi simplu, să folosească vocea conducătoarei lor pentru a tăia piatra.

Oficial, Medd era aici pentru a încerca să pună capăt violenţei dintre rebeli şi familia regală. Ca toţi Cereanii, deţinea o structură binară a creierului, permiţându-i să proceseze

simultan de pe ambele părţi ale conflictului. Teoretic, acest lucru îl făcea un candidat ideal pentru a media şi soluţiona situaţiile politice complexe, precum cea care lua amploare pe această mică lume minieră. În practică, cu toate astea, descoperise că încercarea de a juca rolul unui diplomat, era mult mai obositor decât îşi imaginase la început.

Situată pe Inelul Exterior, Doan era o minge urâtă de piatră. Mai mult de 80 la sută din terenul planetar fusese transformat în operaţiuni masive de extragere a minereului. desfigurarea planetei era imediat vizibilă chiar şi din spaţiu. Brazdele late de cinci şi lungi de sute de kilometri, străbăteau peisajul sfâşiat ca nişte cicatrice de neşters. Cariere mari tăiate în piatră, coborau la sute de metri adâncime, devenind nişte repere ireparabile de pe faţa planetei. Din interiorul atmosferei pline de fum, era vizibilă activitatea continuă a giganticelor maşinării.

Echipamentele de excavare se strecurau înainte şi înapoi, ca nişte insecte supradimensionate, săpând şi agitând praful. Instalaţiile uriaşe de foraj stăteau pe picioare mecanice, săpând la adâncimi de necrezut. Încărcătoarele gigantice pluteau, aruncând umbre care eclipsau soarele palid, în timp ce aşteptau cu răbdare să le fie umplute calele cavernoase cu pământ, praf şi piatră pulverizată.

Răspândite pe planetă, erau o mână de coloane neregulate, înalte de cinci kilometri, din piatră de culoare maro închis, având câteva sute de metri în diametru. Ieşeau din peisajul răvăşit ca nişte degete care se întindeau spre cer. Platourile plate de deasupra acestor stâlpi naturali erau acoperite de ansambluri de conace, castele şi palate, cu vedere spre mediul înconjurător distrus, de mai jos.

Depozitele minerale rare şi exploatările agresive de pe Doan, transformaseră mica planetă într-una foarte bogată. Această bogăţie, însă, era concentrată aproape exclusiv în mâinile nobilimii, care locuia în moşiile exclusiviste care se ridicau deasupra restului planetei. Majoritatea populaţiei era formată din castele inferioare ale societăţii Doan, fiinţe condamnate să-şi petreacă viaţa angajate într-o muncă fizică constantă sau în munci degradante, fără şanse de avansare.

Acestea erau fiinţele pe care le reprezenta Gelba. Spre deosebire de elită, îşi făcuseră casele jos, pe suprafaţa planetei,

în mici colibe improvizate, înconjurate de gropi şi brazde deschise, sau în caverne mici săpate în pământul stâncos. Medd gustase un pic din viaţa lor în momentul în care ieşise din climatul controlat al navetei sale. Îl învăluise un perete de căldură opresivă, aruncat de pământul sterp, ars de soare. Îşi înfăşurase rapid o bucată de pânză peste cap, acoperindu-şi nasul şi gura pentru a se feri de norii învolburanţi de praf care ameninţau să-l sufoce.

Omul pe care îl trimisese Gelba să-l întâmpine, avea de asemenea chipul acoperit, făcând foarte dificilă comunicarea pe fundalul zgomotului produs de maşinăriile miniere. Din fericire, nu era nevoie să vorbească în timp ce ghidul îl conducea prin incintă. Jediul pur şi simplu se holbă la imensitatea deteriorării mediului înconjurător. Merseseră în tăcere până la un tunel mic şi tăiat neregulat.

Medd trebui să se aplece pentru a evita să-şi zgârie capul de tavanul zimţat. Tunelul continua mai multe sute de metri, înclinându-se uşor în jos până ajunseră într-o cameră mare, naturală, iluminată de lămpi strălucitoare. Urmele de utilaje marcau pereţii şi podeaua. Peştera fusese curăţată de orice depozit mineral valoros, cu mult timp înainte; tot ce mai rămăsese erau zeci de formaţiuni de roci neregulate care se ridicau din podeaua inegală, cea mai mică fiind de un metru înălţime, altele întinzându-se până la tavanul aflat la zece metri deasupra.

Ar fi putut fi frumoase dacă nu ar fi avut, toate, exact aceeaşi nuanţă de maro mat care domina suprafaţa planetei Doan. Sediul rebel improvizat era nemobilat, dar plafonul înalt îi permise Cereanului să stea, în cele din urmă, drept. Mai important, camera subterană oferea un mic refugiu pentru căldura, praful şi zgomotul de la suprafaţă, permiţându-le tuturor să îndepărteze bucata de pânză care le acoperea feţele. Având în vedere vocea stridentă a lui Gelba, Medd încă mai cântărea dacă acest lucru era cu adevărat bun.

— Următoarea noastră cerere este abolirea imediată a familiei regale şi predarea tuturor moşiilor sale către reprezentanţii aleşi menţionaţi la punctul trei din secţiunea cinci, subsecţiunea C. În plus, vor fi percepute amenzi şi sancţiuni împotriva...

— Opriţi-vă, vă rog, spuse Medd, ridicând o mână. Gelba îi onoră cererea. După cum v-am explicat mai înainte, Consiliul Jedi nu poate face nimic pentru a vă garanta cerinţele. Nu sunt aici pentru a elimina familia regală. Sunt aici doar pentru a-mi oferi serviciile de mediator în negocierile dintre grupul tău şi nobilimea Doană.

— Ei refuză să negocieze cu noi! strigă unul dintre mineri.

— Îi puteţi învinovăţi? îl contracară Medd. L-aţi omorât pe prinţul coroanei.

— Aia a fost o greşeală, spuse Gelba. Nu am vrut să-i distrugem speederul. Nu am vrut decât să forţăm o aterizare de urgenţă. Încercam să-l prindem în viaţă.

— Intenţiile voastre sunt irelevante acum, spus Medd, ţinându-şi vocea calmă şi uniformă. Prin uciderea moştenitorului tronului, aţi atras mânia familiei regale.

— Le apăraţi acţiunile? întrebă Gelba. Îmi vânează semenii ca pe animale! Ne întemniţează fără proces! Ne torturează pentru informaţii şi ne execută dacă le rezistăm! Acum, chiar şi Jedi se prefac că nu văd suferinţa noastră. Nu sunteţi mai buni decât Senatul Galactic!

Medd înţelegea frustrarea minerilor. Doan era membră a Republicii de secole, dar nici Senatul Republicii, nici vreun alt organ de conducere nu depusese eforturi serioase pentru a corecta nedreptăţile structurii lor sociale. Cuprinzând milioane de lumi membre, fiecare cu tradiţii şi sisteme unice de guvernare, Republica adoptase o politică de neinterferenţă cu excepţia cazurilor mai extreme.

Oficial, idealiştii condamnau lipsa unui guvern democratic pe Doan. Dar, istoric, populaţiei i se acordaseră întotdeauna necesităţile de bază ale vieţii: hrană, adăpost, lipsa sclaviei, şi chiar reprezentare juridică pentru cazurile în care un nobil abuza de privilegiile rangului. Deşi bogaţii de pe Doan îi exploatau fără îndoială pe săraci, erau multe alte lumi în care situaţia era mult, mult mai gravă.

Cu toate astea, reticenţa Senatului de a se implica nu oprise eforturile celor ce căutau să schimbe status quo-ul. În ultimul deceniu, apăruse din castele inferioare o mişcare care cerea egalitate politică şi socială. Desigur, nobilimea opunea rezistenţă şi, recent, tensiunea escaladase în violenţă,

culminând cu asasinarea, cu aproape trei luni în urmă, a prinţului coroanei Doane. Ca răspuns, Regele declarase legea marţială. De atunci, exista un curent constant de rapoarte tulburătoare care susţineau acuzaţiile lui Gelba. Cu toate astea, simpatia galactică pentru rebeli se construia lent. Mulţi din Senat îi vedeau ca terorişti şi indiferent cât simpatiza Medd cu situaţia lor grea, el nu putea să acţioneze fără autoritatea Senatului.

Jediii trebuiau, conform legii galaxice, să rămână neutri în toate războaiele civile şi luptele interne pentru putere, cu excepţia cazului în care violenţa ameninţa să se răspândească pe alte lumi ale Republicii.

Toţi experţii erau de acord că nu existau deloc şanse să se întâmple asta.

— Ceea ce li se întâmplă semenilor tăi este greşit, fu de acord Medd, alegând cu grijă cuvintele. Voi face tot ce pot pentru a-l convinge pe Rege să oprească persecuţia poporului tău. Dar nu pot promite nimic.

— Atunci de ce sunteţi aici? întrebă Gelba.

Medd ezită. În final, decise că adevărul direct era singura lui scăpare.

— Acum câteva săptămâni, una dintre echipe a descoperit un mic mormânt.

— Doan este acoperit cu morminte vechi, răspunse Gelba. Cu secole în urmă obişnuiam să ne îngropăm morţii... Înainte ca nobilimea să decidă să sape întreaga planetă.

— În interiorul mormântului era un mic depozit de artefacte, continuă Medd. O amuletă. Un inel. Câteva pergamente vechi.

— Orice am descoperit, ne aparţine! strigă furios unul dintre mineri.

— Este una dintre cele mai vechi legi ale noastre, confirmă Gelba. Chiar şi familia regală ştie că nu trebuie să încerce să o încalce.

— Maestrul meu crede că acele artefacte pot fi atinse de partea întunecată, spuse Medd. Trebuie să le duc în Templul nostru de pe Coruscant pentru păstrare.

Gelba îl privi cu ochii îngustaţi, dar nu vorbi.

— Bineînţeles, vă vom plăti, adăugă Medd.

— Voi Jedi vă înfăţişaţi ca gardieni, spuse Gelba. Apărători ai celor slabi şi necăjiţi. Dar vă pasă mai mult de o mână de nimicuri din aur decât de vieţile bărbaţilor şi femeilor care suferă.

— Voi încerca să vă ajut, promise Medd. Voi vorbi Regelui în numele vostru. Dar mai întâi trebuie să primesc acele...

Se opri brusc, ecoul cuvintelor sale atârnând încă în peşteră. *Ceva nu e în regulă.* Îi apăruse o greaţă bruscă în stomac, un sentiment iminent de pericol.

— Ce? întrebă Gelba. Ce este?

O tulburare în forţă, gândi Medd, coborând mâna spre sabia de lumină de la centură.

— Vine cineva.

— Imposibil. Santinelele din tunelul de afară ar fi trebuit... uhh!

Cuvintele lui Gelba fuseseră curmate de sunetul inconfundabil al unui blaster. Se dădu înapoi şi căzu la pământ, cu o gaură fumegândă în piept. Scoţând strigăte de alarmă, ceilalţi mineri se împrăştiară, căutând să se adăpostească în spatele formaţiunilor stâncoase care umpleau caverna. Doi dintre ei nu reuşiră, fiind loviţi de salve mortale exacte, care îi nimeriseră exact între omoplaţi.

Medd rămase pe loc, aprinzând sabia de lumină şi aruncând o privire spre umbrele de lângă pereţii peşterii. Fiind incapabil să străpungă întunericul cu ochii, se deschise către Forţă şi se împletici înapoi de parcă ar fi fost lovit în stomac.

În mod normal, Forţa curgea prin el ca un duş cald de lumină albă, întărindu-l, focusându-l. De data asta însă, îl lovise în stomac ca un pumn îngheţat. O altă salvă de blaster îi fluieră pe la ureche. Lăsându-se în genunchi, Medd se târî să se adăpostească, derutat şi confuz, în spatele celei mai apropiate formaţiuni stâncoase. Ca Jedi, se antrenase întreaga viaţă pentru a se transforma în slujitorul Forţei. Învăţase să lase lumina să curgă prin el, întărindu-l, sporindu-i simţurile fizice, ghidându-i gândurile şi acţiunile. Acum, însă, îl trăda chiar sursa lui de putere. Putea auzi salvele de blaster care se răzbăteau prin toată camera în timp ce minerii ripostau către adversarul nevăzut, dar ignoră sunetele bătăliei. Nu înţelegea ce se întâmplase; ştia doar că trebuie să găsească o modalitate de a-şi reveni.

Gâfâind, Jedi recită în tăcere primele rânduri ale Codului Jedi, luptându-se să-şi recâştige calmul. *Nu există emoţie; există pace.* Mantra Ordinului îi permise să-şi controleze respiraţia. Câteva secunde mai târziu se simţi suficient de calm ca să întindă, cu atenţie, pentru a încerca încă o dată să atingă Forţă. În loc de pace şi seninătate, simţi doar mânie şi ură. Instinctiv, mintea lui reculă şi Medd îşi dădu seama ce se întâmpla. Cumva, puterea la care se acorda fusese afectată de partea întunecată, fiind coruptă şi otrăvită. Încă nu putea să explice asta, dar acum, cel puţin, ştia cum să încerce să reziste la efectele ei. Blocându-şi frica, Jedi permise Forţei să curgă încă o dată prin el, cu picături mici, bine păzite. Făcând acest lucru, îşi concentră mintea pe curăţarea Forţei de impurităţile care-i copleşiseră simţurile.

Încet, simţi puterea părţii luminoase trecând prin el... deşi era mult mai slabă decât de obicei. Ieşind din spatele stâncilor, strigă cu glas tare:

— Arată-te!

O salvă de blaster veni spre el din întuneric. În ultima clipă, o devie cu sabia de lumină, trimiţând-o inofensiv într-un colţ – o tehnică pe care o stăpânea de mulţi ani, încă de când fusese Padawan.

A fost prea aproape, gândi el. *Eşti lent, ezitant. Încrede-te în Forţă.*

Puterea Forţei îl învălui, dar încă simţea că ceva era greşit. Puterea lui pâlpâia şi scădea, ca o transmisiune plină de paraziţi. Ceva – sau cineva – îi perturba capacitatea de concentrare. Căzuse un văl întunecat peste conştiinţa lui, interferând cu abilitatea de a atrage Forţa. Pentru un Jedi nimic nu era mai terifiant, dar Medd nu avea nicio intenţie să se retragă.

— Lasă minerii în pace, strigă el, vocea netrădând incertitudinea pe care o simţea. Arată-te şi înfruntă-mă!

Din colţul îndepărtat al camerei ieşi o tânără femeie Iktotchi, care ţinea câte un pistol blaster în fiecare mână. Era îmbrăcată într-o mantie neagră simplă, dar îşi lăsase gluga pe spate pentru a dezvălui coarnele orientate în jos, care ieşeau din părţile laterale ale capului şi se conturau până într-un punct de deasupra umerilor. Pielea ei roşiatică era accentuată de

tatuajele negre de pe bărbie – patru linii subţiri, ascuţite, care se extindeau ca nişte colţi de pe buza inferioară.

— Minerii sunt morţi, spuse ea.

În vocea ei se auzea ceva crud, de parcă îl provoca cu ceea ce ştia. Folosind cu grijă Forţa pentru a-şi extinde conştiinţa, Medd îşi dădu seama că era adevărat. De parcă ar fi privit printr-o ceaţă obscură, putu doar să simtă cadavrele minerilor împrăştiate prin cameră, fiecare fiind doborât cu o lovitură letală în cap sau în piept. În cele câteva secunde care îi trebuiseră lui să se adune, ea îi omorâse pe toţi.

— Eşti un asasin, presupuse el. Trimis de familia regală pentru a ucide liderii rebeli.

Ea îşi înclină capul în semn de aprobare şi deschise gura ca şi cum ar fi fost pe cale să vorbească. Apoi, fără avertisment, trase o altă rafală de blaster asupra lui. Înşelătoria aproape că funcţionă. Cu Forţa curgând prin el, ar fi trebuit să-i simtă înşelăciunea cu mult înainte ca ea să acţioneze, dar puterea care îi afecta capacitatea de a atinge partea luminoasă, îl făcea să fie vulnerabil. În loc să încerce să devieze salvele, Medd se aruncă în lateral, aterizând greoi pe pământ.

Eşti la fel de stângace ca un copil, se admonestă el în timp ce revenea înapoi pe picioare. Nevrând să se expună unei alte rafale, îşi întinse mâna liberă, cu palma îndreptată spre afară. Folosind Forţa, smuci armele din strânsoarea inamicului său. Efortul trimise o durere cruntă pe întreaga lungime a capului său, făcându-l să tresară şi să facă o jumătate de pas înapoi. Dar blasterele zburară prin aer şi aterizară inofensiv, pe pământ, lângă el. Spre surprinderea sa, asasinul păru neliniştit. Putea să-i simtă frica şi incertitudinea? Se ştia că Iktotchi au abilităţi precognitive limitate; se spunea că pot folosi Forţa pentru a vedea frânturi de viitor.

Unii chiar afirmau că sunt telepatici. Era posibil să se folosească cumva de abilităţile ei pentru a-i perturba legătura cu Forţa?

— Dacă te predai, îţi promit un proces echitabil, spuse Medd, încercând să proiecteze o imagine de încredere absolută şi siguranţă de sine.

Ea îi zâmbi, dezvăluindu-şi dinţi ascuţiţi şi arcuiţi.

— Nu va fi niciun proces.

Iktotchi se aruncă spre înapoi, într-un arc pe o mână, cu roba fluturându-i în timp ce dispărea la adăpostul unui afloriment gros din piatră. În aceeaşi clipă, unul dintre blasterele de la picioarele lui Medd, bipăi puternic. Jediul crezuse că îşi dezarmase adversarul, dar, în schimb, căzuse în capcana ei bine pusă la punct.

Abia avu suficient timp să înţeleagă faptul că celula de putere fusese setată să se suprasolicite, înainte de a detona. Cu un ultim gând, încercă să apeleze la Forţă pentru a se proteja de explozie, dar nu reuşi să străpungă ceaţa care-i întuneca mintea. Nu simţi altceva decât frică, mânie şi ură. În timp ce explozia îi încheia viaţa, Medd înţelegea, în cele din urmă, adevărata grozăvie a părţii întunecate.

Capitolul 2

Coşmarul era unul familiar, dar tot era îngrozitor.

Are din nou opt ani, o fată tânără adăpostită într-un colţ al micuţei colibe pe care o împarte cu tatăl ei. Afară, dincolo de perdeaua ponosită care serveşte drept uşă, tatăl ei stă lângă foc, agitând calm un vas care fierbea. Îi poruncise să rămână înăuntru, ascunsă, până când va pleca vizitatorul. Îl putea vedea prin orificiile minuscule din perdea, stând în tabăra lor. E mare. Mai înalt şi mai solid decât tatăl ei. Capul lui este ras; hainele şi armura lui sunt negre. Ştie că e un Sith.

Poate vedea că e pe moarte. De aceea este aici. Caleb este un mare vindecător. Tatăl ei l-ar putea salva pe acest bărbat... Dar nu vrea.

Omul nu vorbeşte. Nu poate. Otrava i-a umflat limba. Dar e clar ce are nevoie.

— Ştiu ce eşti, îi spune tatălui ei bărbatului. Nu te voi ajuta.

Mâna uriaşului cade pe mânerul sabiei de lumină şi face o jumătate de pas înainte.

— Nu mi-e teamă să mor, îi spune Caleb. Poţi să mă torturezi dacă vrei.

Fără vreun avertisment, tatăl ei îşi scufundă mâna în vasul care fierbea deasupra focului. Fără vreo expresie pe chip, el lasă carnea să facă băşici şi să se ardă înainte să o scoată.

— Durerea nu înseamnă nimic pentru mine.

Ea poate vedea că Sithul este confuz. Este o brută, un bărbat care foloseşte violenţa şi intimidarea pentru a obţine ceea ce vrea. Dar asta nu va merge cu tatăl ei.

Capul uriaşului se întoarce încet spre ea. Îngrozită, poate simţi cum îi bate inima. Închide strâns ochii, încercând să nu respire. Ochii i se deschid când este apucată de o putere teribilă şi nevăzută. O ridică în aer şi o aduce afară. Este suspendată cu capul în jos, de o mână invizibilă, deasupra vasului de gătit care fierbe. Neajutorată, tremurând, poate simţi înţepăturile provocate de aburii fierbinţi care se ridică pentru a se rostogoli peste obrajii ei.

— Tati, şopteşte ea. Ajută-mă.

Expresia din ochii lui Caleb e una pe care nu o mai văzuse niciodată la tatăl ei – frică.

— Bine, mormăie el, învins. Ai câştigat. Te voi vindeca.

Serra se trezi cu o tresărire, ştergându-şi lacrimile care-i curgeau pe obraji.

Chiar şi acum, după douăzeci de ani, visul încă o umplea de teroare. Dar lacrimile ei nu erau de frică.

Primele raze ale soarelui dimineţii intrau prin fereastra palatului. Ştiind că nu va mai putea adormi, Serra dădu la o parte cearşafurile de shimmersilk[1] şi se ridică.

Amintirea confruntării o umplea întotdeauna de ruşine şi umilinţă. Tatăl ei fusese un om puternic – un om cu o voinţă şi un curaj îndărătnic. Ea era cea slabă. Dacă nu ar fi fost ea, l-ar fi putut sfida pe omul întunecat care venise la ei.

Dacă ea ar fi fost mai puternică, nu ar fi trebuit să o trimită de acasă.

— Omul întunecat se va întoarce într-o zi, o avertizase tatăl ei în a şaisprezecea ei zi de naştere. Nu trebuie să te găsească. Trebuie să pleci. Părăseşte acest loc. Schimbă-ţi numele. Schimbă-ţi identitatea. Nu te mai gândi niciodată la mine.

Asta era imposibil, desigur. Caleb fusese totul pentru ea. Tot ceea ce ştia despre artele vindecării – şi despre boli, maladii şi otrăvuri – învăţase stând pe genunchii lui.

Traversând încăperea până la garderoba ei, începu să răscolească prin colecţia vastă de haine, încercând să decidă ce să poarte. Petrecuse întreaga copilărie purtând îmbrăcăminte simplă, funcţională; aruncând-o doar atunci când devenea prea ruptă şi purtată pentru a mai putea fi reparată. Acum putea trece o lună întregă fără să poarte de două ori aceeaşi ţinută.

Nu îl visa în fiecare seară pe bărbatul întunecat. O vreme, în primul an de căsătorie, nu îl visase aproape deloc. În ultimele luni, însă, îl visa tot mai frecvent... şi odată cu asta, o cuprindea o dorinţă tot mai mare de a afla soarta tatălui ei.

Caleb o trimisese de acasă din dragoste. Serra înţelesese asta. Ştia că tatăl ei voia tot ce era mai bun pentru ea; de aceea îi onorase cererea şi nu se întorsese niciodată să-l vadă. Dar îi

---

[1] Shimmersilk – material foarte scump. O simplă eşarfă de shimmersilk putea valora cel puţin o mie de credite ale Republicii.

era dor de el. Îi lipsea senzaţia mâinilor lui puternice şi pline de calusuri care îi răvăşeau părul. Îi era dor de sunetul vocii sale liniştite, dar ferme, recitându-i lecţiile meseriei sale; de mirosul dulce al ierburilor vindecătoare care se ridica mereu din bluza lui atunci când o îmbrăţişa.

Cel mai mult îi era dor de sentimentul de siguranţă şi securitate pe care îl simţea ori de câte ori era în preajma lui. Acum, mai mult ca niciodată, dorea să-l audă spunându-i că totul va fi în regulă. Dar asta nu se va mai întâmpla vreodată. În schimb, trebuia să se agaţe de memoria ultimelor lui cuvinte pe care i le spusese.

— *Este un lucru groaznic, când un tată nu poate fi lângă copilul său. Pentru asta, îmi pare rău. Dar nu există altă cale. Te rog să ţii minte că te voi iubi mereu şi indiferent ce se va întâmpla, vei fi întotdeauna fiica mea.*

Sunt fiica lui Caleb*,* gândi ea, încă dând deoparte umeraşele din garderoba ei. Sunt puternică, la fel ca tatăl meu.

În cele din urmă, selectă o pereche de pantaloni închişi la culoare şi o bluză albastră, încrustată cu însemnele familiei regale de pe Doan… Un cadou de la soţul ei. Îi era dor şi de el, deşi era altfel decât în cazul tatălui ei. Caleb o trimisese de acasă, dar Gerran îi fusese luat de către rebeli.

În timp ce se îmbrăca, Serra încercă să nu se gândească la prinţul coroanei. Durerea era prea ascuţită, asasinarea lui fiind prea recentă. Minerii responsabili de atac erau încă acolo, undeva… Dar nu pentru mult timp, spera ea.

O lovitură moale în uşă îi întrerupe şirul gândurilor.

— Intră, strigă ea, ştiind că doar o singură persoană putea fi la uşa camerelor sale private, dimineaţa devreme.

Garda ei de corp personală, Lucia, intră în cameră. La prima vedere, femeia soldat nu era remarcabilă: o femeie potrivită la înălţime, cu pielea întunecată, având aproape patruzeci de ani, cu părul scurt şi ondulat. Dar sub ţesătura uniformei Gărzii Regale puteai vedea muşchii duri, bine definiţi, şi avea o intensitate în ochi, care te avertiza că nu era cineva care să se lase doborât cu una, cu două. Serra ştia că Lucia luptase în timpul *Războaielor Noului Sith* în urmă cu douăzeci de ani. Fusese lunetist în faimoasa unitate *Gloom Walker*[2], servind,

[2] Este vorba despre aceeaşi unitate din care făcuse parte şi Des – Darth Bane de mai târziu.

de fapt, de partea Frăţiei Întunericului, armata care luptase împotriva Republicii. Dar, după cum îi explicase Caleb fiicei sale de mai multe ori, soldaţii care serviseră în conflict erau cu mult diferiţi de Stăpânii lor Sith. Sithul şi Jedii luptau într-un război etern pentru idealurile lor filozofice, război din care tatăl ei nu dorise să facă parte. Cu toate astea, pentru soldaţii obişnuiţi care constituiseră cea mai mare parte a armatelor, războiul fusese despre altceva. Cei care se raliaseră cauzei Sith – bărbaţi şi femei, ca Lucia – au făcut acest lucru din convingerea că Republica le întorsese spatele. Lăsaţi baltă de Senatul Galactic, luptau într-un război de eliberare de sub ceea ce percepeau ca fiind o domnie tiranică a Republicii. Erau oameni obişnuiţi care deveniseră victime ale unor forţe dincolo de controlul lor; pioni utilizabili în măcelurile luptelor purtate de cei care se credeau mari şi puternici.

— Cum ai dormit? întrebă Lucia, intrând în cameră şi închizând uşa în urma ei pentru a se asigura de intimitatea lor.

— Nu prea bine, recunoscu Serra.

Nu avea rost să o mintă pe femeia care fusese compania ei aproape constantă în ultimii şapte ani. Lucia vedea direct prin ea.

— Coşmarurile, din nou?

Prinţesa aprobă din cap, dar nu mai spuse nimic altceva. Nu îi dezvăluise niciodată conţinutul coşmarurilor – sau adevărata ei identitate – faţă de Lucia, iar femeia mai în vârstă o respecta suficient de mult încât să nu o întrebe. Aveau amândouă trecuturi întunecate, despre care preferau să nu vorbească; era unul dintre lucrurile care le adusese împreună.

— Regele doreşte să vorbească cu tine, o informă Lucia.

Dacă Regele trimisese după ea atât de devreme, trebuia să aibă o veste foarte importantă.

— Ce vrea?

— Cred că are ceva de-a face cu teroriştii care l-au ucis pe soţul tău, spuse bodyguardul, ridicând un văl negru delicat din suportul său din colţul camerei.

Inima lui Serra tresări, iar degetele îi tremurară la ultimul nasture al bluzei. Apoi îşi recăpătă controlul asupra emoţiilor şi rămase perfect nemişcată în timp ce femeia mai în vârstă îi punea vălul pe cap.

Conform obiceiului Doan, Serra trebuia să poarte vălul de doliu pentru un an întreg după moartea soţului ei... sau până când era răzbunat. Lucia se mişca cu o precizie exersată, legând rapid părul lung, negru, al lui Serra şi fixându-l sub văl. Soldatul avea doar o înălţime medie – puţin mai scundă decât stăpâna ei – aşa că Serra se apleca puţin pentru a-i fi mai uşor.

— Eşti o prinţesă, o mustră Lucia. Stai drept.

Serra nu se putu abţine să nu zâmbească. În ultimii şapte ani, Lucia devenise ca mama pe care nu o avusese niciodată – presupunând că mama ei servise ca lunetist în faimoasa *Gloom Walker* în timpul Războiului Sith.

Lucia termină de prins voalul şi făcu un pas înapoi pentru o ultimă inspecţie.

— Uimitoare, ca întotdeauna, se pronunţă ea.

Escortată de garda de corp, Serra merse prin palat până în camera tronului, unde o aştepta Regele.

* * *

În timp ce mergeau pe holurile castelului, Lucia rămase în poziţia obişnuită, cu un pas în urma şi spre stanga prinţesei. Pentru că majoritatea fiinţelor erau dreptaci, fiind pe partea stângă a lui Serra, avea mai multe şanse de a-şi interpune propriul corp între o lamă sau un blaster mânuit de un asasin care venea din faţă. Nu că existau multe şanse ca cineva să încerce ceva, aici, între zidurile Casei Regale, dar Lucia era întotdeauna gata şi dispusă să-şi dea viaţa de dragul ei. Odată cu prăbuşirea Frăţiei Întunericului, acum două decenii, Lucia – ca mulţi dintre tovarăşii ei care serviseră în armata Sith – au devenit prizonieri de război. Timp de şase luni fusese încarcerată pe o planetă lagăr de muncă, sudând şi reparând nave până când Senatul acordase o graţiere universală tuturor celor care serviseră în armata Frăţiei.

În următorii treisprezece ani Lucia lucrase ca bodyguard angajat, mercenar independent şi în cele din urmă ca vânător de recompense. Aşa o cunoscuse pe Serra pentru prima dată... şi tot aşa căpătase, cicatricea lungă care pornea de la buric până la cutia toracică. Îl urmărise pe Salto Zendar, unul dintre cei patru fraţi Meeriani care avuseseră idiotul plan de a răpi un oficial Muun de rang înalt din birourile *Clanului Bancar*

InterGalactic – IBC – şi de a-l ţine pentru răscumpărare. Aventura avusese ca rezultat moartea a doi dintre fraţi, care fuseseră ucişi de forţele de securitate când încercaseră să intre în birourile IBC de pe Muunilinst. Al treilea fusese capturat în viaţă, în timp ce al patrulea – Salto – reuşise să scape, în ciuda faptului că fusese grav rănit de forţele de securitate. Recompensa acordată de IBC pentru capturare fusese suficient de mare pentru a atrage vânătorii de recompense tocmai de pe Inelul Mijlociu, iar Lucia nu făcuse excepţie. Folosindu-şi contactele din perioada petrecută în *Gloom Walker*, îl urmărise pe Salto până la un spital de pe planeta Bandomeer, din apropiere, unde era tratat pentru rănile sale. Cu toate astea, atunci când Lucia încercase să-l ia în custodie, o femeie tânără care lucra în spital ca vindecătoare, se pusese între ea şi prada ei. În ciuda arsenalului de arme pe care îl avea Lucia, femeia înaltă, cu părul întunecat, refuzase să se dea bătută, susţinând că nu va lăsa ca pacientul să fie mişcat cât timp încă era în stare critică.

Vindecătoarea nu arătase nicio teamă, nici măcar atunci când Lucia scosese blasterul şi îi poruncise să se dea la o parte. Pur şi simplu clătină din cap şi rămase pe loc. S-ar fi putut încheia chiar acolo, dar Lucia nu era dispusă să împuşte o femeie nevinovată doar pentru a colecta recompensa pusă pe capul lui Salto.

Din păcate, nu era singurul vânător de recompense din spital în acea zi: Salto fusese la fel de slab în a-şi acoperi urmele ca şi în cazul răpirii. În timp ce Serra şi femeia se confruntau, un Twi'lek năvăli în cameră, cu blasterul scos. Lucia se întorsese tocmai la timp pentru a fi împuşcată în stomac, arma căzându-i din mână în timp ce cădea pe podea. Când Serra încercase să-l împiedice pe Twi'lek să-l ia pe Salto, el o izbise în cap cu patul pistolului, dând-o la o parte, apoi îl smulse pe Salto din pat şi îl târâse de acolo, în ciuda gemetelor prizonierului.

Ignorând gaura din intestin, Lucia se târî după ei. Îl văzu pe Twi'lek ajungând pe la jumătatea holului, înainte să fie împuşcat în spate de un alt vânător de recompense care căuta să revendice recompensa. Şi apoi leşină.

Rapoartele oficiale arătau că numărul vânătorilor de recompense din spital în acea zi, fusese undeva între şase şi zece. Spre deosebire de Lucia, cei mai mulţi dintre ei nu aveau

scrupule în privinţa uciderii unor civili nevinovaţi – sau unul pe altul – pentru a revendica recompensa. Înainte să se termine vărsarea de sânge, Salto era mort, împreună cu alţi doi pacienţi, un membru al personalului de îngrijire al spitalului, trei agenţi de pază şi patru vânători de recompense. Singurul motiv pentru care numele Luciei nu era pe lista victimelor fusese Serra. Vindecătoarea o târâse înapoi în cameră şi efectuase o operaţie de urgenţă, în timp ce afară, luptele erau în toi. Reuşise să salveze viaţa Luciei, în ciuda faptului că tocmai fusese lovită cu pistolul... şi în ciuda faptului că Lucia îi înfipse o armă în faţă cu doar câteva minute mai devreme. Lucia îşi datora viaţa tinerei vindecătoare şi, din ziua aceea, jurase să o ţină pe Serra în siguranţă, indiferent unde se ducea sau ce făcea. Nu fusese uşor. Înainte să se căsătorească cu Gerran, Serra se mutase de multe ori. Nefiind mulţumită niciodată să rămână în acelaşi loc, părea să călătorească pe câte o lume diferită la fiecare câteva săptămâni. Era ca şi cum ar fi căutat ceva pe care nu îl putea găsi niciodată sau fugea de ceva de care nu putea scăpa niciodată.

La început, vindecătoarea fusese reticentă să aibă pe cineva care să vegheze permanent asupra ei, dar nu o putu opri pe Lucia să o urmărească în timp ce se deplasa de pe o planetă pe alta. În cele din urmă, ajunsese să aprecieze faptul că avea un bodyguard la îndemână. Serra era dispusă să meargă oriunde şi să încerce să ajute pe oricine, şi Inelul Exterior putea fi un loc violent şi periculos. Cu toate astea, de-a lungul anilor, Lucia devenise mai mult decât doar ocrotitoarea prinţesei: îi era confidentă şi prietenă. Iar când Gerran o ceruse de nevastă pe Serra, acceptase doar cu condiţia ca Lucia să fie lăsată să o slujească în continuare.

Regelui nu îi plăcuse asta, dar până la urmă acceptase şi o făcuse pe Lucia membru oficial al Gărzii Regale Doane. Dar, deşi jurase să-l protejeze şi să-l slujească pe Rege şi întreaga sa familie, adevărata ei loialitate era întotdeauna faţă de Serra. De aceea era atât de nervoasă, în timp ce se apropiau de camera tronului.

Deşi nu admisese nimic faţă de prinţesă, avea o idee destul de bună despre motivul pentru care Regele voia să o vadă. Când au ajuns la intrare, Luciei i se ceru să-şi predea blasterul; prin obicei numai garda personală a Regelui putea

avea arme în prezenţa sa. Deşi o făcea fără comentarii sau proteste, se simţea întotdeauna neliniştită atunci când nu avea o armă la îndemână.

O însoţise pe prinţesă la suficiente audienţe cu Regele pentru a se obişnui cu magnificele decoraţiuni albastre şi aurii ale camerei tronului. Dar în dimineaţa asta era diferită: mai mare şi mai impunătoare. Nu se vedea adunătura tipică de suită, servitori, demnitari şi invitaţi de onoare. Cu excepţia socrului Serrei şi a celor patru paznici ai săi, camera era goală – asta îi spunea că ceea ce se discuta în întâlnirea aceea nu trebuia să treacă de acele ziduri.

Dacă prăpastia căscată în camera tronului, ciudat de goală, o deranja pe Serra, ea nu arăta niciun semn, în timp ce se apropia de podiumul ridicat unde era aşezat Regele, pe tronul său. Lucia o urma respectuoasă la trei paşi în urmă.

Din punct de vedere fizic, Regele semăna cu o versiune mai bătrână a fiului său mort – înalt şi cu umeri largi, cu trăsături puternice, păr auriu lung până la umeri şi o barbă tăiată scurt, care era uşor mai închisă la culoare. Dar, deşi Lucia ajunsese să-l cunoască pe Gerran în timpul căsătoriei sale cu Serra, ştia foarte puţin despre personalitatea tatălui său. Nu îl văzuse decât de la distanţă, la întâlnirile oficiale, şi în astfel de cazuri, fusese întotdeauna formal şi rezervat.

La poalele scărilor cu covoare albastre, Serra se opri şi se lăsă într-un genunchi, înclinând capul. Lucia rămase în picioare, atentă, în spatele ei.

— Aţi trimis după mine, Majestate?

— Teroriştii care au orchestrat atacul asupra speederului fiului meu au fost ucişi aseară.

— Sunteţi sigur? întrebă ea, privind spre Regele aşezat în tronul său.

— O patrulă de securitate care a verificat o informaţie anonimă, a găsit cadavrele în dimineaţa asta, într-o peşteră veche pe care o foloseau drept sediu.

— Asta este o veste minunată, exclamă Serra, cu faţa luminată în timp ce se ridica în picioare.

Făcu o jumătate de pas spre tron, pentru a-l îmbrăţişa pe Rege. Dar socrul ei rămase pe loc, fără să se mişte. Uimită, Serra se trase înapoi în timp ce paznicii lui o priveau suspicioşi.

Văzând reacţia Regelui faţă de prinţesă, Lucia simţi un nod în stomac. Spera că niciunul dintre ceilalţi nu-i simţise anxietatea.

— Este ceva ce nu-mi spuneţi, Sire? întrebă prinţesa. Este ceva în neregulă? Sigur era Gelba?

— I-au identificat corpul. Au fost ucişi de asemenea, două dintre gărzile sale de corp şi trei dintre locotenenţii ei... Împreună cu un Cerean pe nume Medd Tandar.

— Un Cerean?

— Era un Jedi.

Serra clătină din cap, neputând să înţeleagă această informaţie.

— Ce anume căuta un Jedi pe Doan?

— Un membru al Consiliului m-a contactat şi mi-a cerut să-i permit unuia dintre ei să ia contact cu rebelii, o informă Regele. Am fost de acord cu cererea lor.

Prinţesa clipi surprinsă. Încă stând atentă, Lucia nu reacţionă la exterior, deşi era la fel de uimită ca stăpâna ei.

— Am încercat întotdeauna să-i ţinem pe Jedi şi Senatul în afara afacerilor noastre de pe Doan, protestase Serra.

— Politica lumii noastre este atacată, îi explică Regele. În cadrul comunităţii galactice se formează o simpatie pentru rebeli. Avem nevoie de aliaţi dacă vrem să păstrăm modul de viaţă al Doanului. Lucrând cu Jedii, îi va face pe ei şi Senatul mai puţin dispuşi să ia măsuri împotriva noastră.

— Pentru ce a venit aici? întrebă Serra, cu voce rece.

Regele se holbă la ea; Lucia îşi dădu seama că nu-i plăcea să fie interogat în propria sală a tronului. Dar, din respect pentru fiul său mort, nu se luă de prinţesă.

— Jedii a primit veşti că rebelii s-ar fi putut să descopere un depozit cu talismane antice – obiecte atinse de puterea părţii întunecate. Cereanul a fost trimis să cerceteze şi, în caz că era adevărat, să ducă talismanele la Templul Jedi de pe Coruscant, unde nu ar fi putut face rău.

Lucia putea înţelege logica din spatele deciziei Regelui de a aproba misiunea Jedilor pe Doan. Ultimul lucru pe care şi-l dorea nobilimea, era ca duşmanii lor să intre în posesia unor arme potenţial devastatoare. Dacă rapoartele erau adevărate, cea mai bună modalitate de a anula ameninţarea, era să se descurce Jedii cu ea.

Din păcate, moartea Cereanului nu făcuse parte din plan.

— Credeţi că Jedii vă vor învinovăţi pentru moartea lui Medd, remarcă prinţesa, mintea ei ascuţită punând piesele cap la cap. Ştiaţi că ia contact cu rebelii; va părea că l-aţi angajat pe asasin să-l urmeze până la ascunzătoarea lor.

Regele aprobă solemn din cap.

— Moartea lui Gelba este o mare lovitură inamicului nostru, dar cu siguranţă se vor ridica alţii pentru a îi lua locul. Teroriştii se înmulţesc precum insectele, iar războiul cu ei este departe de a fi terminat. Până în prezent, Senatul nu a intervenit în eforturile noastre de a curăţa planeta de aceşti criminali. Dar dacă vor crede că l-am folosit pe Jedi pentru dorinţa mea personală de răzbunare, nu vor sta degeaba.

Regele se ridică de pe tron, în toată înălţimea sa. Se ridică deasupra lui Serra, care stătea pe treptele podiumului.

— Dar acest asasin nu a acţionat la ordinele mele! spuse el cu o voce care răsună de pereţii camerei tronului. Acest lucru a fost făcut fără cunoştinţa sau consimţământul meu... Este o încălcare clară a legii Doane, care ne poate costa totul!

— De asta m-aţi adus aici, Sire? întrebă Serra, refuzând să fie atinsă de furia lui. Să mă acuzaţi de trădare?

Urmă o tăcere lungă în timp ce se uitau unul la altul, înainte ca Regele să vorbească din nou.

— Când fiul meu şi-a declarat pentru prima dată intenţia de a se căsători cu tine, m-am opus unirii, răspunse el.

Acum vorbea normal, aproape ca şi cum ar fi discutat la masă. Dar Lucia îi putea vedea ochii fixaţi pe prinţesă, studiind-o cu atenţie.

— Da, Sire, răspunse Serra, fără să-i ofere niciun indiciu de emoţie. Mi-a spus asta.

— Ai secrete, continuă Regele. Toate eforturile mele de a afla ceva despre părinţii sau familia ta, nu au dezvăluit nimic. Trecutul tău este bine ascuns.

— Trecutul meu nu are nicio importanţă, Sire. Fiul tău a acceptat asta.

— Te-am urmărit în ultimii trei ani, recunoscu Regele. Am putut vedea că mi-ai iubit fiul. Am putut vedea că eşti devastată de moartea lui.

Serra nu spuse nimic, dar Lucia putea vedea lacrimile începând să se formeze în ochii ei atunci când se gândi la soţul ei.

— De-a lungul anilor am ajuns să apreciez acele calităţi pe care fiul meu le-a văzut în tine. Puterea ta. Inteligenţa. Loialitatea faţă de Casa noastră. Dar acum fiul meu este mort şi nu pot să nu mă întreb unde se află adevăratele tale loialităţi.

— Am jurat să servesc Coroana când m-am căsătorit cu Gerran, îi spuse Serra, cu voce fermă, în ciuda ei lacrimilor din ochii ei. Chiar dacă a murit, nu i-aş dezonora memoria abandonându-mi atribuţiile.

— Te cred, spuse Regele după câteva secunde, cu vocea brusc obosită. Deşi asta nu mă aduce mai aproape de a afla cine a fost în spatele atacului.

Lucia expiră în tăcere, nefiind conştientă că îşi ţinea respiraţia. Regele se aşeză înapoi pe tron, cu expresia tulburată de îndoială şi de durerea pierderii fiului său. Serra înaintă şi îngenunche lângă socrul ei, suficient de aproape pentru a-şi pune mâna pe braţul său, reconfortant, ignorând paznicii care făcuseră un pas ameninţător înainte.

— Fiul tău a fost iubit de toţi nobilii de pe Doan, spuse ea. Şi rebelii sunt dispreţuiţi de toată lumea. Oricare dintre ei ar fi putut să-l angajeze pe asasin, fără să ştie nimic despre prezenţa acelui Jedi. Moartea Cereanului a fost un accident nefericit, nu un complot sinistru.

— Mă tem că Jedii nu vor fi convinşi atât de uşor, răspunse Regele.

— Atunci lasă-mă să vorbesc cu ei, se oferi Serra. Trimiteţi-mă pe Coruscant. Îi voi face să înţeleagă că nu ai avut nimic de-a face cu asta.

— Te-am văzut pe holuri în ultimele luni, spuse Regele. Ştiu că eşti îndurerată de pierderea fiului meu. Nu pot să-ţi cer să faci asta în timp ce deplângi moartea lui.

— De aceea trebuie să fiu eu cea care să meargă, îl contracară Serra. Jedii vor fi mai dispuşi să arate compasiune pentru o văduvă îndurerată. Lăsaţi-mă să fac asta pentru dumneavoastră, Sire. Este ceea ce şi-ar fi dorit Gerran.

Regele îi luă în considerare oferta, un timp, înainte de a aproba din cap. Serra se ridică şi, după ce făcu o plecăciune, plecă. Lucia veni la un pas în urma ei, în timp ce părăsea camera tronului, oprindu-se la uşă suficient timp pentru a-şi lua armele. Abia când ajunseră în intimitatea camerei prinţesei, cu uşa bine închisă în spatele lor, îndrăzniră să vorbească.

— Du asta undeva şi arde-o, scuipă Serra, scoţând vălul de doliu de pe cap şi aruncându-l pe podea. Nu vreau să-l mai văd niciodată.

— Am ceva de mărturisit, spuse Lucia în timp ce aduna hainele aruncate pe podea.

Serra se întoarse să o privească, dar Lucia nu putu să-i citească expresia de pe chip.

— Eu sunt cea care a angajat asasinul care a ucis-o pe Gelba, spuse ea, vorbind repede.

Voia să spună multe altele. Voia să-i explice că nu ştiuse nimic despre prezenţa pe Doan a acelui Jedi. Voia ca Serra să înţeleagă că a făcut-o doar de dragul ei. Lucia simţise întotdeauna întunericul din vindecătoare, umbra din spiritului ei. Odată cu moartea lui Gerran, acea umbră crescuse. Îşi văzuse prietena alunecând într-o disperare sumbră, în timp ce săptămânile deveneau luni, rătăcind apatică pe holurile castelului în îmbrăcămintea ei neagră de doliu, ca o fantomă chinuită. Tot ce voia era să încerce să uşureze suferinţa prinţesei. Crezuse că poate, dacă erau pedepsiţi cei responsabili pentru că moartea lui Gerran, Serra ar putea găsi alinare, ar putea merge mai departe şi să iasă din umbra care căzuse peste ea. Voia să-i spună toate acestea, dar nu putea. Era un soldat; nu se descurca bine cu cuvintele.

Serra făcu un pas înainte şi îşi înfăşură braţele în jurul ei într-o îmbrăţişare lungă şi blândă.

— Când Regele a vorbit despre faptul că cineva a angajat un asasin pentru a răzbuna moartea lui Gerran, m-am gândit că ai putea fi tu, şopti ea. Mulţumesc.

Lucia ştiu că nu trebuia să-i spună prinţesei toate lucrurile pe care voia să i le spună. Prietena ei ştia deja totul.

— Cred că ar trebui să-i spui Regelui, spuse Lucia când prinţesa se desprinse, în cele din urmă, din îmbrăţişare.

— Te-ar aresta, spuse Serra cu o clătinare fermă din cap. Sau, cel puţin, te-ar demite. Nu pot accepta asta. Voi avea nevoie de tine pe Coruscant.

— Încă plănuieşti să vorbeşti cu Jedii? întrebă ea, uşor surprinsă. Ce le vei spune?

— Că moartea lui Medd a fost un accident. Regele nu a fost implicat. Asta este tot ce trebuie să ştie.

Lucia avea îndoieli, dar o cunoştea pe prinţesă suficient de bine încât să-şi dea seama că dezbaterea acestui subiect ar fi pierdere de timp. Serra nu avea nicio intenţie să o pârască – nici Regelui, nici Jedilor – dar nu putea să lase lucrurile aşa.

— N-am vrut niciodată să-ţi fac probleme. Sau Regelui. Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere niciodată scuze pentru asta! spuse Serra. Gelba şi adepţii ei au primit exact ceea ce au meritat. Singurul meu regret este că nu am fost acolo să văd.

Veninul din cuvintele ei – mânia şi ura crudă – au surprins-o pe Lucia cu garda coborâtă. Făcu, instinctiv, un pas înapoi, ferindu-se de prietena ei. Dar apoi Serra zâmbi şi momentul incomod dispăru.

— Trebuie să plecăm cât mai curând posibil, punctă prinţesa. Nu e bine să facem Consiliul să aştepte.

— Voi face aranjamentele necesare, răspunse Lucia, deşi ştia că vor trece câteva zile înainte de plecarea lor efectivă. Ca prinţesă, pentru Serra nu era uşor să plece pur şi simplu de pe Doan – existau protocoale diplomatice şi proceduri birocratice care trebuiau respectate.

— Toate astea se vor rezolva, o linişti Serra, venind să pună o mână pe braţul Luciei. Gelba a murit. Soţul meu este răzbunat. După o întâlnire rapidă cu unul dintre Maeştrii Jedi, tot acest întreg incident va fi uitat.

Lucia aprobă din cap, dar ştia că nu va fi atât de simplu. Nu avea să fie uitat.

Moartea Cavalerului Jedi pusese în mişcare un lanţ de evenimente – care se temea că s-ar putea termina foarte rău pentru amândouă.

Capitolul 3

Cantina era aproape goală în acel moment al zilei; mulţimile nu aveau să înceapă să sosească decât târziu seară. Tocmai de aceea, Darth Bane aranjase acea întâlnire pentru după-amiază. Contactul său – un bărbat chel, uşor supraponderal, de aproximativ cincizeci de ani, pe nume Argel Tenn – era deja acolo, aşezat la o masă privată din spatele unităţii. Nimeni nu îi acordă nicio atenţie specială Lordului Întunecat în timp ce traversa camera. Toţi cei de aici, inclusiv Argel, îl cunoşteau doar ca Sepp Omek, unul dintre numeroşii negustori înstăriţi care locuiau pe Ciutric.

Bane se aşeză pe scaunul din cealaltă parte a mesei şi chemă o chelneriţă cu o fluturare discretă a mâinii. Ea veni şi luă comanda, apoi plecă pentru a-i lăsa cu afacerea lor. Pe Ciutric era obişnuit ca negustorii să facă afaceri în spatele barurilor şi cluburilor, iar personalul care servea ştia să respecte confidenţialitatea clienţilor.

— Cum de nu ne întâlnim niciodată la moşia ta? spuse Argel în loc de salut. Am auzit că ai una dintre cel mai bine aprovizionate crame de pe planetă.

— Aş prefera ca sora mea să afle despre tranzacţiile noastre, răspunse Bane.

— Înţeleg complet, spuse Argel chicotind uşor.

Încetă să vorbească în timp ce chelneriţa se întoarse şi puse băuturile pe masă, apoi continuă cu o voce mai liniştită, odată ce ea plecă.

— Mulţi dintre clienţii mei sunt reticenţi în a-şi informa prietenii şi familia despre interesul lor pentru partea întunecată.

Afacerile cu Argel îi lăsau întotdeauna lui Bane un gust amar în gură, dar pentru ce avea de făcut nu era nimeni altcineva la care să poată să apeleze.

Comerciantul corpolent era principalul procuror de manuscrise Sith interzise al sectorului. Făcuse o mică avere căutându-le în mod discret, achiziţionându-le şi livrându-le personal clienţilor săi, asigurându-se că numele lor nu era niciodată legat de tranzacţie. Desigur, majoritatea clienţilor săi

nu erau decât colecţionari sau fetişti Sith, care tânjeau, pur şi simplu, să posede o lucrare care era interzisă oficial de Consiliul Jedi. Nu aveau nicio înţelegere reală a părţii întunecate sau a puterii sale.

Ei cumpărau şi vindeau manuscrisele într-o ignoranţă fericită, fără să ştie cu adevărat cu ce aveau de-a face. Acest lucru, mai mult decât orice, era ceea ce îi aducea lui Bane fierea în gât, de fiecare dată când se întâlnea cu Argel. Omul se credea expert în partea întunecată. Schimba şi tranzacţiona secretele vechiului Sith ca pe nişte covoare ieftine de bazar. Pe Bane îl îngrozea gândul la ce comori trecuseră prin mâinile sale în posesia celor prea slabi şi ignoranţi pentru a le putea folosi vreodată. Ocazional, se gândea să-i dezvăluie lui Argel adevărata sa identitate, doar ca să-i vadă reacţia îngrozită. Bane voia să-l vadă umilindu-se, cerşind milă la picioarele unui Sith adevărat. Dar simpla răzbunare împotriva unui gunoi uman nesemnificativ era sub demnitatea lui.

Argel era util, deci va continua să joace rolul unui negustor obsedat de Sith.

— Sper că ai reuşit să găseşti ceea ce doream, murmură el. Detaliile pe care le-ai furnizat au fost destul de vagi.

— Îţi promit, Sepp, răspunse Argel cu un zâmbet viclean. Nu vei fi dezamăgit. Dar habar n-ai cât de greu a fost, adăugă Argel, scoţând un oftat exagerat. Ceea ce cauţi este ilegal. Interzis de Consiliul Jedi.

— Toate lucrurile cu care faci tu afaceri sunt interzise de Consiliul Jedi.

— De data asta este diferit. N-am mai auzit niciodată numele Darth Andeddu. Niciunul dintre furnizorii mei nu a auzit. A trebuit să ies în afara canalelor obişnuite. Dar am reuşit, cum fac întotdeauna, până la urmă.

Bane se încruntă la el.

— Sper că ai fost atent. Nu aş dori ca asta să ajungă la urechile Jedilor.

Argel râse.

— Care-i treaba, Sepp? Unele dintre afacerile tale de nu sunt îndeajuns de legale? Te temi că va veni Consiliul după tine pentru că nu-ţi plăteşti impozitele?

— Ceva de genul.

— Nu îţi face griji, nimeni nu va şti niciodată că ai fost implicat. Am spus-o doar pentru că s-ar putea să trebuiască să renegociem preţul iniţial.

— Am avut o înţelegere.

— Haide, haide... ştii că taxa mea iniţială este doar o estimare, îi reaminti Argel. A trebuit să cheltuiesc de trei ori mai mult pentru a găsi acest articol. Dar sunt dispus să îţi ofer o afacere şi să cer doar dublarea ofertei mele iniţiale.

Bane strânse din dinţi, ştiind că speranţele sale pentru un sfârşit rapid al conversaţiei vor rămâne neîmplinite. Avea fonduri pentru a plăti, desigur. Dar asta ar trezi suspiciuni. Avea un rol de jucat: cel de negustor priceput. Dacă nu negocia până la ultimul credit, va părea ciudat.

— Îţi voi oferi un bonus de zece la sută. Nimic mai mult.

Pentru următoarele douăzeci de minute se tocmiră încontinuu, oprindu-se în cele din urmă la 40 la sută peste preţul de pornire.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine, ca întotdeauna, spuse Argel odată ce fu convenită plata.

Scoase din interiorul vestei un tub subţire şi lung de aproximativ treizeci de centimetri. Tubul era sigilat la un capăt, iar celălalt era acoperit cu un capac înşurubat strâns.

— Dacă articolul se dovedeşte nesatisfăcător, menţionă el în timp ce i-l înmâna, voi fi fericit să îl iau înapoi şi să returnez fondurile... mai puţin un comision rezonabil, desigur.

— Mă îndoiesc că va fi necesar, răspunse Bane în timp ce îşi înfăşura strâns degetele în jurul tubului.

Odată ce tranzacţia fusese finalizată, nu avea rost să mai rămână în cantină.

Bane era dornic să deschidă tubul, dar rezistă până când reveni în siguranţă în intimitatea anexei care funcţiona ca bibliotecă, de pe moşia sa personală. Acolo, sub strălucirea palidă a singurei lumini de deasupra, deşurubă cu atenţie capacul. Înclină tubul, lăsând să alunece în afară singurul sul de hârtie din interior.

Instrucţiunile sale către Argel fuseseră simple: caută orice cărţi, volume, tomuri, manuscrise sau pergamente care fac referire la un Lord Sith pe nume Darth Andeddu. Nu putea spune mai mult de atât, de teamă să nu trezească suspiciuni sau întrebări incomode, dar sperase că va fi suficient. Timp de două

luni, furnizorul său nu găsi nimic. Dar apoi, chiar când Bane începea să se teamă că Jedii îngropaseră cu succes toate urmele lui Andeddu şi a secretelor sale, Argel reuşi.

Sulul era îngălbenit de vreme şi Bane desfăcu cu grijă pagina uscată şi crăpată. În timp ce făcea asta, se minună de lungul şi inestabilul lanţ de evenimente care au permis sulului nu numai să supravieţuiască de-a lungul mileniilor, ci, în cele din urmă, să-şi croiască drum în mâinile lui. El alesese să caute manuscrisul, dar, într-un anumit fel, simţea că alegerea lui fusese predestinată. Sulul făcea parte din moştenirea Sith; o moştenire care, prin toate drepturile, îi aparţinea acum lui Bane. Era ca şi cum ar fi fost destinat să o găsească. Asta era la fel de inevitabil ca şi eventualul triumf al părţii întunecate asupra celei luminoase.

Pagina fusese creată din pielea tratată a unui animal pe care nu-l putea identifica. Pe de o parte, era aspră şi acoperită cu pete întunecate. Cealaltă parte fusese albită şi răzuită înainte să fie acoperită cu linii scrise de mână, într-o limbă pe care Bane o recunoscu imediat. Literele erau ascuţite şi unghiulare, agresive şi aprige în designul lor; era alfabetul primilor Sith, o specie demult dispărută, care domnise pe Korriban acum aproape o sută de mii de ani. Asta nu însemna, desigur, că documentul era atât de vechi. Însemna doar că cel care îl scrisese venera şi respecta cultura Sith suficient de mult pentru a adopta limba ca fiind a lui, proprie.

Bane începu să citească cuvintele, luptându-se cu limba arhaică. Aşa cum îi promisese Argel, nu fu dezamăgit de conţinut. Pergamentul era o proclamaţie religioasă care îl declara pe Darth Andeddu *Regele nemuritor şi etern asupra întregii lumi Prakith*. *Pentru a comemora importantul eveniment*, continua proclamaţia, *va fi construit un mare templu în onoarea sa*.

Satisfăcut, Bane înfăşură cu atenţie sulul şi îl strecură înapoi în tubul de protecţie. În ciuda faptului că erau doar câteva paragrafe scrise pe o singură foaie de pergament, îi oferise ceea ce avea nevoie. Urmaşii lui Andeddu construiseră un templu în onoarea sa pe planeta Prakith din *Nucleul Adânc*. Nu era nicio îndoială în mintea lui Bane că va găsi acolo Holocronul Lordului Întunecat.

Din păcate, trebuia să se gândească la o modalitate de a-l dobândi fără să stârnească suspiciunile lui Zannah. Holocronul lui Andeddu îi oferea promisiunea nemuririi; cu el, putea trăi suficient cât să găsească şi să antreneze un nou succesor. Era improbabil ca actualul său ucenic să cunoască semnificaţia Holocronului, dar nu era dispus să rişte. Deşi nu voia să-l provoace direct, dacă afla că plănuia să o înlocuiască, nu avea nicio îndoială că Zannah va face tot ce îi stătea în puteri să-l oprească. Nu putea permite ca frica de a fi înlocuită să devină catalizatorul care o obliga pe Zannah să-l provoace, în sfârşit. Să lupte doar pentru că ştia că era pe cale să fie dată deoparte nu era altceva decât instinctul de supravieţuire. Succesorul său trebuiau să facă mai mult decât să supravieţuiască, dacă dorea ca Sithul să crească suficient de puternic pentru a-i distruge pe Jedi. Provocarea lui Zannah trebuia să vină din iniţiativa ei, nu ca reacţie la ceva ce făcea el. În caz contrar, nu avea valoare.

Acesta era paradoxul complex al relaţiei Maestru-ucenic şi îl punea pe Bane într-o poziţie insuportabilă. Nu putea să o trimită pe Zannah după Holocron şi dacă se ducea el însuşi, atunci ea va suspecta ceva. El călătorea rar în afara planetei; orice călătorie ar pus-o imediat în gardă. Ar putea încerca să-l urmărească sau să pregătească un fel de capcană care să se închidă odată cu întoarcerea sa. Chiar dacă îl dezamăgea pe Bane prin faptul că nu îl provoca, Zannah tot era un adversar periculos şi formidabil. Era posibil să-l învingă, lăsând Sithul cu un lider căruia îi lipseau impulsul şi ambiţia necesare. Automulţumirea ei ar infecta Ordinul, care s-ar istovi şi ar muri, în cele din urmă. Nu putea permite să se întâmple asta. Ceea ce însemna că trebuia să găsească ceva de făcut pentru Zannah în timp ce el se angaja în călătoria lungă şi grea către *Nucleul Adânc*. Din fericire, avea deja ceva în minte.

* * *

Cabinetul personal al lui Bane – spre deosebire de biblioteca privată, retrasă, ascunsă în colţul din spate al moşiei – era un stup care bâzâia încontinuu de activitate electronică. Chiar şi fără să fie cineva în ea, camera era iluminată de imaginile strălucitoare ale fluxurilor de ştiri HoloNet, ecranele strălucitoare de date prezentând cotele de pe o duzină de burse

planetare diferite, iar monitoarele indicând că filtrau comunicaţiile private ale reţelei de informatori pe care el şi Zannah o adunaseră de-a lungul anilor. Cu toată opulenţa şi extravaganţa conacului, se cheltuiseră mai multe credite în camera aceea, decât în oricare alta. Cu terminalele, holoproiectoarele şi ecranele ei, arăta mai degrabă ca un hub de comunicaţii al unui port spaţial aglomerat, decât ca o cameră dintr-o reşedinţă privată. Cu toate astea, cabinetul nu era o afişare grandioasă a bogăţiei; era, mai degrabă, un testament al eficienţei şi al practicabilităţii. Fiecare echipament fusese ales cu grijă pentru a gestiona volumul uluitor de date care treceau prin cameră: mii de unităţi de date în fiecare oră, toate înregistrate şi stocate pentru revizuire şi analiză ulterioară.

Cabinetul ajuta la consolidarea iluziei că el şi Zannah erau antreprenori bogaţi care căutau în mod obsesiv ştiri din cele mai îndepărtate sectoare ale galaxiei în căutarea unor afaceri profitabile. Într-o oarecare măsură, acest lucru era adevărat. Fiecare credit cheltuit în cabinet era o investiţie care va fi, în cele din urmă, recuperată de o sută de ori. În ultimul deceniu, Bane folosise informaţiile adunate, pentru a-şi creşte în mod semnificativ bogăţia, deşi pentru Lordul Întunecat bogăţiile materiale nu erau decât un mijloc de a-şi atinge scopurile. El înţelesese că puterea provine din cunoaştere, iar marea sa avere îi permitea să adune colecţia nepreţuită de învăţături antice Sith pe care le păstra în siguranţă în biblioteca sa privată.

Cu toate astea, nu îl interesau doar secretele uitate ale părţii întunecate. Din sălile Senatului Republicii până la consiliile tribale ale celor mai înapoiate planete de pe Inelul Exterior, informaţia era sângele guvernelor. Istoria era modelată de indivizi care înţelegeau informaţia. Exploatată şi controlată corespunzător, putea învinge orice armată. Bane văzuse dovada acestui lucru. Frăţia Întunericului nu fusese distrusă de Jedi şi de *Armata Luminii*, ci de planurile atent concepute ale unui singur om. Sulurile şi manuscrisele antice puteau debloca secretele părţii întunecate, dar pentru a-i doborî pe Jedi şi Republica, Bane avea nevoie mai întâi să ştie totul despre duşmanii săi. Reţeaua de agenţi şi intermediari pe care o adunase de-a lungul anilor erau o parte cheie a planului său, dar nu erau suficienţi.

Indivizii puteau greşi; rapoartele lor puteau fi părtinitoare sau incomplete.

Ori de câte ori era posibil, Bane prefera să se bazeze pe datele pure extrase din reţeaua de informaţii care cuprindea fiecare planetă a Republicii. Trebuia să fie la curent cu orice detaliu al fiecărui plan al Senatului şi al Consiliului Jedi. Dacă era să spere vreodată să modeleze şi să manipuleze evenimentele galactice pentru a provoca căderea Republicii, trebuia să ştie ce făceau acum şi să anticipeze ce aveau să facă în viitor. Complexitatea maşinaţiunilor sale necesita o atenţie constantă. Trebuia să reacţioneze la schimbările neaşteptate pe măsură ce se întâmplau, modificându-şi planurile pe termen lung pentru a le menţine viabile. Mai important, avea nevoie să profite de oportunităţile neaşteptate pe măsură ce apăreau, folosindu-le la maximum.

Cum era cazul situaţiei de pe Doan.

Bane nu acordase niciodată prea multă atenţie acestei mici lumi miniere de pe Inelul Exterior. Asta se schimbase acum trei zile, când observă o cerere de cheltuieli înaintată Senatului, spre aprobare, de către un reprezentant care acţiona în numele familiei regale Doane. Nu era neobişnuit ca Bane să examineze rapoartele bugetare ale Senatului. Prin lege, toată documentaţia financiară depusă pe canalele oficiale ale Republicii era disponibilă pentru vizionare publică... Contra cost, desigur.

Costul era ridicat şi, în mod normal, rezulta doar o listă de reglementări vamale, taxe percepute în conformitate cu tratatele economice sau cereri de finanţare pentru diverse proiecte şi grupuri interesate. Ocazional, însă, ceva cu adevărat semnificativ, se strecura prin toată încâlceala.

În acest caz, era vorba de o solicitare pentru rambursarea costurilor suportate de familia regală Doană pentru a transporta trupul unui Jedi Cerean pe nume Medd Tandar înapoi pe Coruscant. Nu existau alte detalii; rapoartele bugetare erau rareori interesate de *motiv*. Bane, însă, era foarte interesat. Ce făcea un Cavaler Jedi pe Doan? Mai important, cum murise? Încă de la prima vedere a raportului, Bane căutase să încerce să găsească răspunsurile. Cercetă cu atenţie tot ceea ce-i privea pe Jedi; pentru ca Sithul să supravieţuiască, trebuiau să rămână ascunşi umbre.

Dar printr-un lung lanţ de birocraţi, funcţionari şi informatori plătiţi, adună suficiente date pentru a-şi da seama că situaţia cerea investigaţii mai amănunţite.

Şi, astfel, trimise după Zannah.

Aşezat în spatele biroului din centrul ecranelor şi al holoproiectoarelor, o auzi venind pe hol, tocurile tari ale cizmelor ei pocnind pe podea la fiecare pas. Pe partea stângă a biroului era un disc de date care conţinea toate informaţiile pe care le găsise despre Medd Tandar şi vizita lui pe Doan. Întinse mâna fără să gândească şi îngheţă. Pentru o scurtă clipă, mâna lui pluti în aer, tremurând involuntar. Apoi o smulse repede, ascunzând-o sub marginea biroului chiar când Zannah intră în cameră.

— Aţi trimis după mine, Lord Bane?

Nu arătă prin nimic dacă văzuse tremurul, dar Bane era sigur că nu trecuse neobservat. Îl lua de prost? Pretinzând că nu-i vede slăbiciunea în speranţa că va deveni neatent şi-şi va lăsa garda jos? Sau se bucura pe ascuns în timp ce tărăgăna, aşteptând ca partea întunecată să-i consume, pur şi simplu, corpul?

Zannah era doar cu zece ani mai mică decât Bane, dar dacă partea întunecată îi cerea un efort fizic similar, încă nu se vedea asta. Spre deosebire de Maestrul ei, nu fusese niciodată infestată de orbalisk. Aveau să mai treacă multe decenii până când corupţia părţii întunecate să-i facă trupul să se ofilească.

Părul ei auriu ondulat era încă lung şi lucios, pielea încă netedă şi perfectă. Fiind de înălţime medie, avea silueta unei gimnaste: slabă, mlădioasă şi puternică. Purta pantaloni negri şi o vestă fără mâneci, roşie, brodată cu argint – o ţinută care era şi elegantă după standardele actuale Ciutric, şi practică, prin aceea că nu împiedica mişcarea.

Mânerul sabiei ei de lumină cu două lame îi atârna la şold; în ultimii ani nu mai fusese niciodată în prezenţa Maestrului fără ea. Mânerul în formă de cârlig al armei proprii a lui Bane era prins de centura pantalonilor săi... Ar fi fost o prostie să stea neînarmat şi vulnerabil în faţa ucenicul care jurase că îl va ucide într-o zi.

Încă aştept ziua respectivă, gândi Bane. Cu voce tare, spuse altceva:

— Am nevoie să faci o călătorie pe Inelul Exterior. Pe o planetă numită Doan, unde a fost ucis un Jedi, acum trei zile standard.

— Oricine este suficient de puternic pentru a ucide un Jedi este demn de atenţia noastră, recunoscu Zannah. Ştim cine este responsabil?

— Asta trebuie să afli tu.

Zannah aprobă din cap, cu ochii îngustaţi în timp ce prelucra informaţiile.

— Ce făcea un Jedi pe o planetă nesemnificativă din Inelul Exterior?

— Trebuie să afli şi asta.

— Jedii vor trimite unul dintre ei pentru a investiga problema, remarcă ea.

— Nu imediat, o asigură Bane. Familia regală Doană solicită favoruri politice pentru a întârzia anchetă. În schimb, au trimis un reprezentant să se întâlnească cu Consiliul Jedi de pe Coruscant.

— Familia regală trebuie să fie bogată; aceste favoruri nu sunt ieftine. Lumea este mică, dar nu foarte cunoscută, însă cu familie regală înstărită. Are resurse de valoare? Minereuri? ghici ea.

Zannah fusese întotdeauna capabilă să înţeleagă frânturile de informaţii şi să le pună cap la cap pentru a le înţelege. Ar fi fost un urmaş demn, dacă ar fi avut ambiţia de a pretinde tronul Sith.

— Planeta a fost excavată până aproape de nucleu. Au mai rămas doar câţiva kilometri de teren locuibil la suprafaţă; toate produsele alimentare trebuie importate. Cea mai mare parte a populaţiei trăieşte şi lucrează în mine.

— Sună fermecător, mormăi ea, înainte de a adăuga. Voi pleca diseară.

Bane încuviinţă, făcându-i semn să plece. Abia după ce plecă, îndrăzni să-şi pună înapoi pe birou mâna care încă tremura.

Moartea unui Jedi era întotdeauna de interes pentru el, dar, de fapt, dorea mult mai mult să găsească Holocronul lui Andeddu decât să afle rezultatul misiunii lui Zannah. Din fericire, incidentul de pe Doan îi oferea o distragere perfectă.

Cercetarea lumii de pe Inelul Exterior îi va ţine ucenica ocupată în timp ce el va parcurge traseele hiperspaţiale periculoase din Nucleu pentru a recupera Holocronul. Dacă lucrurile mergeau aşa cum spera, avea să se întoarcă cu mult

înainte să se întoarcă ea să-i dea raportul, iar Zannah nu va bănui nimic.

Încrezător în planul său, Bane îşi focusă toată concentrarea pe calmarea tremurului care încă îl cuprindea mâna. Dar, cu toată puterea sa, cu toată disciplina sa mentală, muşchii continuau să tremure involuntar. Frustrat, îşi ridică pumnul şi îl lovi tare, o dată, pe suprafaţa biroului, lăsând o urmă slabă în lemnul moale.

Capitolul 4

Lunile gemene ale lui Ciutric IV străluceau puternic pe speederul lui Zannah, în timp ce zbura prin noapte. Norii de ploaie ai serii abia începeau să se adune; nu erau decât nişte voaluri şterse care, pur şi simplu, se rupeau în timp ce vehiculul ei trecea prin ei. Pe pământul de dedesubt, încă la câţiva kilometri în faţă, putea vedea luminile principalului port spaţial al capitalei Daplona. O lumină de pe panoul de navigaţie clipi un avertisment, indicând că se apropia de limita de doi kilometri de spaţiu aerian restricţionat care înconjura portul. Mâinile ei se mişcă cu precizie peste controale, făcând speederul să aterizeze în secţiunea rezervată celor bogaţi care îşi permiteau hangaruri private pentru navele personale.

În timp ce ateriza uşor pe pista amplasată în perimetrul portului spaţial, trei bărbaţi se repeziră afară pentru a o întâlni. Primul, un valet, se îndreptă spre speeder, ducându-l spre zona sigură unde va fi parcat până la întoarcerea ei. Al doilea, un hamal, îi încărcă bagajele pe o mică sanie plutitoare, apoi aşteptă cu răbdare să se apropie cel de-al treilea bărbat.

— Bună seara, doamnă Omek, o salută el.

De când veniseră pe Ciutric, Zannah şi Bane munciseră din greu pentru a-şi construi identităţile lui Allia şi Sepp Omek. După aproape un deceniu, putea să intre, fără să gândească, în rolul comerciantului bogat care se ocupa de import-export.

— Chet, spuse ea cu un semn din cap către oficialul vamal, în timp ce tânărul îi înmâna un formular cu aspect oficial.

Pentru masele de rând, sosirile şi plecările din portul spaţial Daplona erau un proces dificil şi îndelungat. Deoarece lumea fusese construită pe comerţ şi negoţ, guvernul cerea copii ale itinerariilor călătoriei, verificarea înregistrării navei şi o serie de formulare şi permise care trebuiau completate înainte ca autoritatea portuară să aprobe nava, conţinutul sau pasagerii. Asta implica frecvent o inspecţie amănunţită a interiorului navei de către personalul vamal, explicaţia oficială fiind creşterea securităţii planetare. Cu toate astea, toată lumea ştia că inspecţiile sunt de fapt menite să descurajeze

comercianţii să încerce să transporte mărfuri nedeclarate în speranţa de a evita impozitele şi tarifele interstelare.

Din fericire, Zannah nu trebuia să-şi facă griji pentru nimic. Pur şi simplu semnă formularul de plecare şi i-l înmână lui Chet. Unul dintre avantajele principale ale menţinerii unui hangar privat în port era capacitatea de a veni şi pleca în voie. În schimbul taxelor lunare pentru hangar, guvernul nu-şi băga nasul în afacerea ei şi a lui Bane… Un chilipir, indiferent de preţ, din punctul ei de vedere.

— Luaţi naveta privată, presupun.

— Aşa este, răspunse ea. *Victoria*, din hangarul treisprezece.

— Voi alerta turnul de control.

Chet făcu un semn scurt spre hamal, care se îndreptă cu sania plutitoare în direcţia hangarului.

— Doar o clipă, îi spuse încet ofiţerul vamal lui Zannah, determinând-o să rămână în urmă. Am auzit câteva veşti despre care am crezut că v-ar putea interesa, continuă el odată ce hamalul dispăruse după colţ. Argel Tenn a venit acum câteva zile pentru a se întâlni cu fratele dumneavoastră.

Zannah nu îl întâlnise niciodată pe Argel, dar ştia cine era şi ce făcea. În ultimii ani, ea adunase încet informaţii despre toţi membrii din reţeaua de contacte a lui Darth Bane; se puteau dovedi utile pentru ea odată ce prelua Sithul. Nu ştia dacă sosirea lui Argel era relevantă sau nu: Bane căuta întotdeauna să dobândească manuscrise Sith rare şi putea fi doar o coincidenţă. Cu toate astea, afla tot ce putea, pentru cazul în care se va dovedi vreodată bun la ceva.

— Mulţumesc pentru informaţie, spuse ea, aruncându-i lui Chet un cip de cincizeci de credite înainte de a pleca spre hangarul ei privat.

Hamalul era deja acolo, aşteptând cu bagajele lângă navă. Zannah introduse codul de securitate, determinând coborârea rampei de îmbarcare.

— Pune totul în spate, îl instrui ea, zâmbind şi înmânând hamalului un cip cu zece credite.

— Imediat, doamnă, răspunse el, bacşişul dispărând instantaneu într-un buzunar al uniformei lui, în timp ce se grăbea să-i încarce bagajul.

Zannah îşi ţinu zâmbetul pe faţă în timp ce el lucra. Era prietenoasă cu toată lumea din portul spaţial. Era ca o investiţie în viitor – cultivarea unei potenţiale resurse. Membrii Senatului şi alţi indivizi puternici puteau modela politica galactică, dar birocraţii, oficialii guvernamentali şi alţi funcţionari politici de nivel scăzut erau cei care făceau efectiv lucrurile să funcţioneze... Şi erau mult mai uşor de abordat decât elita politică. Câteva cuvinte amabile şi o mică mită ici şi colo, şi Zannah putea obţine orice dorea, fără să atragă nicio atenţie nedorită. La fel cum făcuse cu Chet.

Ăsta era un avantaj pe care îl avea asupra lui Bane. Ştia că era atrăgătoare. Bărbaţii, în special, erau atraşi de ea pentru felul cum arăta; voiau să o ajute, să-i facă plăcere. Zannah nu se dădea în lături să-i încurajeze cu câte un surâs sau o atingere de mână subtilă – era un preţ mic de plătit pentru a stabili o relaţie care în cele din urmă se putea dovedi utilă. Apariţia Maestrului ei, pe de altă parte, nu inspira niciodată altceva decât frică, în cei care nu îl cunoşteau. Doar când plecă hamalul şi fu singură în cabina navei, lăsă să-i cadă masca. Aşezându-se pe scaunul modelat personalizat, introduse coordonatele de navigaţie. Prin fereastra cabinei, putea vedea *Triumf*, navetă personală a lui Bane, din hangarul vecin. Era tot o navă *Cygnus Spaceworks Theta* din clasa T-1 ca şi a ei: cea mai recentă şi cea mai scumpă navetă personală de transport interplanetar disponibilă pe piaţă. Totul despre viaţa lor aici, pe Ciutric – conacul, hainele, chiar şi calendarul social, făceau parte din deghizarea lor. Se înconjurau cu lux şi confort material; ceva foarte îndepărtat de viaţa austeră pe care o duseseră în timpul anilor petrecuţi pe Ambria.

Erau momente în care lui Zannah îi lipsea simplitatea acelor zile de început.

Viaţa pe Ambria fusese grea, dar o menţinuse puternică. Şi nu se putea abţine să nu se întrebe dacă stilul de viaţă generos de pe Ciutric, nu o înmuiase – pe ea şi pe Bane. Motoarele lui *Victory* prinseră viaţă, iar naveta se ridică la câţiva metri de sol. Zannah pilota din instinct în timp ce mintea ei continua cu aceleaşi gânduri.

Viaţa era o luptă constantă; cei puternici supravieţuiau şi cei slabi piereau. Asta era legea universului, ordinea firească.

Era filozofia îmbrăţişată de Codul Sith. Dar aici, pe Ciutric, era uşor să fii ademenit într-un sentiment de pace.

Pacea e o minciună. Există doar pasiune. Prin pasiune, câştig tărie. Prin tărie, câştig putere. Prin putere, câştig victoria. Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte.

Zannah înţelesese că lanţurile nu erau întotdeauna confecţionate din fier şi duroţel; uneori puteau fi ţesute din cel mai scump shimmersilk. Viaţa uşoară de care se bucura pe Ciutric era o capcană la fel de periculoasă orice Jedi care i-ar putea ieşi vreodată în cale.

Îşi continuase studiul şi pregătirea chiar şi după ce se mutase cu Bane pe moşia lor magnifică din afara orasului. Dar dispăruse sentimentul de urgenţă şi ameninţare care o animase în timpul primilor anii, fiind înlocuit de plictiseala securităţii şi automulţumirii. Era timpul să-şi declare pretenţia de a fi Lord Întunecat Sith. L-ar fi provocat deja pe Bane până acum, dacă nu ar fi fost două lucruri.

Primul era tremurul pe care îl observase în mâna lui stângă acum câteva luni. Încerca să-l ascundă de ea, dar îl observa din ce în ce mai des. Nu ştia cauza tremurului, dar, oricum, era un semn evident al degenerării abilităţilor sale.

Poate că era prea evident. Bane era un maestru al manipulărilor.

Zannah nu putea trece cu vederea că se putea preface. Dacă tremurul era doar o păcăleală menită să o ademenească în confruntare înainte de a fi cu adevărat gata – un test final pentru a vedea dacă ucenicul a învăţat lecţia răbdării pe care muncise atât de mult să i-o implementeze?

Voi lovi la momentul ales de mine, îşi promise Zannah. *Nu de el.*

Dar pentru a fi gata să acţioneze, trebuia să aibă un ucenic al ei.

Ar trebui să fie Doi; nici mai mult, nici mai puţin. Unul – să întruchipeze puterea. Celălalt – să o râvnească.

Regula celor Doi era inviolabilă. Dacă voia să preia mantaua de Maestru de la Bane, trebuia să găsească un ucenic. Până acum, în ciuda tuturor eforturilor ei, nu reuşise să localizeze nici măcar un singur candidat potenţial.

Bane îi recunoscuse potenţialul atunci când, fiind o tânără fată, îi ucisese pe Jedii care îi omorâseră din greşeală

prietenul. Acum avea să cerceteze moartea misterioasă a unui alt Jedi. Ar putea să-şi găsească succesorul la fel cum o găsise Bane pe ea? Dar dacă ea gândea aşa, atunci era sigur că şi Bane se gândise la asta. Foarte rar era prins nepregătit sau cu garda jos. Deci... de ce o trimitea Bane într-o misiune care se putea încheia cu găsirea individul care putea deveni următorul ucenic Sith? Încerca Maestrul ei să o provoace? Încerca să o ajute? Sau căuta să o înlocuiască? Poate că hotărâse că nu era demnă să-şi asume titlul de Lord Întunecat Sith. Poate că spera că misiunea asta avea să-i ofere pe cineva nou pe care să-l antreneze în căile părţii întunecate şi plănuia să o dea deoparte.

Dacă este adevărat acest lucru, Stăpâne, s-ar putea să fii surprins de cum se termină lucrurile. Subestimează-mă pe propriul tău risc.

Un semnal sonor de pe ecranul navigaţional o anunţă că naveta părăsea atmosfera lui Ciutric. Câteva secunde mai târziu simţi scurgerea inconfundabilă în timp ce nava făcea saltul în hiperspaţiu.

Zannah îşi lăsă scaunul pe spate şi închise ochii. Nu avea rost să se gândească la toate posibilităţile la ce se putea gândi sau nu Bane, sau care erau motivaţiile sale secrete pentru a o trimite în misiune. Pânza maşinaţiunilor sale putea fi prea imposibil de încurcată pentru a o desface. Dar ştia sigur un lucru: ceva urma să se schimbe. Servise timp de douăzeci de ani ca ucenic al său, învăţând căile Sith. Acum, timpul ei ca elev era pe punctul să se termine.

Oricare va fi misiunea, decisese că avea să fie ultima dată când i se mai supunea lui Darth Bane.

Capitolul 5

Coruscantul era deosebit de orice mai văzuse Serra. Pe când era copil nu ştiuse nimic altceva decât simpla izolare a taberei tatălui ei. Când o trimisese departe, vizitase zeci de alte lumi înainte de a se stabili pe Doan, dar fuseseră planete mai puţin populate de pe Inelul Exterior. Petrecuse întreaga viaţă la marginea civilizaţiei. Aici, în metropola planetară care era capitala Republicii, fusese aruncată în nebunia Nucleului Galactic. Caleb se asigurase că educaţia fiicei sale fusese bună; citise descrieri ale Coruscantului, memorase toate faptele şi personalităţile relevante. Dar să ştii că o planetă avea o populaţie care se apropia de un trilion de indivizi şi să vezi în persoană lucrul acesta, erau lucruri cu totul diferite.

Serra se uita pur şi simplu, fără cuvinte, pe fereastra speederului, în timp ce naviga, luptându-se să-şi croiască drum prin traficul greu al rutelor aeriene. Mai jos, era un ocean interminabil de duroţel şi permacretă, care se întindea până la orizont, în toate direcţiile, strălucind de luminile permanente a unui milion de lumini. Efectul era copleşitor: mulţimile, vehiculele, cacofonia surdă a sunetelor care puteau fi auzite peste zumzetul motoarelor – amploarea lor – aproape că era mai mult decât putea înţelege mintea ei. O făcea să se simtă mică. Nesemnificativă.

— Acolo, spuse Lucia, dând din cap spre fereastră.

În depărtare, Serra abia putu să distingă structura masivă care se ridica deasupra restului peisajului urban: Templul Jedi. Speederul rapid o ducea tot mai repede şi nu trecu mult timp până să poată distinge detaliile unice ale construcţiei Templului. Fundaţia era o piramidă de blocuri succesive mai mici, creând un efect în trepte. Deasupra nivelului superior se afla o spiră centrală înaltă, înconjurată pe fiecare colţ de spire secundare mai mici. Printre spire se aflau locuri deschise, promenade largi, grădini naturale vaste şi un număr de clădiri mai mici care serveau drept cămine sau centre administrative. Pe măsură ce speederul ieşea din linia principală de trafic către destinaţia lor, mărimea adevărată a structurii deveni evidentă.

Totul pe Coruscant era grandios şi magnific, dar Templul domina orizontul. Serra îşi aminti că fusese construit deasupra unui munte. Nu pe un munte, ca micile aşezări pe care le construiseră nobilii pe platourile de pe Doan, ci, de fapt, peste munte – piramida în trepte acoperea întreaga suprafaţă, înghiţind atât de complet muntele, încât nu mai era vizibil.

Vehiculul lor făcu un cerc larg în jurul *Spirei Tăcerii*, turnul central înalt, înainte să aterizeze în umbra turnului mai mic din colţul de nord-vest.

— Hai să terminăm odată, mormăi Lucia, ridicându-se repede şi oferindu-şi mâna pentru a o ajuta pe Serra să se ridice de pe scaunul ei.

Prinţesa îşi dădu seama că Lucia se simţea pe cât de neconfortabil arăta, deşi bănuia că neliniştea gărzii de corp avea mai puţin de-a face cu vederea şi sunetele copleşitoare ale Coruscantului şi mai mult cu zile în care luptase ca soldat împotriva Armatei Luminii. Chiar şi după douăzeci de ani, Lucia încă avea resentimente faţă de Jedi şi Republică. Mai era şi faptul că încă se simţea vinovată pentru angajarea asasinului care îl ucisese pe emisarul Jedi. Serra, pe de altă parte, nu simţea altceva decât recunoştinţă pentru ceea ce făcuse prietena ei. Şi nu avea intenţia de a lăsa pe nimeni – nici pe Rege şi nici pe Jedii – să afle că Lucia era responsabilă.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, zise ea, punând o mână, reconfortant, pe umărul prietenei ei. Am mai avut de-a face cu Jedi înainte. Ştiu cum să mă descurc. Le cunosc punctele slabe. Punctele orbe. Vom reuşi.

Garda de corp inspiră adânc şi aprobă din cap.

Serra procedă la fel, concentrându-se, în aşteptarea confruntărilor viitoare.

* * *

Lucia era uimită de cât de calmă şi liniştită era prinţesa în timp ce se pregăteau să părăsească vehiculul. Se purta mereu cu o hotărâre liniştită, dar fermă. Asta îi dădea un aer de încredere şi autoritate care îi atrăgea pe ceilalţi spre ea. Când vorbea, oamenii erau atenţi la ceea ce spunea... chiar şi oamenii ca Regele de pe Doan. Dar acum era ceva diferit. Erau pe punctul de a întâlni un Maestru Jedi şi Serra intenţiona să-l mintă

în faţă. Lucia nu avea nicio intenţie să-şi lase prietena să intre în probleme. La primul semn că Jedi ştia că Serra minţea, Lucia intenţiona să mărturisească totul, indiferent de consecinţe.

Sigură pe decizia ei, fu capabilă să-şi menţină calm propriul exterior în timp ce debarcau. În afara navetei găsiră o escortă de trei Jedi, care le aşteptau. Doi erau oameni, un bărbat şi o femeie. A treia era o femelă Twi'lek. Toţi purtau robe brune cu glugile date pe spate pentru a-şi arăta feţele; îmbrăcămintea lor simplă contrasta puternic cu ţinutele formale ale lui Serra şi Lucia.

Prinţesa purta o rochie lungă, curgătoare, fără mâneci, din mătase albastră; un şal ţesut cu aur fin îi acoperea umerii şi partea superioară a braţelor. Părul ei lung şi negru atârna desprins de sub tiara aurie elaborată pe care o purta, iar în jurul gâtului avea un lanţ de aur elegant şi un pandantiv de safir, care semnifica poziţia ei în cadrul familiei regale Doane.

Lucia era, de asemenea, îmbrăcată în albastru şi auriu – culorile regale, dar purta uniforma de paradă a militarilor Doani: pantaloni de culoare albastru închis, cu o dungă aurie care urca pe picior şi o cămaşă strânsă, albastru deschis acoperită de o jachetă scurtă, albastră, cu ornamente aurii, butonată până la guler. Cu toate astea, ca şi cei trei Jedi, avea capul descoperit.

Femela Twi'lek înaintă, făcând o plecăciune.

— Vă salut, Înălţimea Voastră. Numele meu este Ma'ya. Tovarăşii mei sunt Pendo şi Winnoa.

Serra îi întoarse plecăciunea cu o înclinare a capului.

— Aceasta este Lucia, însoţitoarea mea, răspunse ea.

Ochii lui Ma'ya zburară spre blasterul proeminent care se vedea pe şoldul Luciei, dar nu spuse decât:

— Veniţi, vă rog. Maestrul Obba aşteaptă să vorbească cu dumneavoastră.

Din informările pe care le revizuise în timpul călătoriei spre Coruscant, Lucia ştia că Obba ere un membru al *Consiliului Primelor Cunoştinţe*. În calitate de păzitori ai vechilor tradiţii Jedi, ei ofereau adesea sfaturi şi îndrumări către Înaltul Consiliul Jedi. El fusese, de asemenea, Maestrul lui Medd Tandar, Jediul care murise pe Doan.

Cele trei siluete cu robe le-au condus de pe pista de aterizare printr-o grădină bine îngrijită, punctată de mai multe

statui şi plăci comemorative. Câţiva copii se repeziră pe lângă ele la un moment dat, râzând.

— Tineri din căminele începătorilor, explică Ma'ya. Pe timpul după-amiezilor li se acordă timp liber de la studiile lor, pentru a se juca în grădini.

Serra nu-i răspunse, dar Lucia putu să vadă sclipirea de durere din ochii ei. Ştia că cei doi tineri încercaseră să înceapă o familie în săptămânile anterioare morţii lui Gerran şi vederea copiilor îi readusese, fără îndoială, amintiri dureroase.

Continuară în tăcere, Jedii ducându-i la poalele turnului de nord-vest şi apoi în interior. Au urcat mai multe rânduri de scări şerpuitoare; spre sfârşit, Lucia observă că prinţesa abia mai respira, deşi nici ea, nici Jedii nu aveau probleme. Şi apoi, undeva, pe la aproximativ un sfert din drumul până în vârf, se opriră lângă o uşă mare. Ma'ya bătu şi le răspunse o voce profundă din interior.

— Intraţi.

Femela Twi'lek deschise uşa, apoi se dădu în lateral cu o altă plecăciune.

Serra intră în cameră, Lucia venind la doar un singur pas în urma ei.

Escorta lor rămase afară, închizând uşa.

La prima vedere, interiorul camerei s-ar fi putut confunda cu o seră. O singură fereastră mare de pe peretele îndepărtat permitea ca lumina soarelui să intre, făcând camera extrem de luminoasă şi exagerat de caldă. Plantele în ghivece din cel puţin o duzină de specii diferite acopereau pereţii; încă o jumătate de duzină creşteau în cutii de-a lungul pervazului, în timp ce multe altele atârnau din jardinierele fixate pe tavan. În încăpere nu erau nici scaune, nici masă şi nici vreun birou. Doar atunci când observă o mică rogojină de dormit, ţesută din paie, strânsă într-un colţ, Lucia realiză că asta era camera personală a Maestrului Jedi.

— Bine aţi venit, Alteţă. Ne onoraţi cu vizita dumneavoastră.

Maestrul Obba, un Ithorian, stătea cu spatele la ele, privind pe fereastră. În degetele alungite ale unei mâini, ţinea un vas pentru udat florile. Punându-l pe podea, se întoarse să le privească. Ca toţi Ithorienii, era mai înalt decât un om obişnuit – având puţin peste doi metri înălţime. Pielea lui brună, dură,

arăta aproape ca o scoarţă, iar gâtul lung se curba în jos şi înainte apoi se ridica din nou, făcând să pară ca şi cum s-ar fi aplecat spre ele.

Uitându-te la ochii care ieşeau din ambele părţi ale capului său înalt şi plat, era uşor de văzut de ce porecla *Cap-de-ciocan* se aplica întregii specii.

— Aceasta este consiliera mea, Lucia, spuse Serra, folosind povestea de acoperire planificată. Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim, Maestre Obba.

— Asta este tot ce pot face, având în vedere circumstanţele, explică Ithorianul, cu voce adâncă şi rezonantă. Condoleanţe pentru soţul dumneavoastră. Moartea lui a fost o tragedie groaznică.

Lucia nu era expertă în subtilităţi politicii şi nu putea spune dacă Obba era pur şi simplu un suflet plin de compasiune care exprima o simpatie reală sau un negociator expert ce încerca să o dezechilibreze emoţional pe prinţesă, menţionându-l pe Gerran.

— Tragedia mea este oglindită de a dumneavoastră, răspunse Serra pe tonul formal al unui diplomat exersat.

Oricare ar fi fost intenţiile Maestrului Jedi, cuvintele sale nu avuseseră niciun efect vizibil asupra comportamentului ei.

— Permiteţi-mi să vă cer scuze în numele familiei regale pentru moartea nefericită a lui Medd Tandar.

Capul Ithorianului se plecă în semn de recunoştinţă.

— Mă întristează moartea lui. Şi este de o importanţă critică să aflăm identitatea persoanei sau a persoanelor responsabile.

Lucia simţi că i se opreşte inima pentru o clipă, deşi nu arătă niciun semn exterior al anxietăţii sale.

— Înţeleg, îl asigură Serra. Autorităţile din lumea mea fac tot ce le stă în putere pentru a-i aduce pe cei responsabili în faţa justiţiei.

— Vreau să vă cred, răspunse Obba, dar puteţi înţelege dacă am anumite rezerve. Medd a fost ucis în timpul unui atac asupra inamicilor voştri. Există unii care cred că socrul dumneavoastră este în spatele atacului.

— Asta nu are niciun sens, obiectă Serra. Regele meu vrea să îmbunătăţească relaţia cu Ordinul dumneavoastră

venerat. Acesta a fost, în primul rând, motivul pentru care a acceptat să îl lase pe Medd să vină pe planeta noastră.

— Sunt unii care cred că Regele l-a folosit pe Medd pentru a-şi găsi duşmanii, o contracară Obba. Ei susţin că acesta a fost planul său de la început.

— Moartea lui Medd a fost o coincidenţă tragică, nu o parte a unui complot înşelător pentru a-i exploata pe Jedi, insistă prinţesa. El a fost, pur şi simplu, la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. În ceea ce-l priveşte pe Rege, el nu a ştiut nimic despre asasinat. Vă dau cuvântul meu.

— Din păcate, cuvântul dumneavoastră nu va fi o dovadă suficientă pentru a alina temerile celor din Ordinul meu.

— Atunci lăsaţi-i să folosească logica, argumentă Serra. Socrul meu nu este un prost. Dacă ar fi vrut să-l folosească pe Jedi pentru a căuta răzbunare, ar fi fost suficient de deştept ca să-şi acopere urmele. Ar fi aşteptat până după ce pleca Medd, înainte să ordone atacul.

— Uneori, atunci când suntem orbiţi de durere, nu suntem în stare să privim dincolo de dorinţele noastre imediate, remarcă Maestrul Jedi.

— Asta credeţi cu adevărat, Maestre Obba? Sau căutaţi doar pe cineva care să fie vinovat pentru moartea fostului dumneavoastră Padawan?

Ithorianul oftă.

— Recunosc că propria mea judecată în acest sens poate fi întunecată de sentimentele mele personale. De aceea trebuie să am încredere în Forţă şi să îi permit să-mi ghideze gândurile şi acţiunile.

— *Nu există emoţie, există pace*, remarcă prinţesa.

— Aţi studiat Codul nostru.

— Numai pentru a mă informa.

— Ar fi trebuit să bănuiesc asta, spuse Maestrul. Pot să simt că Forţa este puternică în dumneavoastră.

Ochii Luciei se deschiseră surprinşi, dar Serra nu băgă în seamă observaţia.

— Mă tem că sunt prea bătrână pentru a fi recrutată în Ordin, Maestre Obba, spuse ea cu un zâmbet slab.

— Chiar şi aşa, cuvintele mantrei noastre vă pot servi bine, o admonestă el. Trebuie să fiţi mereu prudentă la ispitele părţii întunecate.

— Precum talismanele, pe care a fost trimis Medd să le găsească? contracară Serra. Despre asta este vorba, nu?

Ithorianul aprobă din cap, grav.

— Oricât mă întristează moartea lui, trebuie să las aceste sentimente deoparte şi să mă concentrez asupra scopului iniţial al misiunii sale.

Lucia era impresionată. Până acum întâlnirea decursese aproape exact aşa cum prezisese Serra. În timpul pregătirilor pentru întâlnire, prinţesa îi spusese că Jedilor le pasă mai mult de ideologie şi de lupta dintre lumină şi întuneric decât de fiinţele vii. Plănuise să exploateze aceste cunoştinţe pentru a îndepărta conversaţia de la discuţiile despre cine l-a angajat pe asasin... cu un mic ajutor din partea Luciei.

Jedilor le place să se simtă superiori, îi explicase Serra în timpul călătoriei cu naveta. *Ei consideră că este de datoria lor să educe şi informeze masele ignorante. Dacă îl pui unuia dintre ei o întrebare, nu se poate abţine să nu răspundă. Putem folosi acest lucru în avantajul nostru în timpul întâlnirii.*

— Iertaţi întreruperea, Maestre Obba, zise Lucia, recunoscând oportunitatea care i se oferea, dar sunt atât de importante acele talismane?

— Cred că sunt, răspunse Ithorianul.

— Dar... cum puteţi fi atât de sigur?

— Sunt membru al *Consiliului Primelor Cunoştinţe*, explică el, lansându-se într-o lecţie, aşa cum spusese Serra că va face. Suntem păstrători ai înţelepciunii Jedi. Menţinem Marea Bibliotecă, supraveghem învăţăturile celor mici şi căutăm istoriile antice şi Holocronii care ne aduc o cunoaştere mai bună a părţii luminoase a Forţei. Dar suntem mai mult decât nişte îngrijitori. Suntem şi gardieni. Nu toate cunoştinţele sunt pure, unele sunt atinse de rău. Există secrete care trebuie să rămână ascunse; învăţături interzise care ar trebui să rămână îngropate pentru totdeauna. Există partea întunecată a Forţei. Dacă nu este ţinută în frâu, poate aduce moarte şi distrugere.

Lucia dădu din cap ca şi cum i-ar fi sorbit fiecare cuvânt, dar în interior nu simţea decât dispreţ. Aroganţa Jedi nu avea limite. Ca soldat care slujise în Frăţia Întunericului a lui Kaan, avea o viziune destul de diferită asupra părţii întunecate. Sithul credea că emoţia, frica, mânia, chiar şi ura, trebuiau îmbrăţişate. Învăţase să tragă putere din aşa-numitul rău al

părţii întunecate şi o ajutase să supravieţuiască în război şi în ani de suferinţă. Jedii nu ar înţelege niciodată acest lucru. Trăiau izolaţi, meditau în turnurile lor mari, din centrul galaxiei. Habar n-aveau cum era pentru cei săraci, neglijaţi şi uitaţi, forţaţi să trăiască la marginea societăţii.

— *Consiliul Primelor Cunoştinţe* a jurat să împiedice dezlănţuirea acestei teribile puteri, continuă Obba, ignorând adevăratele ei sentimente. Dar influenţa părţii întunecate este împrăştiată prin întreaga galaxie, la fel şi instrumentele pe care le foloseşte pentru a se răspândi: texte antice ale vrăjitoriei Sith; amulete îmbibate cu energie rea; cristale care pot corup minţile celor nevinovaţi. Uneori, aceste artefacte sunt descoperite din greşeală şi cad în mâinile unor victime ce nu bănuiesc nimic. Ei devin agenţi ai părţii întunecate, provocând ravagii prin toată galaxia... Asta, dacă nu ajungem la timp la ele. Suntem instruiţi în manipularea artefactelor părţii întunecate. Unele pot fi distruse, dar altele sunt prea puternice şi trebuie păzite.

— Cum a putut ajunge aşa ceva pe o lume îndepărtată precum Doan? întrebă Lucia, jucându-şi în continuare rolul.

— Oamenii trăiesc pe lumea voastră de cel puţin zece mii de ani. Obba era dispus să le explice totul. Când operaţiunile miniere au început în urmă cu câteva secole, au fost adesea dezgropate morminte antice, cripte şi situri cu morminte, precum şi rămăşiţele satelor primitive abandonate cu mult timp în urmă. În rare ocazii chiar, au fost descoperite oraşe întregi, înmormântate cu milenii în urmă de alunecările de teren sau de erupţiile vulcanilor antici. Unele dintre aceste civilizaţii timpurii s-au închinat Sithului şi au urmat căile părţii întunecate. Când au dispărut oamenii, artefactele credinţei lor au fost deseori lăsate în urmă.

— Cum aţi aflat despre aceste artefacte? întrebă brusc prinţesa, având o idee.

— A fost doar un zvon, recunoscu Obba. Am auzit că o echipă minieră a descoperit un depozit de articole şi le oferea spre vânzare colecţionarilor din afara planetei. Pe baza descrierilor, am simţit că articolele ar fi putut fi talismane Sith. Aşa că l-am trimis pe Medd să cerceteze.

— Dacă aţi auzit despre aceste articole, speculă Serra, atunci este posibil ca şi alţii să fi auzit despre ele, de asemenea. Ucigaşul lui Medd ar putea să nu fi fost un asasin trimis să

răzbune moartea soţului meu. Ar fi putut fi cineva interesat să găsească talismanele.

— Ne-am gândit la această posibilitate, mărturisi Maestrul Jedi. Deşi am sperat să nu fie aşa.

Ithorianul le întoarse spatele, clar tulburat. Începu să păşească încet înainte şi înapoi prin faţa plantelor sale, ca şi cum voia să se calmeze înainte să vorbească din nou. Încă o dată, Lucia fu uimită de uşurinţa cu care prinţesa controlase şi dirijase întâlnirea. Obba comentase despre faptul că Serra era puternică în Forţă. Asta ar putea ajuta la explicarea prezenţei puternice pe care părea să o aibă.

Dar, se întrebă Lucia, era posibil că prinţesa să fie atât de puternică încât să fie capabilă să manipuleze un Maestru Jedi?

— Cei care sunt instruiţi în căile Jedi sunt învăţaţi să trăiască după regulile şi principiile Ordinului nostru, spuse Obba în cele din urmă. Credem în sacrificiul de sine şi credem că puterea Forţei nu trebuie folosită decât atunci când serveşte binelui mai mare. Din păcate, în ciuda celor mai bune eforturi, există cei care se îndepărtează de învăţăturile noastre. Cedează slăbiciunii, ambiţiei şi lăcomiei. Folosesc Forţa pentru a-şi satisface propriile dorinţe. Resping filosofia noastră şi cad în partea întunecată.

— Vorbiţi despre Sith, şopti Serra.

Lucia crezu că aude frică în vocea prinţesei, dar nu putea spune dacă era ceva real sau, pur şi simplu, făcea parte din jocul pe care îl juca cu gazda lor.

— Nu Sith, o corectă el. Vorbesc despre Jedii Întunecaţi.

— Care este diferenţa dintre un Sith şi un Jedi Întunecat? întrebă Lucia.

Ithorianul îşi opri ritmul şi se întoarse pentru a le privi, adresându-se instinctiv publicului său ca un profesor care predă o lecţie.

— Sithul a fost duşmanul jurat al Jedilor şi al Republicii. A căutat să ne distrugă; a căutat să conducă galaxia. Şi-a unit puterea în Frăţia Întunericului, atrăgând cu promisiuni false nenumăraţi adepţi către cauza lor. Au adunat o armată de indivizi suficient de nebuni şi disperaţi încât să le creadă minciunile şi au cufundat galaxia într-un război care ameninţa să ne distrugă pe toţi.

Lucia rămase tăcută în timp ce vorbea Obba, deşi se încorda involuntar la descrierea lui despre ea şi colegii ei soldaţi.

— Un Jedi Întunecat, pe de altă parte, are ambiţii mult mai mici. El – sau ea – nu se gândeşte decât la sine. Acţionează singur. Scopul final nu este cucerirea galactică, ci bogăţia personală şi importanţa. Ca un simplu tâlhar sau un criminal de rând, se dedă cruzimii şi egoismului. Îi foloseşte pe cei slabi şi vulnerabili, răspândind mizerie şi suferinţă oriunde ar merge.

— Şi credeţi că este posibil să fi fost implicat şi aici, remarcă Serra. Aveţi pe cineva anume în minte.

Obba înclină capul ruşinat.

— Set Harth. Ca Padawan, şi-a pierdut Maestrul când a explodat bomba gândurilor pe Ruusan. L-am luat sub aripa mea şi, mai târziu, l-am recomandat celorlalţi membri ai *Consiliului Primelor Cunoştinţe*. La fel ca Medd, a devenit unul dintre agenţii noştri, scotocind galaxia după artefactele părţii întunecate. Dar ispita părţii întunecate s-a dovedit prea puternică pentru Set. A respins învăţăturile Jedi, căutând îmbogăţirea şi câştigul personal în detrimentul altora. Am aflat prea târziu că păstrase pentru sine multe dintre artefactele pe care le descoperise. În momentul în care mi-am dat seama ce devenise, plecase, dispăruse în lumea galactică a mercenarilor fără lege, a vânătorilor de recompense şi sclavagiştilor.

— Deci vă temeţi că Set Harth, acest *Jedi Întunecat*, s-ar fi putut să-l fi ucis pe Medd Tandar pe Doan?

— Dacă nu a fost un asasin angajat de cineva de pe Doan, atunci asta pare să fie cea mai evidentă posibilitate. Dacă Set a aflat cumva despre depozitul de artefacte de pe Doan, va căuta să-l revendice... şi va ucide pe oricine îi va sta în cale.

— Pare o persoană periculoasă, remarcă Serra.

— Acum, când Sithul a dispărut, proclamă Obba, Set Harth poate fi cel mai periculos individ din galaxie.

Serra se holbă la el. Se gândi la bărbatul cu armură neagră care-i bântuise visele timp de douăzeci de ani şi îşi aminti cuvintele tatălui ei:

Jedii şi Sithul vor fi mereu în război. Nu există compromis; filozofiile lor rigide nu lasă loc existenţei reciproce. Dar ceea ce nu reuşesc să realizeze este că sunt doar două feţe ale aceleiaşi monede: lumină şi întuneric. Nu poţi avea una fără cealaltă.

— Cum puteţi fi atât de sigur că Sithul a dispărut? întrebă ea. Nu existau zvonuri că unii dintre Lorzii Sith au supravieţuit bombei gândurilor care a distrus Frăţia Întunericului?

— Este adevărat. A supravieţuit unul, explică Obba. Dar acum a murit şi el... deşi înfrângerea sa a venit cu un cost teribil.

— Nu înţeleg.

Ithorianul oftă, cu un sunet jale.

— Veniţi. Vă voi arăta.

Traversă camera cu paşi apatici, lenţi, şi deschise uşa care dădea spre hol. Cei trei Jedi care îi escortaseră până acolo stăteau toţi cu picioarele încrucişate pe podea, meditând. Se ridicară în picioare când îl văzură pe Ithorian ieşind.

— Puteţi să vă întoarceţi la îndatoririle voastre obişnuite, îi informă el.

— Da, Maestre, răspunseră ei, înclinându-se la unison.

Fiind liberi, Jedii urcară scări către orice sarcini îi aşteptau la etajele superioare ale turnului.

Mergând într-un ritm atât de leneş, încât aproape că le înnebunea, Obba le conduse până la baza turnului şi afară, în grădini, unde se opri, în cele din urmă. Stăteau în faţa unuia dintre numeroasele monumente ridicate în grădină. Acesta era un bloc de piatră albă de un metru şi jumătate înălţime şi aproape de două ori mai lat. Mânerele a cinci săbii de lumină erau prinse în suprafaţa pietrei; sub fiecare era gravat un portret mic – probabil o imagine a utilizatorului sabiei de lumină.

Dedesubt, cu litere mai mari, era scris:

În onoarea celor căzuţi sub lama ultimului Lord Întunecat Sith.

Fie ca memoria lor să dăinuiască, pentru a ne aminti de ceea ce s-a pierdut.

Nu există emoţie; există pace;
Nu există moarte; există Forţa.
Maestrul Jedi Valenthyne Farfalla
Maestrul Jedi Raskta Lsu
Maestrul Jedi Worror Dowmat
Cavalerul Jedi Johun Othone
Cavalerul Jedi Sarro Xaj
Caleb din Ambria

Când văzu ultimul nume de pe listă, Serra simţi că i se înmoaie genunchii. Fără grai, nu putu decât să privească monumentul, mintea ei neputând înţelege ceea ce vedea.

— Ce este asta? întrebă Lucia, la fel de confuză ca stăpâna sa. De ce ne-aţi adus aici?

— În urmă cu zece ani, Maestrul Valenthyne Farfalla a aflat că un Lord Întunecat Sith a supravieţuit cumva bombei gândurilor de pe Ruusan. Acţionând pe baza unei informaţii, a asamblat rapid echipa de Jedi pe care o vedeţi onorată pe acest monument pentru a încerca să-l prindă pe Lordul Întunecat. L-au urmat în *Nucleul Adânc* şi s-au confruntat cu el pe planeta Tython. Niciunul dintre Jedi nu a supravieţuit.

— I-aţi cunoscut bine? întrebă Lucia cu voce tare, urmând instrucţiunile lui Serra de a pune întrebări cu fiecare ocazie.

— Îi cunoşteam pe Maestrul Worror şi pe Maestrul Valenthyne de când eram cu toţii Padawani. Am servit împreună în Armata Luminii a Lordului Hoth în timpul războiului împotriva Frăţiei Întunericului a Lordului Kaan.

Timp de câteva secunde, dăinui tăcerea. Obba era pierdut în amintiri şi Serra încă era prea uimită pentru a vorbi. Lucia rupse vraja, punând încă o întrebare.

— Ultimul nume, Caleb din Ambria – îmi amintesc că l-am auzit în timpul războiului. Era un vindecător, nu-i asa?

— Da. În lupta de pe Tython împotriva Jedilor, Lordul Întunecat a fost rănit grav. S-a dus pe Ambria în căutarea singurului om care putea să-i vindece rănile. Dar Caleb a refuzat să-l ajute.

În mintea ei, totul deveni clar pentru Serra. Aşa cum prezisese tatăl ei, bărbatul cu armură neagră se întorsese. Ca şi prima dată, venise să încerce să-l oblige pe Caleb să-şi folosească arta. Ca mai înainte, Caleb rezistase. De data asta, însă, tatăl ei avea un avantaj. După ce o trimisese pe fiica sa de acasă, Sithul nu mai putea face nimic pentru a-l constrânge să coopereze.

— Ce s-a întâmplat când vindecătorul a refuzat? şopti ea, cu ochii încă fixaţi pe numele tatălui ei gravat la baza pietrei.

— Nimeni nu ştie sigur. Ceea ce ştim este că la scurt timp după sosirea Lordului Întunecat, Caleb a trimis un mesaj de alertare a Consiliului Jedi. Le-a spus că ultimul Sith era în tabăra

sa de pe Ambria, rănit şi practic neputincios. Voia ca Jedii să vină să-l prindă.

— De ce ar fi făcut asta? întrebă Lucia. Parcă-mi amintesc că am auzit că a refuzat să fie de partea cuiva în război. Nu a fost de prea mare folos nici pentru Jedi, nici pentru Sith.

— Nu a fost întotdeauna de acord cu filozofia Ordinului nostru, recunoscu Obba. Dar a fost un om bun şi moral. Războiul se terminase demult şi conştiinţa lui nu accepta răul fără să ia măsuri. Ştia că dacă îl lăsa pe Sith să plece, mai devreme sau mai târziu, va face mai mulţi inocenţi să sufere. La primirea mesajului, Consiliul a trimis pe Ambria o echipă condusă de Maestrul Tho'natu. Am fost unul dintre Jedii aleşi să-l însoţească. Din păcate, până când am ajuns în tabără, Caleb era mort.

— Cum? întrebă Serra, cu voce joasă şi lipsită de orice emoţie.

— Lordul Întunecat a aflat despre mesaj. Înfrânt de trădarea lui Caleb, de rănile sale şi de corupţia părţii întunecate, l-a măcelărit pe vindecător, tăindu-l în bucăţi. Până când am ajuns noi, Lordul Întunecat devenise complet nebun. Încă era în tabără şi s-a grăbit să ne atace, singur împotriva unei armate de Jedi. Maestrul Tho'natu a fost nevoit să-l taie pentru a-şi proteja propria viaţă.

Tatăl lui Serra avusese dreptate. Ştiuse că bărbatul cu armură neagră se va întoarce. Simţise primejdia şi o trimisese de acasă pe fiica sa. Îi salvase viaţa, cu preţul vieţii sale. Şi făcând aşa, ajutase să fie distrus omul de care Serra se temea mai mult decât de oricare altul.

O cuprinse un potop de emoţii. Uşurare. Vinovăţie. Întristare. Ruşine. Dar, mânia aprigă, primordială, le îneca pe toate. Mai mult decât orice, dorea răzbunare. Voia să lovească monstrul care o terorizase pe când era copil şi apoi, ani mai târziu, îi ucisese tatăl. Cu toate astea, acum era imposibil. Jedii îi furaseră răzbunarea.

— Cum arăta? întrebă Lucia. Ultimul Sith, vreau să spun.

— Era o umbră tragică, patetică, răspunse Obba. Slab, fragil. I se putea vedea nebunia când ne-a atacat. Ochii îi erau la fel de întunecaţi şi de sălbatici ca părul.

Nu, gândi Serra. *Nu este în regulă. Avea păr? Capul bărbatului cu armură neagră era ras.*

— Da. Părul era ca al unui animal. Lung. Neîngrijit. Mânjit cu sânge.

O bănuială de neconceput îşi croi drum în mintea lui Serra.

— Era un om mare? întrebă ea, forţându-se să-şi ascundă curiozitatea din voce. Înalt, vreau să spun?

Ithorianul clătină din cap.

— Nu, nu exagerat. Nu pentru un om.

Omul cu armură neagră era un uriaş. Cel puţin la fel de înalt ca tine, Maestre Obba.

Neobservând tulburarea interioară a Serrei, Ithorianul îşi continuă povestea.

— Săbiile de lumină ale Jedilor căzuţi au fost găsite în tabăra lui Caleb; Lordul Întunecat le păstrase ca trofee. Maestrul Tho'natu le-a adus înapoi, împreună cu rămăşiţele vindecătorului, astfel încât să se poată odihni într-un loc de onoare. Acest monument reprezintă unul dintre cele mai mari triumfuri ale Ordinului Jedi, dar şi unul dintre cele mai groaznice capitole. Sithul a dispărut, dar cu preţul multor vieţi care ne vor lipsi mult. Acesta a fost preţul pe care a trebuit să-l plătim pentru a scăpa galaxia de Sith, pentru totdeauna.

Mintea lui Serra era agitată, încercând să adune toate piesele. Avea nevoie de timp pentru a gândi, pentru a înţelege. Dar nu putea face asta aici – nu cu numele tatălui ei pe care îl vedea scris pe piatră. Trebuia să plece înainte să spună sau să facă ceva care să-i expună secretul şi să-i dezvăluie adevărata identitate.

— Ne-aţi dat multe să gândim, Maestre Obba, spuse Serra încordată. Mă voi asigura că voi transmite toate astea Regelui nostru.

Maestrul Obba îşi curăţă gâtul, scuzându-se.

— Am toată încrederea că veţi face acest lucru, dar tot aş vrea să trimit pe unul dintre ai noştri să cerceteze şi să vadă dacă talismanele mai sunt acolo.

Când Serra ezită înainte să răspundă, Lucia sări să o salveze.

— Ce rost ar avea? Adică, dacă aveţi dreptate că Set Harth este criminalul, n-ar fi deja plecat? Nu avea de ce să rămână după ce a pus mâna pe talismane, nu?

— Probabil că aveţi dreptate, recunoscu Maestrul Jedi după ce se gândi la ceea ce spusese ea.

— Atunci nu văd niciun motiv ca Jedi să mai urmărească problema asta, spuse Serra, revenindu-şi suficient pentru a profita de oportunitatea pe care i-o oferise mintea rapidă a Luciei. Având în vedere situaţia politică delicată cu privire la Doan, probabil că ar fi cel mai bine pentru toţi cei interesaţi dacă investigaţiile ar fi efectuate de către autorităţile locale.

Putea să vadă că Ithorianul nu era mulţumit de asta, dar fusese înpins într-un colţ. Prins în reţeaua politicii galactice, nu mai putea să ia măsuri fără ca asta să nu se transforme într-un incident diplomatic oficial – pe care Senatul nu l-ar privi cu ochi buni.

— Dacă aflăm vreo veste despre Set sau despre talismane, promise prinţesa, aveţi cuvântul meu că vă vom informa imediat.

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră, răspunse Ithorianul cu o plecăciune rigidă, după ce îşi dăduse seama, abia acum, că fusese depăşit.

Serra îi oferi Maestrului Obba o plecăciune scurtă drept adio, apoi se întoarse repede să plece, nerăbdătoare să revină în intimitatea navetei ei. Lucia venea imediat la un pas în urma ei.

Nu vorbi niciuna dintre ele cât timp au traversat grădinile spre speederul care le aştepta; tăcerea continuă în timp ce speederul le ducea tot mai sus, transformând clădirile şi mulţimile aglomerate ale Coruscantului într-o ceaţă. Serra încă se gândea la bărbatul cu armură neagră din coşmarurile ei. Ştia că visele ei erau mai mult decât simple amintiri sau temeri subconştiente care se ridicau la suprafaţă. Caleb nu fusese nici Sith, nici Jedi, totuşi crezuse în puterea naturală a vieţii şi a universului şi o învăţase pe Serra să asculte de puterea din interiorul ei, să se folosească de ea atunci când avea nevoie de înţelepciune, curaj sau tărie spirituală. Dar ce era mai important, o învăţase să aibă încredere în instinctele ei.

La fel cum Caleb ştiuse că bărbatul cu armură neagră se va întoarce, Serra ştia că acesta era încă în viaţă. Ştia că era cumva implicat în uciderea tatălui ei. Jedii care veniseră pe Ambria fusese păcăliţi. Era sigură de asta. N-ar fi fost greu; voiau să creadă că Sithul a dispărut. Era întotdeauna mai uşor

să faci fiinţele să accepte o minciună pe care o sperau şi o doreau. În mintea lui Serra începu să se formeze un plan. De prea mulţi ani era chinuită de silueta terifiantă din copilărie. Acum, cu moartea lui Caleb drept catalizator, trebuia să întreprindă ceva. Avea să-l răzbune pe tatăl ei. Avea să-l găsească pe bărbatul cu armură neagră şi avea să-l omoare.

Nu vorbi până când ea şi Lucia nu erau singure la bordul navetei private care avea să le ducă înapoi pe Doan. Aici ştia că sunt în siguranţă, că orice ar spune va rămâne doar între ele. Chiar şi aşa, nu era pregătită să mărturisească totul. Avea să păstreze secretele trecutului ei – tatăl ei, coşmarurile – încă ceva timp.

— Asasinul pe care l-ai angajat. Vreau să o contactezi din nou, fu tot ceea ce spuse. Am o altă misiune pentru ea.

Capitolul 6

Set Harth era pe Doan de două zile. Era hotărât să nu mai rămână până la sfârşitul celei de-a treia. În parte, voia să plece înainte să mai apară alţi Jedi care să investigheze moartea lui Medd sau să încerce să revendice artefactele după care venise Cereanul iniţial. Dar, dincolo de asta, lui Set îi era silă să fie înconjurat de mineri. Toţi arătau la fel: cocoşaţi şi aspri, grosolănia lor obişnuită fiind rezultatul a generaţii petrecute făcând o muncă manuală grea. Pielea lor era brună şi bătută de vreme, ca să nu mai zic de stratul de praf şi jeg care dăinuia peste tot. Toţi aveau acelaşi păr – scurt şi întunecat – şi toţi purtau aceleaşi haine, mohorâte şi jegoase. Chiar şi trăsăturile lor arătau la fel: sumbre şi zbârcite, deznădăjduite şi marcate de o viaţă petrecută în cariere.

A spune că el nu se încadra aici, era ceva subînţeles. Set era subţire şi vânjos, cu păr lung, argintiu, care-i curgea pe umeri. Pielea lui era albă-crem şi neatinsă de intemperii; trăsăturile lui frumoase arătau un farmec răutăcios şi doar un pic de aroganţă. Şi, spre deosebire de mineri, Set era îmbrăcat cu stil. Purta un costum de luptă adaptat, materialul fiind o nuanţă undeva între negru şi violet. Ţinuta uşoară îi oferea o mobilitate deplină, dar era, de asemenea, suficient de durabilă pentru a-i permite o anumită protecţie dacă, aşa cum se întâmpla de multe ori în jurul lui Set, evenimentele luau o întorsătură violentă. Pe deasupra ei, purta o vestă galben-pal; atât costumul de luptă, cât şi vesta erau fără mâneci pentru a-i lăsa braţele goale. O manşetă violet, la modă, ţesută din pânză de veda, înconjura fiecare biceps bine definit, iar cizmele, cureaua şi mănuşile fără degete erau confecţionate din cea mai fină piele Corelliană. De obicei, mai purta şi un pistol disruptor de tip GSI-24D pe coapsa dreaptă şi un blaster normal prins de cea stângă. Totuşi, pe Doan, disruptoarele erau interzise, aşa că le purta pe amândouă – împreună cu sabia de lumină – în diversele buzunare care căptuşeau interiorul vestei.

Era evident că se deosebea de restul mulţimii din cantină, dar Set nici nu încerca să se amestece printre ei. Se

ştia frecvent că mercenarii puteau găsi pe Doan locuri de muncă foarte bine plătite. Îşi dădea seama că oricine îl vedea va presupune că era doar un mercenar care spera să scoată ceva bani din escaladarea violenţei dintre rebeli şi nobilime. Ar fi greşit, desigur. Set spera să scoată bani, dar nu avea nicio legătură cu inevitabilul război civil de pe Doan. Cu mai puţin de o săptămână în urmă, fostul său coleg Medd Tandar fusese pe această lume şi nu exista decât un singur motiv pentru care să ajungă vreodată pe o *groapă* ca asta.

Maestrul Obba te-a trimis aici să găseşti ceva talismane întunecate, nu-i aşa?

Numai că ai obţinut mai mult decât ai negociat. Am bănuit mereu că eşti moale.

Orice ar fi căutat Medd, murise înainte de a-l prelua. Asta însemna că articolul era încă aici, abia aşteptând să îl revendice cineva. Cineva ca Set.

În ultimele două zile călătorise pe suprafaţa cicatrizată a lui Doan, mutându-se dintr-o cantină, cazarmă sau loc de muncă, în altul. La fiecare oprire punea întrebări, încercând să găsească pe cineva – oricine – care ştia ceva despre Cereanul care fusese ucis împreună cu liderii rebeli. Mai important, avea nevoie să găsească pe cineva care să ştie ce căutase Medd. Pentru oricine întreba, le spunea că este interesat pentru că era un colecţionar de artefacte rare. Dar cei de aici erau precauţi. Unii dintre ei bănuiau că lucrează pentru familia regală. Nu-i era uşor să obţină răspunsurile de care avea nevoie. Cu toate astea, de-a lungul anilor, Set aflase că toată lumea putea fi cumpărată... sau putea ceda, la nevoie.

Cercetările sale îl conduseseră aici, în această cantină fără nume, deţinută de un barman Rodian numit Quano, unul dintre foarte puţinii non-umani care au ales să încerce să-şi câştige existenţa pe Doan.

Dornic să se ascundă de norii de praf care suflau pe toată suprafaţa planetei, Set împinse uşa şi intră în cantină. Începu imediat să-şi regrete decizia. Era clar că mulţimea care intra aici, cuprindea indivizii din cea mai joasă categorie a societăţii miniere Doane. Majoritatea oamenilor de aici erau îndoiţi şi deformaţi; muncitori cocoşaţi şi aproape schilodiţi de o viaţă de săpat după minereu, pentru profitul altora. Hainele lor nu erau doar zdrenţuite, ci şi jegoase, iar duhoarea acră de transpiraţie

şi trupuri nespălate aproape că îl făcură să-i dea lacrimile. Exact genul de oameni pe care Set s-ar fi aşteptat să-i găsească în barul unui Rodian.

Mobilierul era la fel de nenorocit şi rupt precum clientela: pahare sparte sau cu crăpături şi fisuri, mese decolorate cu trei picioare paraginite, scaune ruginite care arătau de parcă aveau să se sfărâme dacă le dădeai o lovitură mai puternică. Pe peretele îndepărtat era un bar lung şi larg, acoperit un strat de vopsea cojită, care nu reuşea să ascundă lemnul putred. Rândul de sticle cocoţate pe raftul din spatele barului era acoperit cu un strat gros de praf şi jeg, dar Set nu avea nevoie să citească etichetele pentru a ghici că erau toate mărci care sacrificau calitatea pentru preţ.

Observă doi tâlhari masivi care stăteau pe ambele părţi ale uşii şi îi cântări rapid: gorile tipice – mari, puternici şi proşti. Îşi putea da seama din felul în care stăteau că avea fiecare câte un pistol mic prins în faţa centurii.

Sprijinit de peretele din spatele barului era însuşi proprietarul, cu piele verde, cu braţele încrucişate în faţa pieptului. Ochii lui asemănători cu ai insectelor priveau spre Set peste întreaga cameră, botul asemănător cu al tapirului fiind răsucit, în ceea ce fostul Jedi nu putea decât să presupună că era menit să fie un rânjet.

Evitând să salute, Set îşi croi drum încet spre Rodian. Douăzeci de ochi îl priviră scurt în timp ce mergea spre bar, privirea lor fiind rece, evaluatoare şi, în cele din urmă, nepăsătoare, în timp ce proprietarii îşi îndreptau atenţia asupra nămolului insalubru care se învârtea în cănile lor.

— Bar numai pentru mineri, mormăi Quano într-o Bazică cu accent puternic, odată ce Set fu suficient de aproape pentru a-şi sprijini un cot pe bar. Nu bei. Pleacă.

Set se întinse şi puse pe tejghea două cipuri de câte o sută de credite. Rodianul încercă să pară nonşalant, dar Set putu simţi că îşi oprise brusc respiraţia.

— Speram să putem avea o mică discuţie, îi spuse Set, trecând direct la subiect. Singuri.

Cipurile dispărură într-o clipă şi Quano se urcă pe bar.

— Cantina închisă! strigă el din toţi plămânii. E timp să plecaţi! Înapoi la muncă! Toată lumea, afară!

Cea mai mare parte a mulţimii se ridică nervoasă de pe scaune, mormăind întunecat în timp ce se îngrămădeau spre uşă.

Unul mai încăpăţânat rămase aşezat, făcând tot posibilul să împiedice să-i fie doborât scaunul de către ceilalţi care se îndreaptau spre ieşire. Barmanul îşi pocni mâinile de două ori şi gorilele de lângă uşă acţionară rapid.

Îl apucară pe bărbat, fiecare de câte un braţ şi îl smulseră de pe scaun. Fiind prea beat ca să se zbată, clientul se agăţă greoi de cele două brute uriaşe, cu picioarele târându-se uşor pe podea, în timp ce îl scoteau cu forţa din cantină.

Înainte să ajungă la uşă, gorilele îl balansară înainte şi înapoi de mai multe ori într-un efort surprinzător de coordonat, făcându-şi elan, înainte să-l arunce prin uşă, pe pământul dur de afară. Ar fi fost o minciună ca Set să spună că nu era impresionat de distanţa pe care o reuşiseră. Odată cu plecarea ultimului client, una dintre gorile trânti uşa şi o închise. Apoi se întoarseră amândoi spre Set, rânjind în timp ce se sprijiniră din nou de perete, de o parte şi de alta a singurei ieşiri.

Set nu se putu abţine să nu admire lipsa completă de subtilitate a Rodianului. Majoritatea proprietarilor l-ar fi invitat pe Set într-o cameră din spate să discute subtil. Cei mai mulţi proprietari l-ar fi invitat pe Set în camera din spate, în loc să închidă întreaga unitate pentru doar două sute de credite. Judecând după decorul general, cantina abia dacă era profitabilă.

Nu că lui Set i-ar fi păsat cu adevărat. Nu încerca să fie nevăzut. El era obişnuit să lase poveşti memorabile în urma lui; dacă cineva ar fi veni vreodată să cerceteze, ar fi demult plecat, deci ce mai conta dacă se adăuga o altă poveste la legenda sa? În timp, detaliile vor deveni, inevitabil, exagerate şi, într-o zi, oamenii se vor mira de modul în care Set fusese atât de bogat încât plătise *mii* de credite pentru închiderea unei întregi cantine doar pentru a putea vorbi cu proprietarul.

— Nimeni nu deranjează acum, spuse Quano din spatele lui, sărind înapoi pe podea. Tu vrei băutură?

— Sunt un colecţionar interesat de artefacte rare, răspunse Set, ignorând întrebarea şi trecând direct la subiect. Voia să petreacă cât mai puţin timp aici. Inele. Amulete. Chestii din astea.

Quano ridică din umeri.
— De ce îi spui lui Quano?
— Umblă vorba prin tabără că ai uneori astfel de articole de vânzare.
Antenele cu cupe de pe capul barmanului tresăriră foarte uşor.
— Poate, şopti el, aplecându-se înainte ca să-l audă Set. Minerul găseşte lucruri. El vrea să vinde în afara lumii. Quano poate să ajute.
— Atunci asta este ziua voastră norocoasă, replică Set, reuşind cumva un zâmbet orbitor, în ciuda aromei înţepătoare de feromoni extratereştri care se scurgea din Rodian. Aşa cum am spus – sunt un colecţionar. Unul bogat.
Quano aruncă o privire rapidă în jurul camerei goale, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat să asculte cineva conversaţia lor. Set îl recunoscu ca fiind un reflex nervos dezvoltat după ani buni de făcut afaceri necinstite în locuri publice.
— Ce vă interesează?
— Cred că ştii ce caut. Acelaşi lucru ca şi ultimul colecţionar care a venit aici Cereanul.
— El nu colecţionar. El Jedi. Şi tu Jedi?
Set oftă. Asta avea să crească preţul.
Nu ai înţeles niciodată cât de mult contează să fii nebăgat în seamă, nu, Medd?
— Arăt ca un Jedi?
Rodianul înclină capul dintr-o parte în alta înainte de a răspunde.
— Nu. Arătaţi mai degrabă vânător de recompense.
— Chiar contează? Vreau să cumpăr ce vindeţi. Şi am o mulţime de credite... dacă aveţi marfa.
— Lucru nu aici. Quano doar intermediar. Minerul îl are.
— Poţi să mă duci la cel care îl are?
Quano clătină din cap.
— Miner se răzgândeşte. Nu mai este de vânzare.
— Toată lumea are un preţ. Sunt un om înstărit. Dacă mă duci la el, sunt sigur că putem ajunge la un acord.
O altă scuturare a capului.
— Ultima dată când Quano dus pe cineva să se întâlnească cu mineri, toată lumea moartă. Prea riscant.
— Sunt dispus să risc.

Rodianul pufni.

— Quano nu pasă de risc pentru tine. Minerii spun că dacă Quano apare din nou, ucid.

— Nu trebuie să ştie că eşti implicat, îi promise Set. Arată-mi doar unde să-i găsesc. O să merite şi pentru tine.

Pentru a-şi sublinia punctul de vedere, scoase o mică pungă prinsă cu şnur, băgă mâna înăuntru şi scoase o mână de cipuri de mare valoare. O ţinu ridicată pentru ca Quano să le vadă bine, înainte să le lase să se scurgă printre degete înapoi în pungă. Limba Rodianului apăru şi se învârti în jurul botului, reticenţa de a-l duce pe Set la mineri luptându-se cu lăcomia lui.

— Plăteşti unul – nu, două mii, da?

— Şapte sute. Sau merg să găsesc pe altcineva care să mă ajute.

— Bine. Afacere, izbucni barmanul, nedorind să negocieze, de teamă să nu lase să-i scape printre degete o mică avere.

Pentru a parafa afacerea, întinse mâna. Strigând din dinţi, Set îi întoarse gestul. Strânse palma celuilalt într-o scuturare rapidă apoi o retrase, uşor scârbit de senzaţia pielii Rodianului pe pielea lui.

— Trebuie să bei pentru sărbătorire, declară Quano. De la casă.

— Nu, răspunse Set.

— Ai credite cu tine, da? vru barmanul să ştie. Acum plăteşti, da?

Set aprobă din cap.

— Voi plăti imediat ce plecăm.

— Mergem acum. Quano ia ceva mai întâi.

Când Rodianul se aplecă în spatele barului, Set îşi dădu seama că era ceva în neregulă cu vocea lui. Era prea dornic.

Deci aşa va fi, da?

Strecurându-şi mâna în vestă, Jediul Întunecat scoase sabia de lumină. O aprinse chiar când Quano apăru din nou în vedere, tocmai la timp pentru a devia salva pistolului blaster care era acum îndreptat spre el. Rodianul scoase un strigăt de surpriză şi dispăru în spatele barului.

Mai avusese de-a face cu cei de tipul lui Quano. Set ar fi fost perfect mulţumit să onoreze termenii acordului, dar Rodianul venise, evident, cu un alt plan. De ce să-ţi rişti viaţa şi

să duci pe cineva la o bază ascunsă pentru şapte sute de credite când îl poţi omorî cu sânge rece şi să iei în schimb toţi banii?

Set îi respecta sentimentul; la urma urmei, el trăia după principii similare de autoservire. Dar barmanul făcuse o eroare de neiertat încercând să folosească acele principii împotriva unui Jedi Întunecat.

Cu un ochi pe bar, Set se întoarse pentru a face faţă celor două gorile care păzeau uşa. Probabil că se aşteptaseră la trădarea lui Quano, dar fuseseră prinşi complet nepregătiţi de eşecul planului său. Acum, rânjetele le căzuseră de pe feţe şi încercau stângaci să scoată propriile arme.

De ce sunt cei mari, întotdeauna, atât de înceţi?

Set ar fi putut să îi oprească în mai multe moduri: ar fi putut folosi Forţa pentru a smulge armele din strânsoarea lor sau ar fi putut dezlănţui un val care i-ar arunca pe paznici, în zbor, prin cameră. Având în vedere cât erau de înceţi, ar fi putut sări înainte şi să-i taie pe amândoi în jumătate cu sabia de lumină, înainte să poată trage. În schimb, alese să rămână pe loc, aşteptând inevitabilul baraj de salve de blaster. Adversarii săi nu îl dezamăgiră. Set prinse cu uşurinţă primele focuri de blaster cu lama lui strălucitoare, trimiţându-le să se ricoşeze inofensiv. În acel moment, un adversar inteligent ar fi fugit pe uşă. Cei doi tâlhari ai lui Quano, pe de altă parte, continuau pur şi simplu să tragă, prea proşti pentru a-şi da seama de inutilitatea atacurilor. Set mai respinse câteva salve înainte să se plictisească de joc.

Folosind Forţa pentru a anticipa locaţia exactă a următoarelor două salve, înclină sabia de lumină, astfel încât să le respingă înapoi spre punctul de origine. Prima gorilă fu lovită în piept, cealaltă în stomac. Ambii muriră instantaneu.

Uciderea inamicilor cu propriile lor salve de blaster era o tradiţie de lungă durată pentru Set. Fuseseră ocazii în care avusese nevoie să rămână nebăgat în seamă şi săbiile de lumină aveau tendinţa de a lăsa răni foarte distinctive. Asta nu era una dintre acele dăţi, dar de ce să rateze şansa de a-şi exersa abilităţile?

În tot acest timp, Quano nu reapăruse. Set nu era surprins.

— Acum poţi să ieşi. Nu mă face să vin după tine.

Capul verde al Rodianului apăru încet la vedere. Încă mai ţinea blasterul, îndreptându-l spre Set. Dar mâinile lui tremurau atât de tare, încât nici măcar nu putea să ţină ţeava pe loc. Set clătină din cap.

— Dacă vrei să ucizi pe cineva ca să-i poţi fura creditele, măcar alege o ţintă uşoară.

— Mincinos, răspunse Quano, cu vocea ridicată defensiv. Ai spus că nu Jedi.

Cu o mişcare din încheietura mâinii, Set folosi Forţa pentru a zbura pistolul din mâna lui Quano. Un alt gest îl ridică pe barmanul neputincios de la pământ şi îl purtă prin toată camera, făcându-l să aterizeze ghem la picioarele lui Set. Aplecându-se pentru a apuca una dintre antenele Rodianului, Set o folosi pentru a-şi ridica victima în genunchi. Mâna lui liberă aduse lama sabiei de lumină la câţiva centimetri de faţa solzoasă a lui Quano.

— Să fie clar. *Nu* sunt un Jedi.

Pentru a-şi sublinia punctul de vedere, scutură lama, mângâind-o pe obrazul Rodianului pentru o fracţiune de secundă. Şuierul cărnii arse fu înecat de ţipătul lui Quano.

— Nu omorî, nu omorî! se bâlbâi el.

Pagubele erau minore; o arsură care se vindeca într-o săptămână lăsând doar o mică cicatrice. Dar Set era mulţumit că se făcuse înţeles. Dezactivându-şi sabia de lumină, eliberă strânsoarea antenei şi făcu un pas înapoi, lăsându-i loc lui Quano să se ridice. Rodianul rămase în genunchi, ridicând mâna cu grijă pentru a-şi pipăi rana.

— De ce aş vrea să te omor? întrebă Set. Tu eşti singurul care mă poate duce la mineri şi la talismanele lor. Până când voi pune mâna pe ele, voi face tot ce pot pentru a te ţine în viaţă.

— Ce se întâmplă după ce primeşti talismane? întrebă Quano, bănuitor.

Set îi aruncă zâmbetul cel mai fermecător.

— În acel moment, voi acţiona după cum cere situaţia.

* * *

Set putea auzi vocile minerilor răsunând prin tunel. Estimă că erau la doar câteva la sute de metri distanţă; din

tonul ecourilor bănuia că se aflau într-o cavernă mare, cu tavan înalt.

Trăiesc ca viermii, ascunşi în subterane, temându-se pentru viaţa lor. Jalnic.

În faţă, ghidul său refractar se opri brusc şi se întoarse să-l privească. Nu era uşor să citeşti expresia unui Rodian, dar era clar ce întreba: *te-am adus până aici –pot să plec acum?* Set clătină, pur şi simplu, din cap şi arătă mai departe spre tunel. Cu umerii căzuţi, Quano continuă să se împleticească înainte. Erau destul de aproape acum, încât Set să poată înţelege ce-şi spuneau minerii unul altuia.

— Nu poţi fi serios! striga un om cu voce profundă. Nobilii au ucis-o pe Gelba! Trebuie să-i facem să plătească!

— Dacă au omorât-o pe Gelba, pot omorî pe oricine, protestă un alt bărbat. Cred că ar trebui să stăm ascunşi pentru o vreme. Să lasăm lucrurile să se calmeze.

— Sunt de acord, interveni o femeie. Ştiu că Gelba a fost prietena ta, Draado. Dar ce spui tu este o nebunie!

Set putea vedea lumina de la intrarea în cavernă cum se vărsa prin tunel, chiar în faţa lui. Quano se strecură în tăcere pe după colţ şi se ghemui în spatele unei stânci care îi oferea o vedere clară a celor pe care îi căutau. Poate că era laş, remarcă Set în timp ce venea pentru a i se alătura, dar avea talent pentru furişat şi spionat. Din asunzătoarea lor puteau vedea clar peştera. Era punctată cu zeci de stalagmite mari ieşind ca nişte turnuri maro, urâte, din podea. Stalactitele atârnau de tavan, semănând în mod neplăcut, cu dinţii unor monştri de piatră antici, care aşteaptau să-i înfulece pe oamenii de dedesubt. Numără doisprezece mineri adunaţi într-un semicerc aproximativ, în centrul camerei. Toţi erau înarmaţi, la fel ca cei patru paznici pe care îi omorâse la intrarea în tunel în urmă cu zece minute. Câţiva dintre mineri stăteau pe ridicături scurte, cu vârf plat. Alţii se plimbau nervoşi înainte şi înapoi. Unul se sprijinea de o stalagmită din apropiere. Doi bărbaţi şi o femeie părea să fie angajaţi într-o discuţie aprinsă. Alţi patru stăteau de pază pe marginile grupului, cu puşti de blaster scoase, în timp ce scanau nervos intrarea în cavernă, ca şi cum ar fi încercat să străpungă umbrele în aşteptarea unui atac.

Cel care i-a ucis pe Medd şi pe prietenii lui v-a făcut să fiţi paranoici.

— Cu Gelba moartă, eu hotărăsc, îi spunea un bărbat cu barbă uneia dintre femei. Şi spun că moartea lui Gelba cere vărsare de sânge!

— Draado, şopti Quano, vorbind atât de încet, încât Set trebui să se aplece pentru a-l auzi. El e cel care dezgropat chestii pe care vrei.

Privind mai atent, Set observă o amuletă prinsă la gâtul lui Draado şi surprinse strălucirea unui inel pe degetul său – singurele bijuterii pe care le vedea la mineri de când pusese piciorul pe lumea asta.

— Vrei să începi un război care ne va omorî pe toţi, obiectă unul dintre bărbaţi.

— Cel puţin vom lua câţiva dintre nobili cu noi! se răsti Draado.

Draado stătea la mai puţin de zece metri de locul unde se ascundea Set, suficient de aproape încât să poată simţi puterea emanată de talismane. Amuleta părea să-l cheme; inelul îl atrăgea cu căldura lui întunecată.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Draado? întrebă femeia. Întotdeauna ai fost cel care ne-a spus că putem obţine ceea ce vrem fără violenţă şi vărsare de sânge.

— M-am schimbat. Acum văd adevărul. Draado se bătu în piept pentru a accentua cele spuse, pumnul lui lovind amuleta. Nobilii nu ne vor respecta până când nu vor învăţa să le fie frică de noi, insistă el, întorcându-se şi uitându-se la toată lumea împrăştiată prin peşteră. Trebuie să-i facem să le fie frică pentru viaţa lor. Trebuie să băgăm teroarea în inimile lor!

În mod clar, Draado era sub influenţa talismanelor, cu mintea şi gândurile corupte. Puterea părţii întunecate pusese stăpânire pe el.

Nu este de mirare că Quano a spus că nu mai vrea să le vândă.

Jediul Întunecat îşi cântări opţiunile. Negocierea ieşea din discuţie; Draado nu va renunţa niciodată de bună voie la comorile sale. Având în vedere tensiunea din cameră şi nervozitatea paznicilor, era destul de clar că orice încercare de negociere va sfârşi probabil într-o luptă, indiferent ce ar fi făcut.

Îşi scoase pistolele gemene şi inspiră adânc, pregătindu-se de confrunte. Oricum avea nevoie de exerseze tragerea la ţintă. Sărind din ascunzătoare, intră în cavernă trăgând cu

ambele arme. Îi omorî pe toţi cei patru paznicii care aveau puşti, înainte să aibă vreo şansă să reacţioneze. Cu Forţa călăuzindu-i mâna, îi nimerise uşor cu patru focuri curate, în timp ce sprinta la adăpostul unei stalagmite mari de pe partea îndepărtată a cavernei. Alunecă în spatele ei chiar în timp ce minerii începeau să deschidă focul. Îi loviră ascunzătoarea, ridicând nori fini de praf, în timp ce salvele lor dezintegrau bucăţi mici de piatră. Scoţând capul în afară, Set mai trase de două ori, reducând numărul adversarilor la şase, înainte să revină la adăpostul oferit de stalagmită. Sunetul focului inamic reverberă în pereţii cavernei.

Set zâmbi, bucurându-se de luptă.

Am rezolvat deja jumătate. Ar putea fi mai uşor decât credeam.

În spatele lui, îl simţi pe Quano fugind prin tunel. Set ar fi putut să-l omoare cu o singură lovitură în spate, dar decise să-l lase să plece. Oricum prefera întotdeauna să lase pe cineva în urmă, pentru a spune povestea faptelor sale.

Un sunet ascuţit răsună brusc prin cavernă. Ridicând privirea, Set văzu una dintre stalactitele mari de pe tavan căzând, gata să-l străpungă. Se rostogoli din drum în ultima clipă, suliţa mortală de piatră explodând în fragmente când lovi podeaua neregulată a cavernei. Îşi feri capul în timp ce ploaia de cioburi zimţate de piatră se abătea peste el, presărând pielea expusă a gâtului şi braţelor cu sute de tăieturi superficiale şi înţepătoare.

Focurile de blaster porniră din nou, dar Set era deja în picioare. Alergând şi ferindu-se, reuşi să evite salvele în timp ce se repezea să se adăpostească în spatele unei alte formaţiuni stâncoase proeminente. Fiind momentan în siguranţă, îi trebui o secundă pentru a-şi trage sufletul, aruncând o privire în sus pentru a se asigura că nu mai avea o altă stalactită, potenţial mortală, deasupra lui.

Nu avea nicio îndoială cine trăsese focurile care o dislocaseră pe ultima.

Fusese neglijent, subestimându-l pe Draado şi talismanele.

Nu era necesar să fii instruit în căile Forţei pentru a beneficia de puterea lor. Îţi ascuţeau simţurile, făcând o persoană să reacţioneze şi să anticipeze mai repede. Ceea ce

unii credeau că este experienţă cu arma sau noroc în luptă, era adesea doar o manifestare a Forţei. Chiar dacă nu era conştient de asta, Draado folosea puterea părţii întunecate. Iar asta îl făcea periculos.

Lăsând pistolele deoparte, Set îşi desprinse sabia de lumină.

S-a terminat cu joaca.

Ieşind din spatele stâncii, îşi aprinse sabia de lumină şi o aruncă pe orizontală, trimiţând-o învârtindu-se pe o traiectorie largă, în buclă. Înconjură o dată camera, trecând uşor prin stalactite şi mineri înainte de a reveni în palma lui Set. Avusese nevoie de ani de zile pentru a stăpâni pe deplin puterea devastatoare a aruncării sabiei, dar atacul era practic de neoprit. Cinci dintre adversari fuseseră prinşi în arcul letal pe care îl trasase prin cameră. Doar Draado fusese îndeajuns de rapid ca să se dea din drum, fiind salvat de puterea talismanelor pe care le purta. Dar chiar şi cu acele artefacte, nu era pe măsura unui fost Cavaler Jedi.

Set se ridică pur şi simplu şi întinse mâna liberă în direcţia lui Draado, cu degetele formând o gheară. Minerul îşi aruncă blasterul, mâinile lui zburând spre gât, în timp ce încerca să respire. Set traversă camera, sporind presiunea asupra beregatei victimei sale neajutorate. Draado se prăbuşi în genunchi, cu faţa vânătă. Jediul Întunecat rămase deasupra lui, privind rece cum viaţa îi era curmată încet.

Când zbaterile minerului se opriră în cele din urmă, Set se aplecă şi îl uşură atât de amuletă cât şi de inel. Rezistă tentaţiei de a şi le pune imediat. Din ucenicia sa sub Maestru Obba aflase că era mai înţelept să studiezi întâi cu atenţie artefactele părţii întunecate înainte de a le folosi – puterea lor avea adesea un cost.

Acum avea ceea ce dorise şi era nerăbdător să scape din lumea asta părăsită de civilizaţie şi să revină la luxul casei sale de pe Nal Hutta. De altfel, cu cât rămânea mai mult pe Doan, cu atât erau mai multe şanse de a da peste un alt Jedi trimis să cerceteze moartea lui Medd. Dacă pleca acum, îl vor găsi doar pe barmanul fricos pe care îl lăsase în urmă şi el nu putea să le spună nimic din ce nu puteau descoperi şi singuri.

Adio, Quano. Sper să nu ne mai întâlnim niciodată.

În timp ce-şi croia drum prin tunelul lung şi şerpuitor spre suprafaţă – cu amuleta şi inelul în posesia sa – nu se putu abţine să nu se întrebe dacă Rodianul va aprecia vreodată cât fusese de norocos.

Capitolul 7

În opinia lui Zannah, dintre toate lumile pe care fusese ea – inclusiv câmpiile distruse de război de pe Ruusan, pustiurile lipsite de viaţă ale Ambriei, câmpiile gri, dezolante, de pe Tython – Doan era, de departe, cea mai puţin ospitalieră. Întreaga suprafaţă a planetei fusese săpată într-o căutare nesfârşită de noi minerale.

Flora şi fauna erau inexistente; oriunde se uita, nu vedea altceva decât praf şi pietre. Era o lume urâtă şi răvăşită, care în mod normal ar fi trebuit să fie lipsită de viaţă. Şi totuşi, lagărele miniere erau ticsite de fiinţe disperate care se scurmau şi săpau pentru a-şi susţine o existenţă mizeră. Urmărindu-i, nu se putu abţine să nu-i compare cu Maestrul ei, despre care ştia că trăise pe o planetă ca Doan: Apatros, o lume bogată în nimic altceva decât mine de cortoză, deţinută de *Outer Rim Oreworks*, o corporaţie notorie pentru că îşi trata angajaţii ca pe nişte sclavi. Dar acolo unde copilăria brutală a lui Bane şi educaţia sălbatică din minele lui Apatros îl învăţaseră să lupte pentru a supravieţui, îl ajutaseră să-şi forjeze spiritul neîmblânzit, fiinţele mizere pe care le întâlnise pe Doan erau slabe şi nu meritau nimic mai bun decât să servească. Bane avea ambiţie. Avea putere. Reuşise să se ridice deasupra tuturor celorlalţi. Prin forţa voinţei sale, scăpase de cătuşele copilăriei şi îşi crease un nou destin. Se ridicase din nimic pentru a deveni un Lord Întunecat Sith.

Era timpul ca Zannah să facă la fel. Nu va permite să fie ca mizeriile astea patetice: slabă, fricoasă şi înrobită.

Prin putere, câştig victoria. Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte.

Mai exista încă problema găsirii ucenicului, desigur.

Dar, deocamdată, trebuia să se concentreze pe motivul pentru care era aici. Anchetele ei relevaseră că nu era singura interesată de Jediul mortul. Un bărbat cu părul lung şi argintiu – unii îl numeau mercenar, alţii, vânător de recompense – fusese aici cu două zile în urmă, punând aceleaşi întrebări ca şi ea. De atunci, mersese pe urmele lui: vorbind cu oamenii cu care vorbise şi fermecându-i, mituindu-i sau ameninţându-i ca să-i

ofere aceeaşi informaţie pe care i-o dăduseră şi lui. Acum bănuia că ştia de ce venise Medd Tandar aici. Era bine ştiut printre mineri că în timpul unei excavări fusese descoperit un mic depozit de bijuterii şi că Jedi venise pe Doan în speranţa dobândirii acelei descoperirii. Zannah nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru care Jedii să fie interesaţi de câteva nimicuri descoperite într-un mormânt, demult uitat, de pe o lume nesemnificativă a Inelului Exterior – Maestrul ei nu era singur în eforturile sale obsesive de a localiza artefactele Sithului antic, împrăştiate prin galaxie.

La început, crezuse că bărbatul care întrebase despre Medd înaintea ei, era un alt Jedi trimis să finalizeze misiunea iniţială. Cu toate astea, din rapoartele care spuneau că utilizase teroarea şi tortura, deveni rapid clar că nu era un Jedi sau cineva care lucra pentru Ordinul Jedi. Urmele acestor rapoarte se încheiau într-o cantină dărăpănată aflată într-una dintre taberele miniere aparent infinite. Dar o găsi închisă, iar Quano, proprietarul Rodian, nu era de găsit nicăieri. Neavând alţi martori oculari, Zannah decise să arunce o privire înăuntru, sperând să găsească şi alte indicii. Căzuse noaptea, aruncând totul într-o beznă totală. Încercă uşa şi descoperi că cineva zdrobise încuietoarea. Nu era surprinzător, având în vedere sărăcia pe care o văzuse. Intrând înăuntru, simţi mirosul slab al cărnii descompuse. Desprinse o baghetă luminoasă de la curea, umplând camera cu o lumină verde palidă. Abia reuşi să distingă cele două cadavre de pe podea. Ghemuindu-se lângă primul, îl examină rapid. Căldura uscată şi prăfuită a lui Doan – combinată cu lipsa generală a fluxului de aer din cantină – mumificase parţial cadavrul, încetinind procesul de descompunere. Cauza morţii era evidentă: un foc de blaster în piept.

Încă strângea propriul blaster în mână.

Era evident că nu era Quano; corpul era uman. Şi nu se potrivea cu descrierea bărbatului pe care îl urmărea. Având în vedere hainele şi muşchii săi mari, era probabil unul dintre mineri.

Găsi un al doilea cadavru, care arăta la fel: un miner mort, împuşcat în piept.

Continuând examinarea scenei, observă că raftul din spatele barului era gol – dar cercurile clare în praf arătau că până de curând, stătuseră acolo zeci de sticle. Cel care intrase

acolo, trebuie să fi furat tot alcoolul, şi lăsase cele două cadavre acolo unde se aflau, pe podeaua. O cercetare amănunţită a camerei nu arătă nicio urmă de Rodian şi nici de bărbatul cu părul argintiu.

La zgomotul cuiva care umbla la uşă, Zannah acoperi bagheta luminoasă cu mantia şi se ghemui la pământ, o statuie perfect ascunsă – spera ea – în întuneric. Uşa se deschise şi o siluetă întunecată îşi croi încet drum printre mese, spre barul din spate. Zannah aşteptă să se asigure că intrusul era singur, apoi se ridică şi îşi dădu mantia deoparte, scăldând camera în lumina baghetei luminoase.

Rodianul rămase îngheţat, privind-o cu ochii largi şi înfricoşaţi.

— Quano, presupun?

— Cine tu? întrebă el, Bazica sa greu de înţeles devenind şi mai neinteligibilă din cauza panicii din voce. Apoi observă raftul gol din spatele barului şi chipul lui fu cuprins de o mânie acră. Tu furat tot băutură la Quano.

— Nu am furat nimic. Am venit aici să pun câteva întrebări, îl asigură ea.

Umerii Rodianului căzură. Oftând, se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea, cu capul atârnând în piept, descurajat.

— Mai mult întrebări. Şi tu Jedi? Ca celălalt?

Vorbea pe un ton lipsit de orice speranţă, ca şi cum şi-ar fi dat seama că era terminat şi renunţase la orice speranţă de a scăpa de soartă.

— Un Jedi? Vrei să spui Medd Tandar? Cereanul?

— Nu. Celălalt. Uman. Păr lung şi alb.

— Pe el îl caut, recunoscu Zannah. Dar ce te face să crezi că era un Jedi?

— El sabie de lumină. Foloseşte pentru dat asta la Quano.

Rodianul întoarse capul şi arătă spre obraz. Deplasându-se încet pentru a nu-l speria, Zannah se apropie până reuşi să-i vadă cicatricea. În lumina slabă nu putea fi sigură, dar arsura părea să fie una făcută de lama unei săbii de lumină.

Ştia să citească fiinţele. Rodianul era ca un căţel abuzat, ascunzându-se de frica unei alte lovituri. Dacă îi arăta puţină compasiune avea să reacţioneze ca şi cum i-ar fi salvat viaţa.

— Te-a torturat. Bietul de tine, spuse ea, simulând simpatie chiar în timp ce mintea ei încerca să afle identitatea bărbatului misterios cu părul alb.

Un Jedi nu ar face niciodată rău cuiva fără o cauză justă. Oricine a făcut asta nu era unul din Ordin, dar avea o sabie de lumină. Şi era suficient de priceput ca să-l rănească pe Quano fără să-i taie accidental jumătate din cap.

Auzise poveşti despre Jedi Întunecaţi – Cavaleri Jedi care se îndepărtaseră de învăţăturile Maeştrilor lor pentru a îmbrăţişa puterea părţii întunecate. Era posibil ca omul pe care îl căuta să fie unul dintre aceştia? Mai important, Bane ştia deja lucrul ăsta? Maestrul ei păstra adesea secrete faţă de ea şi ea învăţase să presupună mereu că el ştie mai mult decât spunea. Dar dacă ştia că există un Jedi Întunecat pe Doan, de ce o trimisese pe Zannah să investigheze? Era un fel de test final? Trebuia să dovedească faptul că merită să-i fie ucenică, găsindu-l şi ucigându-l pe acest rival potenţial? Sau Bane îl testa pe bărbatul cu părul alb? Daca se dovedea suficient de puternic pentru a o învinge pe Zannah, va deveni noul ucenic al Maestrului ei?

— Voia informaţii, şopti Quano.

— Îmi pare rău, Quano, spuse ea, vorbind încet, în timp ce punea uşor o mână pe umărul lui, dar şi eu am nevoie informaţii. Trebuie să ştiu ce i-ai spus.

În timp ce făcea asta, se întinse cu o apăsare blândă a Forţei, zdrobind uşor voinţa barmanului, astfel încât să fie dispus să-i spună tot ce voia să afle.

— El prietenul tău?

— Nu, îl asigură Zannah, folosind cuvintele pentru a consolida manipularea subtilă a minţii. Nu este prietenul meu.

Poate că Bane încerca să-i forţeze mâna, gândi ea, împingând-o să acţioneze. Oare îi oferea un ucenic potrivit în speranţa că o va obliga să-l provoace pentru conducerea Sithului?

— Vrei să omori la el? întrebă Quano, cu vocea încărcată de emoţie.

— Asta este o posibilitate, răspunse ea, dându-i un zâmbet cald. *Asta sau să-l fac ucenicul meu... presupunând că nu mă omoarăel pe mine.* Dar trebuie să-l găsesc mai întâi.

— El nu aici. El dus acum două zile. Plecat Doan.

— A venit aici să caute ceva, nu-i aşa?

Quano aprobă din cap.

— Minerul dezgropat ceva. El ia. Ucide mineri. Asta când scapă Quano.

— Şi te-ai ascuns de atunci, ghici Zannah. Deci, de ce te-ai întors la cantină?

Rodianul şovăi, ochii săi zburând, nervos, de la chipul lui Zannah la blasterul mic montat pe încheietură, care se vedea de sub mâneca mantiei ei.

— Nu o să-ţi fac rău, Quano, promise ea. Nu sunt ca el. *Lui îi place să rănească fiinţele. Eu le rănesc doar dacă pot cumva să profit de suferinţa lor.* Nu cred că se va întoarce. *Nu dacă are talismanele.* Dar trebuie să ştiu altceva, Quano. Când omul acela a plecat de pe Doan, unde s-a dus?

Îl văzu pe Rodian tresărind înainte de a răspunde.

— Nu ştie Quano. Adevărat.

— Te cred, spuse ea, întinzând mâna uşor. Dar pariez că ştii cine ar putea să mă ajute să aflu, nu-i aşa?

Barmanul se foi inconfortabil, dar o altă apăsare blândă cu Forţa îi îndepărtă reticenţa.

— Quano are prieten la portul spaţial. El poate afla.

— Putem să-l vedem?

— Vrei pleci acum?

Zannah zâmbi din nou, ştiind că va contribui la susţinerea legăturii pe care o stabilise.

— Poţi lua mai întâi creditele din seif, dacă asta vrei.

* * *

Fu o plimbare de doi kilometri de la cantina lui Quano la cea mai apropiată staţie de transfer terestru, aşteptară cincisprezece minute să vină naveta şi apoi mai făcură o plimbare de patruzeci de minute înainte să ajungă la portul spaţial. Până să ajungă, trecuse de miezul nopţii şi portul spaţial Doan – nu era niciodată ocupat, nici măcar în timpul orelor de vârf – era gol, cu excepţia persoanelor desemnate să lucreze în tura de noapte. Spre deosebire de porturile extrem de bine reglementate de pe Ciutric, autorităţile de pe Doan nu se deranjau să înregistreze navele care veneau. De fapt, singura lor slujbă părea să fie taxa de aterizare.

— Prietenul tău, întrebă Zannah în timp ce ea şi Quano intrau pe poarta neînchisă, ce face aici?

— Echipa de curăţare, răspunse Rodianul.

Zannah nu era prea sigură cum avea să o ajute un îngrijitor să urmărească o navă care plecase acum aproape două zile, dar rămase tăcută în timp ce mergeau spre zona de sosire/plecare, apoi spre pista de aterizare din spate. Pista era mică, abia fiind îndeajuns loc pentru a găzdui o duzină de navete mijlocii. Marea majoritate a traficului interstelar al lui Doan era alcătuită fie din navele personale ale nobililor înstăriţi, care aterizau cu toţii pe pistele private de pe moşiile lor, fie din navele de marfă afiliate operaţiunilor miniere, care erau gestionate într-o altă locaţie. Erau foarte puţine persoane care aterizau aici, în portul spaţial.

Pista de aterizare era slab luminată de o mână de faruri instalate pe stâlpi înalţi, dar chiar şi aşa, Zannah putea vedea clar că la faţa locului existau doar trei nave, dintre care una era naveta ei.

Pe jumătate ascuns în umbrele de lângă marginea pistei de aterizare, un tânăr stătea tolănit pe un scaun. Purta o uniformă boţită de custode şi un ecuson de identitate, iar braţele îi atârnau în lateral şi sforăia tare.

Quano se apropie şi lovi cu piciorul în scaunul lui, trezindu-l din somn.

— Pommat. Ridică-te.

Privind în jur cu expresia amuzantă a unuia pe jumătate treaz, tânărul îşi schimbă poziţia şi se aşeză mai bine în scaun. Când privirea îi ateriză pe Zannah, sprâncenele i se arcuiră sugestiv.

— Hei, Quano. Cine e prietena ta drăguţă?

— Numele meu nu este important, zise Zannah, vorbind înainte ca Rodianul să poată răspunde. Mi s-a spus că m-ai putea ajuta să urmăresc o navă care a trecut pe aici acum două zile.

Când bărbatul se uitat la Quano, Rodianul spuse:

— Este bine. Ea drăguţă. Prietenă.

Tânărul se întoarse spre Zannah, încrucişându-şi braţele şi scoţând un pufnet în derâdere.

— Da, sigur. O prietenă care nu-şi spune numele.

Ea putea simţi că voinţa lui era mai puternică decât cea a barmanului, dar totuşi maleabilă. Faptul că Pommat, o găsea atractivă, era, de asemenea, de ajutor, dacă ar fi fost dispusă să flirteze puţin cu el.

— Sunt o prietenă care are credite, răspunse ea, tentant. Dacă tu ai ce-mi trebuie.

Bărbatul îşi înclină capul înainte şi înapoi de câteva ori înainte să-şi desfacă braţele şi să-şi treacă degetele prin părul aspru, răvăşit de somn.

Zannah arcui o sprânceană jucăuşă şi se întinse cu Forţa.

— Hai, Pommat. Nu am nevoie de tipul puternic şi tăcut.

— Da, bine, spuse el. Poate că te pot ajuta. Ce ai nevoie?

— Cu câteva zile în urmă, a ajuns pe Doan un bărbat cu părul alb, lung. A trecut prin acest port?

Ştia deja răspunsul: dacă omul nu avusese vreo legătură cu una dintre familiile nobile, ăsta era singurul port pe o rază de o mie de kilometri. Dar o tactică de bază în negocieri era aceea de a determina cealaltă persoană să înceapă să dea răspunsuri afirmative la întrebările simple. Asta făcea să crească şansele să fie de acord cu tine mai târziu, în chestiuni mai importante.

— Oh, da. Îmi amintesc de el. Frumoasă navetă. De ultimă generaţie. Interior personalizat. Foarte bună. Chiar mai frumoasă decât a ta.

— Cum de ştii interiorul navetei mele? întrebă Zannah bănuitoare.

Urmă o scurtă pauză, apoi atât Quano cât şi Pommat izbucniră în râs.

— El contrabandist, explică Rodianul când îi reveni respiraţia.

— Nu chiar, o lămuri Pommat. Este doar o mică afacere colaterală pe care am pus-o la punct. Ceva care să mă ajute la plata facturilor, ştii tu?

— Nu, zise Zannah încruntată. Nu ştiu. De ce nu îmi spui tu cum este.

— Uau, ai ceva foc în tine, păpuşă, spuse Pommat apreciativ. Lasă-mă să-ţi explic. Noaptea, eu sunt singurul care lucrează aici. Pot face aproape orice vreau. Inclusiv să intru în naveta cuiva.

— Nu eşti îngrijorat de sistemele de securitate?

— Niciodată nu am dat peste vreunul pe care să nu-l pot depăşi, spuse el, bombându-şi pieptul. Este unul dintre multele mele talente. Poate că, dacă ai noroc, îţi voi arăta mai târziu unele dintre celelalte.

— Deci, pătrunzi în navete şi furi? lămuri Zannah situaţia, ignorându-i aluziile stângace.

— Nă. Asta ar fi o prostie. Lumea ar observa dacă lipsesc lucruri. Ar raporta şefului meu. Nu le-ar lua mult timp să-şi dea seama cine este vinovat.

— Atunci ce faci, mai exact?

— O să-ţi placă asta, spuse Pommat cu o privire vicleană. Odată ce sunt înăuntru, mă bag în computerul navei şi descărc toate informaţiile pe o bază de date. Iau totul: proprietarul, planeta pe care este înregistrată nava, rutele hiperspaţiale frecventate. Ştiu cine o deţine, unde a fost şi ce lume folosesc ca port de acasă.

— Inteligent, recunoscu Zannah. Dar la ce-ţi foloseşte asta?

— Aici devine mişto, promise el, evident mulţumit de sine. Am un aranjament cu un tip de pe Kessel. Îmi trimite în fiecare lună o livrare de glitterstim.

Glitterstim – sau mirodenie – era un drog puternic care crea dependenţă, fiind interzis pe majoritatea planetelor. Însă Doan nu avea legi împotriva importării lui.

Şi nu era nimeni în porturile spaţiale pentru a aplica legea, chiar dacă ar fi existat, remarcă Zannah în gând.

— Nu vând mirodenia aici, continuă Pommat. Nu are nimeni bani, cu excepţia nobililor. Şi ei nu tratează cu clasele inferioare. Dar am contacte pe porturile spaţiale de pe o mulţime de alte lumi de pe Inelul Exterior. Deci, să zicem că am intrat în computerul navigaţional al unei nave şi am aflat că este de pe Aralia. Mă adresez contactului meu de pe acea lume şi văd dacă vrea să-i trimit un transport. După ce stabilim un preţ, mă strecor pe navă, în timp ce proprietarul nu este prin preajmă şi ascund o pungă cu mirodenii undeva la bord. Îi spun contactul meu unde am ascuns-o, îi dau înregistrarea navei, iar el îi spune unuia dintre amicii săi de pe portul spaţial să-l anunţe când se va întoarce pe Aralia. Apoi aşteaptă până când nu e nimeni, se strecoară la bord, ia punga şi transferă creditele în contul meu, aici, pe Doan. Proprietarul nu află niciodată!

— Contrabanda cu mirodenii este o infracţiune capitală pe Aralia, remarcă Zannah.

— Asta este partea cea mai bună. Dacă oficialii vamali decid vreodată să cerceteze una dintre nave, proprietarul cade pentru crimă, nu noi. Este verificat!

Întreaga operaţiune părea destul de mică şi de prost gândită pentru Zannah. Nu o deranja de faptul că Pommat era dispus să facă ca fiinţe nevinovate să sufere sorţi oribile doar pentru a putea el să pună mâna, din când în când, pe câteva credite. Ceea ce o deranja erau detaliile tehnice. Operaţiunea fusese evident încropită la întâmplare, şi i se părea ineficientă şi lipsită de încredere.

Dar nu avea să strice relaţiile pe care le stabilise, spunând asta cu voce tare.

— Nu mi-am dat seama că am de-a face cu o minte criminală, îl tachină ea, aducând un zâmbet şmecher pe chipul lui Pommat. Deci, când a plecat bărbatul cu păr alb, te-ai urcat pe nava lui şi ai copiat totul de pe computerul său navigaţional?

— Am totul aici, pe cititorul de date, răspunse Pommat, lovindu-şi buzunarul de la şold.

— Deci îi cunoşti numele? Şi ştii de unde provine?

— Da… dar va costa.

Zannah zâmbi şi îşi înclină capul în semn de acceptare.

— Desigur. Spune cât.

— Cere mult, răspunse Rodianul. Aminteşte, Quano primeşte jumate.

Pommat îi aruncă prietenului său o privire dezaprobatoare înainte de a arunca oferta de deschidere.

— Ăă… patru sute de credite?

Ea nu avea chef să negocieze.

— S-a făcut.

După expresia deprimată de pe chipul contrabandistului, ştiu că îşi dorea brusc să fi cerut mai mult. Băgând mâna în mantie, scoase cipuri în valoare de patru sute de credite şi i le înmână tânărului.

— Spune-mi.

— Nava era înregistrată pe numele Zun Haake, răspunse Pommat încruntat în timp ce îi arunca două cipuri lui Quano şi băga restul în buzunar.

— Haake e un nume Neimoidian, sublinie Zannah. Cel pe care îl caut este om.

Pommat ridică din umeri.

— Poate că nava este furată.

— Încep să cred că informaţiile astea nu merită cât am plătit pentru ele.

— Proprietarul înregistrat ar putea fi fals, dar datele navigaţionale sunt reale, o asigură tânărul. Nava aia a venit de pe Nal Hutta.

— Eşti sigur?

— Nu există nicio îndoială.

— Doar din curiozitate, întrebă Zannah, livrează ceva pentru tine?

— Nu, răspunse el, aproape regretând. Nu fac nicio afacere acolo. Huttilor nu le plac afaceriştii mici care se bagă peste ei.

— Probabil că este o decizie înţeleaptă.

Quano scoase un râset.

— Dar nava mea? întrebă ea, păstrând tonul calm. Are surprize ascunse la bord?

— Nă. Eşti prima navă care a venit vreodată de pe Ciutric, răspunse Pommat. Nu am niciun contact pe lumea ta. Asta dacă nu eşti interesată să stabilim o relaţie pe termen lung? adăugă el, aplecându-se spre ea.

Zannah răspunse scoţându-şi mânerul sabiei şi aprinzând lamele roşii de la fiecare capăt, care aveau trei sferturi din lungimea normală. Se mişcă cu viteza orbitoare a Forţei, prima ei lovitură, retezând de la cot braţul întins al lui Pommat şi tăind o brazdă letală peste piept, în timp ce a doua tăie curat capul lui Quano de pe corpul său. Muriră amândoi, înainte de a avea şansa să abordeze vreo expresie de surpriză. Terminând, îşi opri arma, lamele gemene dispărând cu un zumzet adânc.

Nu ucidea fără motiv, dar odată ce Pommat îi dezvăluise că ştia că era de pe Ciutric, nu avusese de ales decât să-l eliminăm atât pe el cât şi pe Quano.

Jedii puteau veni în continuare să investigheze moartea lui Medd şi nu putea risca să urmărească naveta tocmai pe planeta ei şi a lui Bane. Nu-i plăceau riscurile.

Ghemuindu-se, scoase cititorul de date din buzunarul lui Pommat, împreună cu cipurile de credit pe care i le dăduse. Apoi

procedă la fel cu Quano, înainte să încarce cadavrele, împreună cu bucăţile dezmembrate, pe o sanie plutitoare din apropiere, folosită pentru a căra bagajele grele prin portul spaţial.

Dacă va veni vreun Jedi să caute, nu voia să lase niciun semn că cineva cu o sabie de lumină îi ucisese pe cei doi bărbaţi.

Încărcând cadavrele în naveta ei, aruncă o ultimă privire în jur pentru a se asigura că nu lăsa niciun martor în urmă. Satisfăcută, se duse în cabina de pilotaj pentru a se pregăti de decolare.

Rămăşiţele victimelor ei puteau fi aruncate în soarele lui Doan chiar înainte de a face saltul în hiperspaţiu, nelăsând în urmă nicio dovadă fizică care să o poată conecta de acea lume. După aceea, va pleca spre Nal Hutta, unde, ori avea să elimine un rival, ori avea să recruteze un ucenic.

Zannah nu putea fi sigură.

Capitolul 8

Un semnal sonor de pe consolă îl alertă pe Bane că *Triumf* ajungea, în sfârşit, la destinaţie. Călătoria spre Prakith durase mai mult decât estimase el. Călătoria în *Nucleul Adânc* era mereu periculoasă; stelele dense şi găurile negre din inima galaxiei creau puţuri gravitaţionale capabile să distrugă continuumul spaţiu-timp.

În astfel de condiţii extreme, rutele hiperspaţiale erau instabile, schimbându-se sau chiar prăbuşindu-se fără vreun avertisment. Ultima rută cunoscută către Prakith se prăbuşise în urmă cu aproape cinci sute de ani şi de atunci, nimeni nu se deranjase să mapeze una nouă. Asta se întâmpla frecvent cu lumile din N*ucleul Adânc*: dacă nu erau bogate în resurse sau depozite minerale, pericolul de a încerca să găseşti noi rute hiperspaţiale, pur şi simplu, nu justifica efortul.

În secolele scurse de la prăbuşirea rutelor hiperspaţiale, Prakith fusese practic uitată de restul Republicii. Chiar şi călătoriile din sistemele apropiate erau riscante, iar Bane se aştepta să găsească o planetă care stagnase după ce fusese ruptă de restul societăţii galactice. Comerţul interplanetar era sângele culturii galactice; fără el, populaţiile decădeau şi nivelurile tehnologice tindeau să regreseze în diferite stadii. Izolarea lui Prakith le permisese, de asemenea, Jedilor să cureţe din înregistrările galactice, în mod eficient, toate menţionările despre Darth Andeddu şi adepţii săi, deşi Prakith însuşi încă era menţionată de unele surse străvechi. Bane compilă toate sursele cunoscute, inclusiv câteva hărţi navigaţionale, în mod clar depăşite, în speranţa localizării lumii pierdute. Nu era imposibil să călătoreşti pe rute hiperspaţiale nemapate, dar era lent şi periculos. Bane fusese forţat să schimbe cursul, de mai multe ori, făcând sute de mici salturi, sărind de la o stea la vecinele din apropiere, alegând dintr-o listă de rute hiperspaţiale potenţiale generate de computerul navigaţional de ultimă generaţie al *Triumfului*. În ciuda faptului că era cel mai bun program pe care îl puteau cumpăra creditele, calculatorul era departe de a fi eficient. Opera pe probabilităţi şi ipoteze

teoretice derivate din datele raportate anterior şi pe măsurători complexe de astronavigaţie făcute în zbor. Nu exista nicio modalitate de a prezice stabilitatea sau siguranţa inerentă a unei rute date până când nu o cartografia o navă, parcurgând-o efectiv; ca urmare fiecare etapă a călătoriei avea potenţialul de a sfârşi într-un dezastru. Călătoria prin spaţiul nemapat era mai mult o artă decât o ştiinţă, iar Bane se baza atât pe instinct cât şi pe calculele computerului navigaţional. Făcând salturi scurte, el prelungise călătoria, dar fusese capabil să reducă la minimum riscul ca *Triumful să* fie rupt de un puţ gravitaţional neaşteptat sau să fie zdrobit de o rută hiperspaţială în colaps.

Nu era prima dată când înfrunta pericolele *Nucleului Adânc*. Acum zece ani, călătorise pe lumea pierdută Tython pentru a recupera Holocronul Beliei Darzu. Faptul că acum urma Prakith pentru a prelua un alt Holocron – creat de Darth Andeddu – nu i se părea a fi o simplă coincidenţă. Ceea ce ignoranţii credeau că este noroc sau întâmplare, era adesea opera Forţei. Unii alegeau să o numească destin sau soartă, deşi aceşti termeni erau mult prea simpli pentru a cuprinde influenţa subtilă, dar de anvergură, pe care o avea. Forţa era vie; pătrundea chiar în ţesătura universului, curgea prin fiecare făptură vie. O energie care atingea şi influenţa toate lucrurile vii, curenţii săi – atât luminos cât şi întunecat – îmbibau totul şi curgeau, modelând tiparele existenţei. Bane petrecuse o viaţă studiind acele tipare şi ajunsese să-şi dea seama că puteau fi manipulate şi exploatate. Ajunsese să înţeleagă că pe măsură ce puterea părţii întunecate scădea, talismanele create de vechii Sith tindeau să se piardă. Dar, în timp, ciclul se repeta şi, pe măsură ce puterea părţii întunecate creştea, şansa ca aceste comori pierdute să fie găsite din nou, apărea la suprafaţă.

În timpul acestor perioade oportune, tot ceea ce era necesar, era un individ cu înţelepciunea să le recunoască şi cu puterea de a acţiona.

Bane stăpânea aceste talente, dar nu era sigur dacă putea spune acelaşi lucru despre ucenica sa. Zannah era inteligentă şi vicleană, iar puterile ei în partea întunecată puteau fi chiar mai mari decât ale sale. Dar avea viziunea de a călăuzi Sithul prin valurile invizibile ale istoriei, pe măsură ce se ridicau şi cădeau?

Se întrebă cum progresa ancheta ei de pe Doan. Sperase să se întoarcă pe Ciutric înaintea ei, dar subestimase dificultatea navigării prin *Nucleu*. Până când va ajunge înapoi, era probabil ca ea să fie deja acolo, aşteptându-l. Îşi va da seama că a trimis-o departe ca distragere şi se va aştepta la trădare odată cu întoarcerea lui.

Confruntarea pe care o anticipase, se va întâmpla, în sfârşit.

Consola de navigaţie sună din nou, iar imaginea din afara cabinei se schimbă din câmpul alb orbitor la hiperspaţiului, pentru a dezvălui sistemul Prak: un mic soare roşu înconjurat de cinci planete minuscule. Preluând controlul manual al navei sale, Bane coborî pe a treia planetă – o lume interzisă, acoperită în mare parte de vulcani activi, lacuri de magmă şi câmpuri întunecate de cenuşă sulfuroasă. În timp ce intra în atmosferă, scanerele indicară câteva oraşe mici împrăştiate de-a lungul suprafeţei inospitaliere. Cel mai apropiat se afla la câteva sute de kilometri spre nord, dar Bane întoarse nava în direcţia opusă, îndreptându-se spre lanţul montan vast care trecea de la est la vest de-a lungul ecuatorului planetei.

Nu ştia dacă cultul lui Andeddu mai exista sau nu, dar din momentul în care ieşise din hiperspaţiu, fusese sigur că cetatea supravieţuise. Îi putea simţi prezenţa pe suprafaţa lumii – un nexus de energie întunecată care pulsa ca un far, din inima munţilor. Pe măsură ce se apropia, nava detectă o mică aşezare la marginea lanţului.

În mod surprinzător, o baliză automată de aterizare emise un semnal pe canalele standard. Asta însemna că exista un port spaţial activ, deşi era probabil folosit de navetele care călătoreau dintr-o locaţie în alta, pe suprafaţa planetei, şi nu de vizitatori din afara lumii. Teoria lui Bane fu confirmată când naveta atinse mica pistă de aterizare de pe marginea aşezării. Singura persoană de la faţa locului era un bătrân care stătea pe un scaun în afara unei cabine vamale mici, dărăpănată. Îl privi curios pe Bane cum ieşea din navă, dar nu făcu efortul de a se ridica.

— Nu văd prea mulţi vizitatori în ultima vreme, spuse el în timp ce se apropia Bane. Eşti din Gallia?

Din cercetările sale, Bane ştia că Gallia era unul dintre oraşele mari ale lui Prakith. Omul presupunea era originar de pe

Prakith; ideea că venea în vizită cineva din afara sistemului lor, evident că nici măcar nu-i trecuse prin minte.

— Da, spus Bane, văzând niciun motiv pentru a complica situaţia dezvăluind adevărul. Am venit din Gallia. Caut informaţii despre urmaşii lui Darth Andeddu.

Bărbatul se aplecă în scaun şi scuipă pe pământ.

— Nu ne place să vorbim despre ei. Îl fixă pe Bane cu o privire suspicioasă, scuipă din nou, apoi se aşeză iar în scaun şi îşi încrucişă braţele sfidător. Nu am altceva să-ţi spun. Du-te înapoi în Gallia. Nu eşti binevenit aici.

Bane ar fi putut să insiste, dar nu văzu niciun beneficiu în intimidarea sau torturarea unui bătrân iritant, neînsemnat. În schimb, se întoarse şi începu să meargă în direcţia clădirilor care se vedeau la orizont. Era încrezător că cineva de acolo va fi dispus să-i spună ce voia să ştie.

* * *

Câteva ore mai târziu, Bane era din nou în navetă, înarmat cu informaţiile de care avea nevoie. În ciuda declaraţiei bătrânului, găsise că oamenii erau chiar prea dornici să-i împărtăşească ceea ce ştiau despre cultul ciudat, insular, aflat adânc între munţii vecini. Era clar că adepţii lui Andeddu erau încă activi; uneori, unii dintre ei chiar veneau în oraş căutând provizii. De asemenea, era clar că oamenii din satul de munte îi priveau pe vecini misterioşi, cu o combinaţie de teamă şi dispreţ. Estimările numărului lor variau de la câteva zeci la mai mult de o mie, deşi Bane bănuia că adevărul era undeva mai aproape de partea inferioară. Dincolo de asta, toate celelalte se încadrau la rubrica speculaţii sălbatice sau superstiţii ilogice.

Atras de puterea inconfundabilă a părţii întunecate emanată de ţinta sa, Bane coborî *Triumful* şi începu să ţească printre vârfurile negre, înalte. Pe măsură ce zbura mai adânc în lanţul muntos, începu să observe tot mai multe semne de activitate seismică recentă. O parte dintre munţi aveau peste douăzeci de kilometri înălţime, dar cei mai mulţi aveau jumătate din înălţimea lor, vârfurile fiindu-le spulberate când lava topită din miezul lor erupsese într-un duş de fum şi foc.

Nu trecu mult timp până apăru cetatea, o structură falnică, construită pe câmpia plată a unei văi ascunse adânc în

inima munţilor. Fiind o piramidă cu patru feţe, cu vârful plat, făcută din obsidian negru, clădirea înaltă de două sute de metri făcea parte din fortăreaţă şi din monumentul închinat unui zeu auto-proclamat.

Din poveştile orăşenilor, Bane aflase că Andeddu fusese venerat ca o zeitate în timpul vieţii sale foarte lungi, înainte să fie răsturnat. Cu toate astea, chiar şi după trădarea şi moartea sa, un mic cult de adepţi devotaţi credeau că spiritul lui încă mai exista. Îşi continuaseră serviciul loial, pregătindu-se pentru ziua în care se va întoarce stăpânul lor. Izolarea îndelungată a lui Prakith de restul galaxiei nu servise decât la întărirea hotărârii adepţilor săi. Cei care locuiau acum în templu erau descrişi de toată lumea cu care vorbise Bane ca fiind fanatici, şi se bănuia că fiecare dintre ei era dispus să-şi sacrifice viaţa pentru a proteja Holocronul lui Andeddu.

Bane încetini naveta, căutând un loc unde să poată ateriza.

Panglicile de lavă se târau în jos de pe vârfurile din jur şi se încrucişau în drumul lor la vale. Puterea malefică care emana din cetate ţinea fluxurile mortale la distanţă, dar orice loc de aterizare pe care l-ar fi ales pe teren ar fi fost în pericol. Nu avea nicio intenţie să dobândească Holocronul, numai ca să se întoarcă şi să descopere că nava lui dispăruse sub un râu lent de lavă. Exista o opţiune: vârful plat al fortăreţei, fără îndoială construit în primul rând ca loc de aterizare. Ar fi preferat să nu rişte să alerteze pe nimeni din piramidă aterizând pe el, dar se părea că nu avea de ales. Câteodată puteai folosi subtilitatea, alteori, forţa. Înconjură piramida o dată, apoi ateriză perfect naveta pe pista de aterizare. Mişcându-se repede, ieşi din cabină şi alergă afară, cu sabia de lumină aprinsă deja. Prin intermediul Forţei, putu simţi cum camerele din clădirea de sub picioarele lui explodează într-o activitate înflăcărată în timp ce cultiştii se raliau pentru a-l înfrunta pe intrusul neaşteptat.

Aruncă o privire rapidă în jur, evaluând împrejurimile. Acoperişul era pătrat, cu latura de treizeci de metri, cu o mică trapă încorporată într-un colţ. În acel moment, trapa se deschise şi fiinţele pe care le presupunea a fi cultişti, începură să se reverse – aproape douăzeci şi cinci în total, toţi înarmaţi cu lame vibratorii şi ciomege. În ciuda numărului lor, Bane îşi dădu imediat seama că nu reprezintau o ameninţare reală. Deşi se

închinau unuia dintre vechii Sith, erau doar nişte bărbaţi şi femei. Forţa nu le curgea prin vene; nu erau altceva decât carne de tocat. Furia lor putea fi alimentată de energiile părţii întunecate care emana din templu, dar Bane putea atrage la fel de uşor aceeaşi putere, lăsând-o să se adune până când o putea dezlănţui împotriva duşmanilor săi.

Cu un deceniu în urmă, i-ar fi angajat nerăbdător în luptă fizică, cu trupul plin de adrenalina eliberată de scutul de orbalisk care îi acoperise carnea. Cuprins de furia nebună, ar fi tăiat o pârtie însângerată printre ei, măcelărind şi spintecând inamicii neputincioşi, bazându-se pe scutul orbalisk impenetrabil, pentru a-l proteja de loviturile lor. Dar acum scutul dispăruse. Nu mai era invulnerabil la atacurile fizice, dar nici nu mai era un sclav al poftelor primitive de sânge care obişnuiau să-l copleşească. Eliberat de infestarea parazită, era capabil să-şi omoare duşmanii folosind mai degrabă Forţa, decât să se bazeze doar pe puterea brută.

Bane stinse sabia şi rămase perfect nemişcat, permiţând hoardei să vină mai aproape de el, în timp ce aduna putere. Apelă la însăşi puterea templului, hrănindu-se cu ea pentru a-şi consolida propriile abilităţi în timp ce crea un câmp mortal în jurul corpului său. Începu ca un cerc mic, dar se întinse rapid spre exterior până când ajunse să aibă o rază de zece metri, cu Lordul Sith în centru. Aerul în interiorul câmpului deveni brusc mai întunecat, ca şi cum lumina soarelui roşu de deasupra fusese brusc stinsă. Învăluit în umbră, Bane rămase, pur şi simplu, pe loc împotriva atacului inamicului. Rândurile din faţă ale cultiştilor strigau în agonie când intrau în câmp, esenţa vieţii lor fiindu-le suptă violent din corp, îmbătrânindu-i o mie de ani în doar câteva secunde. Muşchii şi tendoanele se atrofiau instantaneu; pielea lor se ofilea şi se strângea, întinzându-se strâns peste oase. Ochi şi limbile se stafideau, transformându-se în coji mumificate, înainte să li se sfărâme carnea uscată, lăsând în urmă doar resturi scheletice şi câteva şuviţe de păr.

Efortul de a crea o aură de energie pură a părţii întunecate l-ar fi epuizat rapid chiar şi pe Bane. Cu toate astea, pe măsură ce duşmanii săi cădeau, era capabil să le atragă esenţa în el însuşi, hrănindu-se cu energiile lor pentru a-şi revitaliza puterea în scădere şi a întări câmpul, pregătindu-se pentru următoarele valuri de victime. Cultiştii continuau să

înainteze. Cei din rândurile de mijloc văzuseră soarta tovarăşilor lor şi încercau cu disperare să se oprească. Dar impulsul celor din spate îi împingea înainte pentru a suferi aceeaşi moarte agonizantă ca cei care căzuseră deja. Doar cei aflaţi în spatele mulţimii au putut vedea pericolul şi s-au oprit la timp pentru a se salva. Dintre cei aproape douăzeci şi cinci de cultişti care îl atacaseră, reuşiră să se salveze doar cinci. Stăteau acum la o distanţă sigură, la marginea câmpului mortal, cu armele ridicate, neştiind cum să procedeze.

Bane puse capăt confuziei, lăsând câmpul să cadă şi îşi aprinzând sabia de lumină. Adversarii erau prea lenţi şi prea puţini pentru a fi o provocare, iar armele lor vibratorii nu puteau nici măcar să-i oprească lama strălucitoare

Complet neputincioşi împotriva unui duşman superior, devotamentul lor lipsit de minte faţă de Andeddu tot îi obliga să atace invadatorul templului sacru.

Bane îi tăie ca pe câini. Nu mai apărură alţi cultişti pentru a-l ataca, dar Bane putea simţi încă aproape o sută în templul de sub el. Cei pe care-i omorâse pe acoperiş erau războinicii, gardienii trimişi de preoţii şi îngrijitorii care se ascundeau în încăperile şi coridoarele piramidei. Duşmanii rămaşi erau potenţial mai periculoşi: nu era nicio îndoială că preoţii lui Andeddu ajunseseră în poziţiile lor din cauza afinităţii lor pentru Forţă. Pregătirea lor era probabil limitată şi Bane ştia că niciunul dintre ei nu era suficient de puternic ca să-l oprească. Împreună, totuşi, puteau avea potenţialul să-l copleşească. Cu toate astea, nu intenţiona să le acorde timp să se organizeze astfel încât să poată încerca să-şi unească puterea. Mişcându-se repede, Bane se apropie de trapă. Cândva, în timpul bătăliei fusese închisă, iar el descoperi că fusese închisă din interior. Lăsând Forţa să curgă prin el, o tăie cu sabia de lumină şi se ghemui pentru a apuca mânerul cu ambele mâini. Îndreptându-şi umerii masivi, deschise trapa de metal, scoţând-o din balamale şi aruncând-o deoparte. Sări pe scara abruptă de mai jos, aterizând într-un coridor înclinat, care ducea tot mai adânc în cetatea lui Andeddu. Aprinzând din nou sabia de lumină, se mişcă cu paşi lungi şi repezi prin sălile ca un labirint, atras de puterea Holocronului lui Andeddu, care îl chema din camerele inferioare. Arhitectura interioară îi aminti de Academia Sith de pe Korriban: ziduri de piatră antice, uşi grele din lemn şi holuri înguste, slab

luminate de torţe prinse în aplice, de-a lungul peretelui. În timp ce păşea pe coridoare, Bane simţea prezenţa ocazională a unor indivizi aflaţi de cealaltă parte a uşilor pe lângă care trecea. Cei mai mulţi, pur şi simplu, se ascundeau în camerele lor, permiţându-i să continue fără restricţii; puteau să-i simtă puterea şi ştiau că amestecul în căutarea lui, ar avea ca rezultat doar moartea lor inutilă. Cu toate astea, din când în când, câte un cultist al cărui devotament faţă de Andeddu depăşea sentimentul de autoconservare, ieşea la iveală, încercând să-l oprească.

Bane răspundea la fiecare dintre aceste atacuri cu o eficienţă brutală. Pe unii îi tăia în două cu o singură mişcare a sabiei de lumină; cu alţii, folosea Forţa pentru a le rupe gâturile, fără să se oprească. Când ajunse în camera centrală a fortăreţei, toată pretenţia de rezistenţă dispăruse. Oricine mai rămăsese în templu se retrăsese în camerele cele mai joase, fugind de mânia lui.

Aici, în inima piramidei, urmaşii lui Andeddu construiseră un altar pentru Stăpânul lor. Lămpile strălucitoare din fiecare colţ, iluminau camera cu lumina lor verde, puternică. Pereţii erau acoperiţi cu picturi murale înfăţişând imagini ale Regelui zeu folosindu-şi puterea împotriva armatelor celor care i se opuneau şi în centru stătea un sarcofag mare din piatră, cu capacul sculptat, înfăţişându-l pe Lordul Sith, care murise cu mult timp în urmă.

În *Valea Lorzilor Întunericului* de pe Korriban, Bane căutase mormintele Lorzilor Sith antici. Fiecare dintre acestea, însă, fusese gol. De-a lungul secolelor, Jedi eliminaseră orice lucru de valoare sau cu putere întunecată, ascunzând toate comorile în Templul de pe Coruscant, pentru păstrare. Totuşi, acum Bane găsise ceea ce se pierduse pe Korriban. Izolarea care le permisese Jedilor să-l scoată pe Andeddu din înregistrările galactice, păstrase în siguranţă mormântul de jafurile lor.

Sarcofagul de pe Prakith nu fusese deranjat de secole. În interior, bunul cel mai de preţ al Lordului Întunecat aştepta să fie revendicat de cineva demn să-i afle toate secretele sale. Intrând în cameră, Bane observă mirosul bolnăvicios de tămâie. În timp ce se apropia de sarcofag, putu simţi mirosul care se târa peste el ca o ceaţă fină, agăţându-se de haine. Găsind un

loc de care să apuce, pe un colţ al capacului sarcofagului, apoi se aplecă şi se împinse. Cu muşchii încordaţi, îşi folosi toată puterea pentru a-l face să alunece, sunetul pietrei măcinate răsunând în cameră, în timp ce capacul greu ceda eforturilor sale. În interior, cadavrul mumificat al lui Andeddu zăcea pe spate, cu mâinile strânse în jurul unei mici piramide de cristal de pe pieptul lui. Întinzându-se, Bane prinse piramida şi trase de ea. Pentru o clipă, simţi ca şi cum cadavrul din interior îi rezista, degetele sale osoase refuzând să renunţe la prindere. Dar trase mai tare, eliberând Holocronul de stăpânirea creatorului său mort. Apoi se întoarse şi părăsi camera.

La întoarcere spre nava sa, doar câţiva dintre adepţii lui Andeddu încercară să-l oprească; pe cei care îndrăzniră, îi mătură din cale ca pe nimicuri. Se aştepta pe jumătate să găsească câteva zeci adunaţi pe acoperiş într-un ultim efort disperat, dar, cu excepţia navetei sale, acoperişul era gol. Se părea ca înţelepciunea şi autoconservarea predominau în faţa loialităţii lor pentru Andeddu.

Aşa şi trebuie, gândi Bane.

Conducătorii cultului realizaseră un adevăr fundamental: cei puternici iau ce vor, iar cei slabi nu pot face nimic în acest sens. Nu erau suficient de puternici pentru a-l opri să pretindă Holocronul lui Andeddu. De aceea nu meritau să-l aibe.

Urcă în navetă şi se pregăti pentru decolare. Nu putu să nu se gândească la faptul că, dacă vreunul dintre cultişti ar fi fost demn, ar fi plecat de aici cu mai mult decât un Holocron: ar fi luat şi un ucenic nou. Aşa cum se prezentau lucrurile, căutarea înlocuitorului lui Zannah trebuia să mai aştepte.

Dar avea ceea ce dorise.

Va avea nevoie de multe zile pentru a traversa rutele hiperspaţiale care ieşeau din Nucleul Adânc, dar Bane abia aştepta călătoria. Îi va da timp să exploreze mai detaliat Holocronul. Şi dacă toate mergeau conform planului, până când ajungea înapoi acasă, toate secretele lui Andeddu vor fi ale lui.

Capitolul 9

Paradisul era cu totul altceva decât ceea ce promitea. Staţia spaţială numită astfel, în mod ironic, era amplasată de-a lungul unei mici rute hiperspaţiale care se ramifica din *Coloana Vertebrală Comercială Corelliană*. Deşi era sub aspect tehnic în jurisdicţia Republicii, cvadrantul fusese în mare parte neglijat de majoritatea marilor corporaţii de transport; era cunoscut mai mult pentru piraţii şi sclavagiştii care îl foloseau, decât pentru transportul de mărfuri comerciale. Dar, realizând că până şi infractorii aveau nevoie de un loc în care să-şi cheltuie creditele câştigate ilicit, un grup de investitori Muuni îşi reuniseră resursele pentru a crea o platformă orbitală care să deservească un segment al societăţii care fugea din lumile civilizate ale Republicii.

Lucia fusese în *Paradisul* de mai multe ori în viaţa ei. După eliberarea din tabăra de prizonieri de război a Republicii, petrecuse câţiva ani ca bodyguard independent şi mulţi dintre clienţi au contractat-o special pentru a le oferi protecţie în timpul vizitei lor pe această staţie. Slujba era mereu bine plătită, dar o accepta doar atunci când nu era nimic altceva disponibil.

Deşi *Paradisul* se prezenta oficial ca un *salon de divertisment cu servicii complete*, realitatea a ceea ce se întâmpla acolo, era mult mai sordidă decât implica acel termen inofensiv. Sclavi pentru prostituţie, jocuri de noroc şi stupefiante ilegale erau disponibile pe sute de lumi şi platforme orbitale, majoritatea promovate ca nişte refugii hedoniste pentru cetăţenii bogaţi şi puternici, dar care, în general, respectau legea Republicii. Nu era şi cazul *Paradisului*. Clientela de aici putea fi descrisă cel mai bine cu un singur cuvânt: gunoaie.

Sila Luciei faţă de staţie se formase încă de la prima vizită şi de fiecare dată când se întorcea, părerea i se consolida tot mai mult. În timp ce se îndrepta prin mulţime către *Norocul Furat* – cel mai mare dintre cele şase cazinouri de pe staţie – nu văzu nimic care să o facă să se răzgândească.

Muzica era pompată prin difuzoarele aeriene, amestecându-se cu zgomotul general care se ridica din mulţime.

Oamenii, aproape-oamenii şi extratereştrii se amestecau liber, beau, râdeau, strigau şi pierdeau credite la diverse jocuri de noroc. Piraţii şi sclavagiştii constituiau cea mai mare parte a mulţimii, împreună cu câţiva mercenari, vânători de recompense şi o mână de personal de securitate. Practic toată lumea era înarmată. Sclavii pentru prostituţie, atât bărbaţi, cât şi femei, făceau ture oferind pentru cumpărare băuturi şi alte indulgenţe mai puternice. Pentru preţul corect, se putea cumpăra orice pe *Paradisul*... chiar şi sclavii de plăcere.

Ameninţarea potenţială a violenţei letale subite era un element inevitabil şi în general acceptat de cultura *Paradisului*. Nu existau forţe de securitate la bord şi niciun reprezentant oficial al legii Republicii nu pusese vreodată piciorul pe staţie – nu în mod oficial, în orice caz. Blasterele cu ţintire automată montate în plafon puteau fi folosite ca o metodă extremă de control al mulţimii dacă ataca cineva, vreodată, personalul cazinoului, dar când era vorba de siguranţa individuală, clienţii trebuiau să se apere singuri. Cei în stare să-şi permită cheltuielile, angajau de obicei un anturaj de bodyguarzi, dar vizitatorul cu venituri medii trebuia să se bazeze pe blasterul afişat la şold – şi pe faptul că putea fi răzbunat de prieteni – pentru a-i face pe ceilalţi să se gândească de două ori înainte de a începe ceva.

Lucia nu avea prieteni cu ea în această călătorie, dar fusese aici de suficient de multe ori pentru a şti cum să evite problemele. Se deplasa cu un aer de încredere, cu o provocare nerostită în poziţia umerilor şi în înclinarea capului care îi descuraja pe ceilalţi să se apropie de ea. În plus, majoritatea conflictele începeau în apropierea meselor de jocuri şi Lucia nu era aici pentru a juca. Era aici pentru că prinţesa o trimisese să o găsească pe asasina Iktotchi, cunoscută sub numele de *Vânătoarea*.

Ultima dată când Lucia venise aici, o căutase pe *Vânătoare*, dar fusese decizia ei, nu a lui Serra. La vremea respectivă, Lucia nu ştia despre aranjamentul Regelui cu Jedii. Nu bănuise niciodată că asasina l-ar ucide pe Medd Tandar şi va declanşa un incident diplomatic. Cu toate astea, chiar dacă ar fi ştiut-o, tot ar fi făcut-o, de dragul lui Serra.

O văzuse pe stăpâna ei întristându-se pentru soţul ei. Moartea sa făcuse o gaură în inima prinţesei, şi după două luni

fără semne de îmbunătăţire, Lucia nu putea suporta să-şi privească prietena suferind în continuare, fără să facă ceva.

Prinţesa avea nevoie de alinare; trebuia să-i vadă pe cei responsabili plătind pentru crimele lor. Dar, deşi Regele îşi trimisese trupele în căutarea lui Gelba şi a oamenilor ei, nu făcuse niciun progres în găsirea ei. Şi aşa, Lucia luase lucrurile în propriile mâini. Lucrând pe la spatele Regelui pentru a angaja un asasin, încălca clar legea Doană şi jurământul pe care îl depusese când intrase în Garda Regală. Dar asta trecea dincolo de orice jurământ. Serra era prietena ei, iar prietena ei fusese nedreptăţită. Nu putea să-i aducă înapoi soţul, dar putea avea grijă ca cei responsabili de moartea lui să fie pedepsiţi.

Asta trebuie să faci ca prieten: să pui nevoile celuilalt deasupra tuturor celorlalte. Ai fost loială faţă de prietena ta.

Acesta era motivul pentru care Lucia se alăturase armatelor lui Kaan în Războaiele Sith în urmă cu douăzeci de ani. Ei nu-i păsa, într-un fel sau altul, de partea întunecată, nici de Sith, nici chiar de distrugerea Republicii.

Fusese o tânără, fără familie sau prieteni. Fără perspective. Fără niciun viitor. Când recrutorul Sith venise pe lumea ei, îi oferise ceva ce nu avea nimeni altcineva: o şansă de a face parte ceva mai mare decât ea însăşi; o şansă de a aparţine cuiva.

Găsise sentimentul de apartenenţă în timpul cât fusese lunetist în *Gloom Walker*. Ceilalţi membri ai unităţii deveniseră familia ei. Şi-ar fi dat viaţa pentru a salva pe oricare dintre ei şi ştia că ei ar fi făcut la fel. Şi dacă nu puteau salva pe cineva, ar fi făcut următorul lucru bun şi i-ar fi onorat memoria răzbunându-i moartea. Asta se întâmplase cu Des. Deşi Locotenentul Ulabore era comandantul oficial al *Gloom Walker*, toată lumea ştia că sergentul Dessel era adevăratul lider al echipei. Un miner de pe Apatros, un gigant de bărbat: doi metri înălţime şi 120 de kilograme de muşchi pur, cu instinct de luptă şi o abilitate de a-i menţine în viaţă pe semenii săi în situaţii imposibile. Des îşi riscase propria viaţă pentru a salva unitatea de mai multe ori decât îşi putea aminti Lucia.

Gândul la ceea ce i se întâmplase lui Des încă o umplea de furie.

În timp ce staţionau pe Phaseera, *Gloom Walker* primiseră ordin să atace o instalaţie puternic fortificată a

Republicii, înainte de apusul soarelui... O misiune sinucigaşă care ar fi făcut să fie sacrificată întreaga unitate. Când Des îi sugerase locotenentului să aştepte până după căderea nopţii, Ulabore refuzase să asculte. Laşul nenorocit i-ar fi sacrificat mai degrabă pe toţi, decât să le spună superiorilor săi că făceau o greşeală. Nevrând să-şi ducă prietenii la o moarte sigură, Des îşi asumase controlul. Îl doborî pe Ulabore şi preluă comanda unităţii, schimbând planul, astfel încât să atace sub acoperirea întunericului. Misiunea se dovedi a fi un succes deplin: forţele inamice fuseseră distruse, cu victime puţine, asigurând o victorie majoră pentru efortul de război Sith. Des ar fi trebuit să fie salutat ca un erou pentru acţiunile sale. În schimb, Ulabore îl arestase şi îl trimisese la curtea marţială pentru insubordonare. Lucia încă putea să-şi amintească cum poliţia militară îl conduse pe Des cu cătuşe la mâini. L-ar fi împuşcat pe Ulabore chiar atunci, pe loc, dacă Des nu ar fi văzut-o ridicând încet arma şi nu ar fi clătinat din cap. Ştia că nu putea face nimic pentru a-l salva; erau prea mulţi din poliţia militară în jur, toţi cu arme scoase. Oricine ar fi încercat să-l ajute pe Des ar fi fost ucis şi el tot ar fi sfârşit prin a fi dus în faţa instanţei. Chiar şi în timp ce era condus pentru a fi executat, Des încă mai avea grijă de prietenii lui. Lucia nu-l mai văzuse niciodată pe Des; nu auzise niciodată ce i s-a întâmplat, deşi putea intui cu uşurinţă.

Insubordonarea era o infracţiune capitală, iar Sithul nu era cunoscut pentru clemenţă. Dar deşi nu l-a putut salva, tot mai putea face ceva pentru a-l răzbuna.

A durat aproape o lună până când a avut şansa, dar nu avea de gând să uite. Şansa veni în timpul unui lupte împotriva trupelor Republicii, pe Alaris Prime.

Gloom Walker tocmai erau în patrulă când căzură într-o ambuscadă – ceva ce nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Des ar fi fost cu ei. Dar sergentul lor îi învăţase bine şi, chiar fără el, *Gloom Walker* încă erau una dintre cele mai bune unităţi din armata Sith. Întâlnirea dură doar câteva minute înainte ca soldaţii Republicii să rupă rândurile şi să o ia la fugă. Luptele intense, de aproape, făcuseră mai multe victime de ambele părţi. Printre ei era şi Locotenentul Ulabore. Statutul său a fost înregistrat oficial ca *omorât în acţiune* şi nimeni în *Gloom Walker* nu s-a deranjat vreodată să raporteze că fusese împuşcat în spate, de aproape.

Erau unii care ar fi putut să o considere o persoană rea pentru ceea ce făcuse, dar Lucia nu regretase niciodată decizia. Pentru ea, era simplu. Des era prietenul ei. Ulabore era responsabil pentru moartea sa.

La fel s-a întâmplat şi cu Serra. Prinţesa era prietena ei. Soţul ei era mort. Gelba era responsabilă. Era vorba de loialitate. Şi Lucia făcuse călătoria până la *Paradisul*. Câteva întrebări discrete, împreună cu importante sume de creditele, au dus-o până la *Vânătoare*.

Două săptămâni mai târziu, Gelba era moartă. Acum Serra voia ca ea să o angajeze din nou pe asasină... deşi Lucia habar nu avea de ce. Se întâmplase ceva cu Serra în timpul vizitei lor în Templul Jedi de pe Coruscant. Văzuse ceva care o supărase, ceva despre care nu voia să vorbească. Lucia ştia că există secrete în trecutul prinţesei, dar îi respectase întotdeauna dreptul la intimitate. Până la urmă, erau lucruri în propriul ei trecut în care nu voia ca oamenii să-şi bage nasul.

Totuşi, chiar dacă fusese de acord să o ajute, era îngrijorată pentru stăpâna ei. Serra era în mod normal o persoană amabilă şi blândă, dar mai era o altă latură a ei. Avea coşmaruri şi uneori intra în depresii întunecate. Lucia bănuia că fusese încercată de vreun eveniment traumatizant din copilărie – o amintire atât de intensă, încât o afectase într-un mod profund şi fundamental.

Vederea *Vânătoarei* aşezată la una dintre mesele de vizionare de pe marginea cazinoului i-a refocusat gândurile la sarcina pe care o avea de îndeplinit. *Norocul Furat*, ca toate cazinourile din *Paradisul*, avea vedere către arena construită în centrul platformei orbitale. Prin intermediul ferestrelor mari de oţel transparent puteau urmări combatanţii – de obicei fiare sau sclavi – luptându-se până la moarte.

Deşi era obişnuit ca pariorii să parieze pe rezultatul fiecărei bătălii, Lucia îşi dădea seama că nu poate fi şi cazul *Vânătoarei*. Se zvonea că Iktotchi au puteri telepatice şi precognitive şi, în consecinţă, erau împiedicaţi să joace jocuri de noroc în aproape toate cazinourile din galaxie. Lucia îşi dădea seama că trebuia doar să se bucure, pur şi simplu, de brutalitatea uciderii.

Vânătoarea era aşezată în cel mai îndepărtat colţ, cu spatele la un perete. Era îmbrăcată în aceeaşi mantie neagră pe

care o purtase în timpul întâlnirii lor anterioare. Gluga grea era dată pe spate, pentru a dezvălui coarnele care se curbau până la nivelul umerilor, încadrându-i trăsăturile ascuţite.

Lucia o putea vedea doar din profil, tatuajele negre care coborau de la buze fiind ascunse de unghi sau de umbra din colţul unde stătea. Din acea perspectivă, era ceva izbitor în privinţa femelei Iktotchi cu piele roşie, avea o graţie şi o eleganţă pe care nu o mai observase niciodată.

Ar fi putut fi frumoasă, gândi ea cu o oarecare surpriză. *Dar a ales să se transforme într-o demon.*

Vânătoarea aruncă privirea în timp ce se apropia, iar Lucia rămase pe loc când văzu galbenul străpunzător din ochii ei.

— Te aşteptam, spuse femela Iktotchi, vocea ei abia fiind auzită peste muzică şi mulţime.

— Mă aşteptai? răspunse Lucia, prea uluită ca să mai spună ceva.

Poate că, într-adevăr, chiar putea să citească mintea şi să vadă viitorul.

— Au fost daune colaterale în timpul misiunii mele pe lumea voastră, explică *Vânătoarea*. Jediul. Mă aşteptam ca stăpâna ta să fie nemulţumită.

Lucia clătină din cap.

— Nu de asta sunt aici.

— Bine. Pentru că nu fac rambursări.

— Vreau să te angajez din nou.

Femela Iktotchi înclină capul, gândindu-se o secundă înainte de aproba din cap. Lucia se aşeză la masă, vizavi de ea. Cu colţul ochiului, putea vedea în arenă, unde se aflau două monstruozităţi acoperite cu blană şi sânge, sfâşiindu-se unul pe celălalt cu ghearele, fildeşii şi dinţii. Unul părea a fi un Lup Mistreţ Endorian; celălalt era un fel de câine abominabil, cu trei capete.

— Un terbeast[3], îi explică *Vânătoarea*, deşi nu era clar dacă citise mintea Luciei sau, pur şi simplu, văzuse confuzia de pe chipul ei.

Lucia îşi întoarse capul dezgustată.

---

[3] Terbeast – creatură canină cu trei capete care cutreiera pădurile de pe Ogden Minor, terorizând localnicii. Erau foarte agresive, corpurile lor semănând cu al unui urs, dar capetele semănau mai mult cu al unui câine.

— Aveţi alţi rebeli pe care vreţi să-i elimin? ghici asasina.

— Nu. *Cel puţin nu cred asta.* Stăpâna mea doreşte să se întâlnească cu tine, în persoană. Pe o lume numită Ambria.

Ochii asasinei se îngustară bănuitori.

— De ce pe Ambria?

— Nu ştiu, răspunse Lucia cu sinceritate. Nu mi-a spus. A spus doar că vrea să te întâlnească acolo, singură. Este dispusă să plătească triplul ratei normale. Aruncă un cititor de date pe masă. Iată locaţia.

Lucia era sigură că va refuza. Suna prea mult ca o capcană. Dar *Vânătoarea* se lăsă, pur şi simplu, pe spate în scaunul ei şi nu vorbi pentru mai mult timp. Aproape că păru să alunece într-un fel de transă.

Aşteptând cu răbdare, Lucia făcu tot posibilul să ignore spectacolul sângeros din arenă. Nu aproba uciderea pentru sport sau plăcere – părea inutilă şi crudă.

În ciuda refuzului ei de a viziona, un urlet de la mesele de lângă ferestrele de vizionare i-a spus că meciul s-a încheiat; unul dintre animale trebuie să-i fi făcut o rană fatală celuilalt. Instinctiv, întoarse capul pentru a vedea rezultatul şi fu întâmpinată de imaginea celor trei capete ale terbeastului care se înghesuiau în burta sfâşiată a lupului, mâncându-i organele. Se întoarse repede, luptându-se să-şi controleze greaţa tot mai accentuată.

— Spune-i stăpânei tale că accept oferta ei, spuse *Vânătoarea*, întinzând spre cititorul de date, mâna cu degete groase, butucănoase, specifică rasei ei.

Cum afacerile lor se terminaseră, asasina îşi îndreptă atenţia spre arenă, cu o urmă de zâmbet jucându-i pe buzele pictate, în timp ce privea.

Dezgustată, Lucia se ridică şi dădu scurt din cap înainte să se întoarcă să plece, dornică să părăsească staţia cât mai repede posibil.

Vânătoarea, aparent atrasă de spectacolul groaznic de mai jos, nu păru să-i observe plecarea.

Capitolul 10

Zannah nu mai pusese niciodată piciorul pe Nal Hutta, dar cunoştea destul de bine lumea după reputaţie. În timp ce clanurile conducătoare Hutt acopereau în întregime suprafaţa lui Nar Shaddaa – luna din apropiere, cu un peisaj urban extins – Nal Hutta rămăsese în mare parte nedezvoltată. Terenul natural predominant al planetei – mlaştina – fusese otrăvit de poluarea necontrolată a deversărilor din centrele industriale împrăştiate în întreaga lume, transformând suprafaţa într-un bazin de mlaştini fetide, capabile să susţină doar viaţa insectelor mutate. Capitala Bilbousa se ascundea sub un cer de smog gri murdar, perpetuu, punctat doar de nori întunecaţi care revărsau ploi acide peste clădirile pătate şi desfigurate de dedesubt. Urâţenia fizică a lumii era oglindită de corupţia ei morală.

Spaţiul Hutt nu făcuse niciodată parte din Republică, iar legile Senatului nu aveau nicio influenţă aici. Puţinele reguli existente fuseseră adoptate de puternicele clanuri Hutte care controlau Nar Shaddaa din apropiere, făcând din Nal Hutta un refugiu pentru contrabandişti, piraţi şi sclavagişti. Dar protecţia împotriva aplicării legii Republicii venea cu un preţ. Huttii considerau celelalte specii ca fiind inferioare, şi toţi străinii rezidenţi atât pe Nar Shaddaa, cât şi pe Nal Hutta, trebuiau să plătească o taxă lunară către unul dintre clanurile conducătoare, pentru privilegiul de a trăi sub protecţia lor. Preţul exact fluctua sălbatic, în funcţie de averile în creştere sau descreştere ale clanului respectiv şi nu era neobişnuit să se dubleze sau chiar să se tripleze fără avertisment. În astfel de cazuri, cei care nu doreau sau erau incapabili să plătească noul preţ tindeau să dispară, toate bunurile şi posesiunile lor fiind revendicate de către clanul sponsor, în conformitate cu legea Huttă.

Prejudecata împotriva altor specii facea să fie dificil pentru Zannah să obţină informaţiile de care avea nevoie. Autorităţile portuare de pe Nal Hutta aveau o neîncredere profund înrădăcinată în privinţa străinilor care puneau întrebări şi era puţin probabil ca orice sumă de credite să-i fi convins să treacă peste prejudecăţi pentru a-i spune ceva util. Din fericire

pentru ea, totuşi, reţeaua de informatori şi agenţi ai lui Bane, includea mai mulţi membri de rang înalt ai clanului Desilijic, una dintre cele mai proeminente şi stabile facţiuni Hutt.

În deghizarea familiară a Alliei Omek, Zannah putu folosi acele contacte – împreună cu înregistrarea navei păstrată în cititorul de date al lui Pommat – pentru a da de urma bărbatului cu păr argintiu, pe care îl urmase aici de pe Doan.

Aflase că adevăratul său nume era Set Harth şi exista un zvon persistent că fusese cândva Jedi. De asemenea, descoperise că era incredibil de bogat.

Şi, deşi nimeni cu care a vorbit nu părea să ştie sursa exactă a vastei sale averi, toţi erau de acord că toate câştigurile sale erau aproape sigur ilegale.

Pe Nal Hutta, asta era în general văzut ca fiind ceva de admirat.

Apăru un alt fapt interesant în timpul investigaţiilor sale: Set Harth participa la evenimentele de pe înfloritoarea scenă socială a lui Nal Hutta. În ciuda faptului că oraşul era o groapă groaznică, unsuroasă, condusă de clanurile opresive de pe Nar Shaddaa – sau poate din cauza asta – rezidenţii non-Hutti din Bilbousa erau predispuşi să dea petreceri fastuoase şi extravagante, fiecare fiind o sărbătoare a excesului hedonist. Set Harth reuşea întotdeauna să primească o invitaţie la aceste evenimente, şi chiar era cunoscut că le găzduia de mai multe ori pe an. Printr-un noroc, chiar în seară aceea era la unul dintre aceste evenimente, oferindu-i lui Zannah ocazia de a intra în conacul lui Set pentru a încerca să obţină o mai bună înţelegere a bărbatului care putea deveni ucenicul ei.

Prima ei impresie a fost că, din multe puncte de vedere, conacul său semăna cu moşia pe care Bane şi-o amenajase pe Ciutric IV: era mai puţin o casă decât un templu de eleganţă şi lux, în care nu se cruţase nicio cheltuială. Un candelabru la modă, din cristal Dalonian, domina intrarea, reflectând lumina baghetei luminoase a lui Zannah cu nuanţe de turcoaz moale. Sălile erau căptuşite cu dale de marmură şi mai multe dintre camerele pe care le inspectă Zannah conţineau covoare Wrodiane, fiecare ţesut de-a lungul mai multor generaţii, de o succesiune de maeştri artizani. Sufrageria masivă putea primi cu uşurinţă douăzeci de oaspeţi la o masă confecţionată din lemn de greel stacojiu. Biroul din camera de studiu a lui Set era

şi mai extravagant; îl recunoscu ca fiind o lucrare a maeştrilor de pe Alderaan, sculptat manual din stejar Kriin rar. Dar mobilierul pălpea în comparaţie cu operele de artă rare şi scumpe care accentuau fiecare cameră. Set era fascinat de piese îndrăzneţe şi izbitoare, iar Zannah era aproape sigură că erau toate lucrări originale.

Recunoscu statui sculptate de Iood Kabbas, renumitul sculptor Duros, peisaje de Unna Lettu, cel mai cunoscut pictor de pe Antar 4 şi mai multe portrete care purtau stilul inconfundabil al lui Fen Teak, genialul maestru Muun. În mod clar, proprietarul era cineva care prefera lucrurile cele mai fine.

Proprietatea lui Bane de pe Ciutric trebuia să le dea vizitatorilor aceeaşi impresie – toată arta extravagantă şi mobilierul opulent făceau parte dintr-o faţadă, fiind esenţiale pentru menţinerea deghizării într-un antreprenor galactic de succes.

În cazul lui Set, însă, nu era sigură că decorul generos era o faţadă. Era o vibraţie aici... Lucrurile se simţeau reale. Vii. Cu cât privea mai mult în jur, cu atât Zannah începea să creadă că Jediul Întunecat nu juca doar un rol: casa lui era o adevărată reflectare a personalităţii sale. Lui Set îi plăcea în mod evident să-şi cheltuiască averea pentru bunuri materiale; dorea atenţia şi invidia pe care o inspirau în ceilalţi. Gândul o făcu pe Zannah să ia o pauză. Bane o învăţase că averea nu era decât mijlocul de a atinge un scop mai mare. Creditele nu erau decât un instrument; strângerea unei averi mari nu era altceva decât un pas necesar pe cale spre puterea adevărată. Materialismul – ataşamentul de bunurile fizice dincolo de valoarea lor practică – era o capcană; un lanţ care să-i prindă pe cei nebuni cu propria lăcomie. Se pare că Set nu învăţase încă această lecţie.

De aceea are nevoie de un Maestru. Are nevoie de cineva care să-l înveţe adevărul despre partea întunecată.

Continuându-şi turul, Zannah urcă o scară mare în spirală care ducea la etajul doi. Trecând absentă cu mâna peste balustrada fin lustruită a balconului cu vedere la camera de dedesubt, se îndreptă spre spatele conacului. Acolo dădu peste biblioteca lui Set. Sute de cărţi căptuşeau pereţii, dar majoritatea erau romane scrise doar pentru divertisment... opere pe care ea nu le considera demne de citit.

Cu toate astea, un raft îi dădu ceva speranţă: era o colecţie de manuale şi ghiduri tehnice autorizate de experţi din mai mult de două duzini de domenii foarte variate. Presupunând că Set le citise şi le studiase pe toate, era un om cu multe cunoştinţe şi numeroase talente.

În spatele bibliotecii se afla o uşă mascată; dincolo de ea, Zannah putea simţi puterea părţii întunecate. O striga, ca vibraţiile unui motor care trepida prin podea.

Apropiindu-se cu atenţie, simţi că puterea creştea. Nu provenea de la vreo persoană sau creatură; ea cunoştea senzaţia unei fiinţe vii acordată la Forţă.

Acum era diferit. Îi amintea de impulsurile invizibile de energie pe care le simţise emanând din cristalele de Forţă pe care le folosise ca să construiască sabia de lumină. Testă uşa şi fu surprinsă când se deschise cu uşurinţă.

Evident, Set era încrezător în intimitatea sa – asta însemna, fără îndoială, că nu bănuise niciodată că ar putea veni în vizită un Sith. Intrând în cameră, o găsi mică şi simplă, faţă de restul conacului. Nu existau opere de artă şi singurul mobilier era o vitrină aşezată pe peretele din spate, la câţiva metri distanţă.

La lumina baghetei, putu vedea o serie de bijuterii aranjate cu grijă în vitrină: inele, coliere, amulete şi chiar coroane, toate îmbibate de puterea părţii întunecate. Zannah mai văzuse astfel de colecţii. În urmă cu zece ani, Hetton, un nobil de pe Serenno, sensibil la Forţă, obsedat de partea întunecată, îi arătase o colecţie similară de artefacte Sith... o ofertă cu care sperase să o convingă pe Zannah să-l ia ca ucenic, în ciuda vârstei sale înaintate. Din nefericire pentru Hetton, fleacurile şi nimicurile lui nu au reuşit să-l salveze – nici pe gardienii săi antrenaţi – când s-au confruntat cu propriul Maestru al lui Zannah. Bane îi arătase lui Hetton adevărata putere a părţii întunecate, lecţie care îl costase viaţa pe bătrân.

Bane strângea şi el comori ale vechiului Sith, dar prefera înţelepciunea conţinută în textele antice. Zannah ştia că privea cu dispreţ inelele, amuletele şi alte accesorii. Scânteia de parte întunecată care ardea în ele era ca o singură picătură de ploaie care cădea în oceanul din putere pe care îl stăpânea deja; nu avea nevoie să-şi mărească abilităţile cu bijuterii create cu secole în urmă de către vrăjitorii Sith antici. Maestrul ei credea

că adevărata forţă trebuie să vină din interior şi înrădăcinase această credinţă şi în ucenica sa. Se pare că asta era o altă lecţie pe care va trebui să îl facă pe Set Harth să o înveţe, presupunând că se dovedea demn de a fi ucenicul ei.

Zannah îngheţă când simţi brusc o prezenţă în conac. Întinzându-se cu Forţa, îşi confirmă suspiciunile: Set se întorsese de la petrecere şi era singur.

Stingând bagheta luminoasă, se îndreptă prin întunericul perfect înapoi spre intrarea principală, lăsând Forţa să-i ghideze calea. Alunecând în tăcere spre balustrada care dădea spre camera mare de la poalele scărilor, îşi zări prada aproape direct sub ea. La lumina lămpii de pe o masă din apropiere, îl putu vedea tolănit pe o canapea rafinată din piele, cu o sticlă de vin Sullustan fin într-o mână şi un pahar pe jumătate umplut în cealaltă. Încă era îmbrăcat în hainele pe care le purtase la petrecere: o cămaşă albastră turcoaz din mătase Dramassiană fină, pantaloni negri, croiţi, şi cizme înalte până la genunchi, lustruite la perfecţie. Gulerul cămaşii era desfăcut şi mânecile lungi şi fără butoni, îi atârnau pe încheieturile mâinilor, se legănau uşor în timp ce învârtea uşor vinul pentru a-i elibera întreaga aromă între înghiţituri. Zannah nu încercă să-şi mascheze propria prezenţă; era curioasă să vadă dacă Set îi va simţi Forţa la fel cum îl simţise ea când venise. El părea complet ignorant, pierdut în confortul casei sale şi în plăcerea băuturii. Sări peste balustradă şi căzu cinci metri până la podeaua de dedesubt, aterizând în spatele lui, tăcută, cu excepţia foşnetului moale al pelerinii ei negre. Set se mişcă atunci când auzi zgomotul, răsucindu-se în loc pentru a-şi fixa privirea sumbră pe intrus.

— Salutări, spuse el zâmbind, aparent fără să fie surprins de sosirea ei. Nu cred că am avut plăcerea să facem cunoştinţă. Numele meu este Set Harth.

Îşi ridică băutura şi îşi înclină capul, de parcă toasta pentru sosirea ei.

— Ştiu cine eşti, răspunse Zannah cu răceală.

El aşeză cu grijă sticla de vin şi paharul pe masa din apropiere, apoi se întoarse spre Zannah şi bătu uşor perna de lângă el.

— De ce nu te faci comodă? Este destul loc pentru amândoi.

— Prefer să stau în picioare.

Zannah era atât confuză, cât şi consternată de reacţia sa. În loc să fie în gardă, prudent sau indignat să descopere un intrus în casa lui, Set părea să se dea la ea. Tonul lui era jucăuş şi sugestiv. Nu putea simţi că viaţa lui stătea în cumpănă? Nu putea simţi că era în pericol?

Set răspunse la refuzul ei cu o uşoară ridicare din umăr.

— M-ai urmat acasă de la petrecere, nu? ghici el. În mod normal, nu aş uita o faţă atât de drăguţă.

Zannah se blestemă cât era de proastă. Venise aici în căutarea unui ucenic şi nu găsise altceva decât un afemeiat prost, prea interesat să-i facă avansuri stângace pentru a-i recunoaşte puterea. Eşecul ei era jenant; ştia cu certitudine că Darth Bane l-ar fi văzut imediat pe Set exact aşa cum era.

— Încă nu mi-ai spus numele tău, îi reaminti Set, făcând cu degetul. Eşti o fată foarte obraznică.

Atacul veni în momentul în care Zannah deschise gura să răspundă. Veni fără niciun avertisment, Set mişcându-se cu viteza supranaturală a Forţei. Sabia de lumină a Jediului Întunecat se materializă în mâna lui, aprinzându-se şi zburând, învârtindu-se, în direcţia ei, mai repede decât ar fi crezut. Zannah abia reuşi să se ferească, lama tăindu-i o bucată de pelerină în timp ce se arunca la podea. Până când arma îşi încheie traiectoria de bumerang şi se întoarse în mâna lui Set, el era în picioare. La fel şi Zannah.

Îşi dădu seama că purtarea iniţială a lui Set fusese doar o capcană. Aşteptase de la început cu sabia de lumină în mânecă, căutând doar să o facă pe Zannah să-şi coboare garda. Poate că mai era speranţă pentru el.

— Te mişti repede, remarcă Set, cu o urmă de admiraţie în voce.

Cuvintele lui nu mai aveau tonul uşor şi degajat al unui invitat la petrecere; acum renunţase la toată prefăcătoria. Ochii lui albaştri erau tăioşi şi concentraţi, scrutându-şi oponentul în căutarea oricărei slăbiciuni pe care să o poată exploata.

Zannah se pregăti pentru următorul atac. În mintea ei, următoarele câteva secunde s-au derulat într-o mie de scenarii diferite, fiecare unic prin detaliile sale specifice, fiecare fiind o viziune a unui posibil viitor întrezărit prin puterea Forţei.

Numărul mare de posibilităţi putea fi copleşitor, dar Bane o antrenase bine. Instinctiv, ea prăbuşi matricea probabilităţilor în cel mai probabil rezultat, asta permiţându-i efectiv să anticipeze şi să reacţioneze la următoarea mişcare a adversarului chiar înainte să se fi întâmplat.

Set aruncă asupra ei un val strălucitor de putere întunecată conceput să o doboare de pe picioare. Zannah îl contracară cu uşurinţă ridicând o barieră de protecţie energetică, cea mai simplă şi mai eficientă cale pentru un utilizator de Forţă de a se apăra împotriva atacurilor. Era o tehnică învăţată de fiecare Padawan Jedi şi fusese una dintre cele mai vechi lecţii pe care Bane îi ceruse să o stăpânească.

— Eşti un Jedi? exclamă Set.

— Un Sith, răspunse Zannah.

— Am crezut că Sithul a dispărut, răspunse el, răsucindu-şi calm sabia de lumină într-o mână, fără să-şi ia vreodată ochii de pe Zannah.

— Încă nu.

Stătea nemişcată, cu sabia de lumină încă prinsă la centură. Dar era prudentă: Set aproape că o păcălise o dată şi nu era pe cale să lase să se întâmple din nou.

— Lasă-mă să văd dacă pot rezolva problema asta.

În timp ce sărea peste canapea spre ea, Zannah îşi aprinse propria armă. Lamele gemene răsăriră la viaţă, iar ea intră în dansul familiar. Set veni jos pentru început, lovindu-i picioarele. Când ea îi pară lama, se întoarse repede, mişcându-se în afara razei de acţiune înainte ca ea să poată riposta. Ridică prin Forţă un bust de bronz de pe o parte a camerei şi îl aruncă spre flancul ei stâng. În acelaşi timp, se aruncă înainte într-o tumbă care îl aduse îndeajuns de aproape ca să poată lovi în partea ei dreaptă, în timp ce se rostogolea pe lângă ea. Zannah respinse cu uşurinţă ambele ameninţări, lamele ei învârtite tăind bustul în jumătate, chiar în timp ce pivota suficient pentru ca arma lui Set să-i rateze şoldul cu mai puţin de un centimetru. Pentru siguranţă, îl lovi puternic în spate, în timp ce se rostogolea, o lovitură menită nu să-l incapaciteze, ci să-l îndemne să fie şi mai agresiv.

Când doi combatanţi pricepuţi se angajau în lupta cu sabia de lumină, lamele se mişcau atât de repede încât era imposibil să gândeşti şi să reacţionezi la fiecare mişcare. Bane o

învăţase să se bazeze pe instinct, ghidată de Forţă şi asigurată de miile de ore de antrenamente în artele marţiale. Această pregătire îi permise să realizeze din primele câteva pase că Set folosea o variantă modificată a lui Ataru, un stil definit prin lovituri rapide, agresive. În chiar primele câteva momente de luptă, ea îşi evaluase deja adversarul, observându-i viteza, agilitatea şi tehnica.

Set era bun. Foarte bine. Dar Zannah ştia, de asemenea, fără nicio îndoială, că era mult, mult mai bună. Set, totuşi, încă nu ajunsese la concluzia asta.

Lovitura ei avu efectul dorit: când veni peste ea data următoare chipul lui era răsucit de furie. Furia îi permise să cheme partea întunecată, făcându-l şi mai periculos în timp ce îşi dezlănţuia următoarea serie de atacuri.

Sărind prin aer, ghemuindu-se la pământ, repezindu-se înainte, sărind înapoi, învârtindu-se, răsucindu-se şi rostogolindu-se, venea spre ea din toate unghiurile imaginabile, într-un baraj neobosit, menit să-i copleşească apărarea, dar Zannah îi întoarse eforturile cu o eficienţă calmă, aproape neglijentă.

Luptele cu sabia de lumină erau brutale în intensitatea lor; puţine dueluri durau mai mult de un minut. Chiar şi pentru un Jedi antrenat, efortul unei lupte totale era epuizant... în special atunci când se foloseau manevrele acrobatice ale stilului Ataru. Lui Zannah nu îi trebui mult să simtă că adversarul ei obosea.

Pe de altă parte, ea abia se încălzise.

La îndemnul lui Bane, devenise expertă în secvenţele defensive ale formei Soresu. Era simplu pentru ea să parieze, să devieze sau să se sustragă loviturii adversarului folosind puterea lui Set împotriva lui, păstrându-l la distanţă, cu uşurinţă, pe Jediul Întunecat.

În scurta lor întâlnire, i se prezentaseră cel puţin o duzină de oportunităţi pentru a-i da o lovitură letală bărbatului cu păr argintiu.

Dar nu venise aici să-l omoare; nu încă, cel puţin. Venise aici să-l testeze, pentru a vedea dacă era demn să fie ucenicul ei.

Nu trebuia să o învingă pentru a reuşi în ochii lui Zannah; nu trebuia decât să arate potenţial. În ciuda incapacităţii lui de a

pătrunde prin apărarea ei, văzuse suficient pentru a fi satisfăcută. Poate că era nechibzuit şi sălbatic cu sabia de lumină, dar era şi imaginativ şi, uneori, chiar puţin imprevizibil.

Arătase destulă viclenie când se întâlniseră pentru prima oară pentru a o face pe Zannah să-l subestimeze. Şi, cel mai important, putea simţi puterea părţii întunecate urlând în el în timp ce devenea din ce în ce mai hotărât să o elimine... oricât de zadarnice erau totuşi eforturile sale.

Acum se juca cu el, prelungind bătălia. Nu era de ajuns să-l dorească ea pe Set ca ucenic; şi el trebuia, de asemenea, să vrea ca ea să fie Maestrul lui.

Trebuia să-şi dovedească superioritatea atât de complet, încât el să fie dispus să o slujească. Nu era suficient doar să-l bată pe Jediul Întunecat; trebuia să-i înfrângă dorinţa.

Când făcea un pas prea încet pentru a se retrage după una dintre lovituri, ea îi zbura picioarele de sub el şi îl trimitea să se întindă pe podea, numai pentru a se întoarce şi a-l lăsa să se ridice din nou în picioare.

Când se dădu înapoi, ea îşi răsuci sabia de lumină într-o mişcare rapidă, imprevizibilă, agăţând una dintre lamele ei de a sa şi smulgându-i arma din mână. Set sări imediat înapoi şi folosi Forţa pentru a-şi adune arma înapoi în palmă, apoi, încăpăţânat, îşi reînnoi atacurile.

Dar, pe măsură ce treceau secundele, focul părţii întunecate era din ce în ce mai puţin capabil să alunge oboseala din articulaţiile şi membrele lui.

Era inevitabil ca trupul său obosit să-l trădeze, şi destul de curând o atacă cu lama ţinută prea departe, în lateral, în loc să fie ţinută strâns în faţă. Zannah înaintă şi lovi cu piciorul drept în sus, prinzând pe Set sub bărbie. El se împletici în spate urlând de durere în timp ce scăpa pe gură un şir de înjurături neinteligibile, împreună cu un strop de sânge.

— Cedezi? întrebă Zannah.

Singurul său răspuns a fost să scuipe un pic de sânge pe covorul scump de la picioarele sale şi să se grăbească să o atace încă o dată. Zannah simţi un mic impuls de dezamăgire. Sperase că va fi suficient de deştept ca să nu continue o luptă pe care nu putea să o câştige.

O altă lecţie pe care va trebui să îl învăţ.

Când se apropie, ea nu răspunse cu violenţă fizică, ci folosi o vrajă Sith puternică pentru a ataca mintea lui Set. El încercă să ridice, drept răspuns, o barieră protectoare de Forţă, dar puterea lui Zannah îi distruse apărarea, lăsându-l complet vulnerabil. Vrăjitoarea Sith era la fel de mult o componentă a părţii întunecate ca şi fulgerele mortale de energie violete pe care Maestrul ei le dezlănţuia din mâinile sale şi când Bane îi recunoscu la început talentul pentru subtila, dar devastatoarea putere magică, îi încurajase studiile. Învăţase din textele antice cum să răsucească şi chinuie gândurile vrăjmaşilor ei. Îi putea face să-şi vadă coşmarurile devenind realitate; putea provoca temerile lor cele mai profunde să se manifeste în demoni ai psihicului. Putea – şi făcuse asta – să distrugă mintea duşmanilor cu un simplu gând şi un gest.

Pe Set, însă, nu intenţiona să-l distrugă complet. În schimb, îl învălui într-un nor de deznădejde şi disperare. Pătrunse în adâncurile cele mai interioare ale minţii sale şi le înfăşură în vid.

Ochii lui Set deveniră goi, maxilarul îi atârna, iar sabia de lumină îi alunecă printre degetele inerte. Se lăsă încet spre pământ, cu ochii închişi şi corpul tremurând uşor, în timp ce se încolăcea în poziţia fetală.

Ăsta urma să fie testul final. O minte slabă s-ar fi prăbuşit, ofilindu-se şi murind, părăsind pentru totdeauna victima comatoasă.

Dacă Set era puternic, voinţa lui va lupta împotriva ororii. Încetul cu încetul va sfâşia golul, refuzând să moară, târându-se înapoi la suprafaţă până când îşi revenea, în sfârşit, în simţiri.

Dacă era cu adevărat demn să fie ucenicul ei, s-ar recupera din starea actuală într-o zi sau două. Dacă nu, va trebui pur şi simplu să îşi reînceapă căutarea.

Capitolul 11

Vânătoarea îşi duse naveta în jos spre pământurile pustii care acopereau majoritatea suprafaţei Ambriei. Deşi nu primise o pregătire oficială, era foarte bine acordată la Forţă, permiţându-i să o simtă ridicându-se din praful ars de soare, în timp ce nava ei zbura pe deasupra suprafeţei planetei.

Cu mii de ani în urmă, Ambria fusese o lume cu păduri verzi, plină de viaţă şi de puterea Forţei. Dar vegetaţia luxuriantă fusese devastată când o vrăjitoare Sith încercase – şi nu reuşise – să supună întreaga planetă voinţei ei, printr-un ritual puternic. Neputând să controleze violenţa energiilor părţii întunecate, fusese distrusă de propria ei vrajă… la fel ca peisajul întregii planete.

Timp de secole, corupţia ritualului eşuat influenţase toată viaţa de pe Ambria, transformând lumea care fusese cândva frumoasă, într-un coşmar de vegetaţie otrăvitoare şi fiare deformate, mutante. În cele din urmă, energiile părţii întunecate, eliberate de vrăjitoarea Sith, au fost închise într-un lac mare din apropierea ecuatorul planetei, de către un Maestru Jedi pe nume Thon, dar pagubele era prea răspândite pentru ca lumea să mai poată fi vreodată vindecată complet.

Totuşi, asasina Iktotchi ştia toate astea nu pentru că studiase istoria planetei.

Legătura ei cu Forţa îi permitea să vadă lucruri; îi oferea frânturi din trecut, prezent şi chiar un posibil viitor. Abilitatea era comună tuturor din rasa Iktotchi în diferite grade, dar talentul *Vânătoarei* mergea mult dincolo de restul speciei ei.

Cei mai mulţi Iktotchi nu primeau decât un sentiment subtil de pericol când venea o ameninţare iminentă sau un sentiment general despre o nouă cunoştinţă, dacă era prieten sau duşman. Ocazional, aveau vise precognitive, dar chiar şi astea nu erau decât câteva imagini aleatorii care însemnau prea puţin, fără un conţinut.

Pentru ea, însă, era diferit. De-a lungul anilor îşi dezvoltase abilităţile pentru a putea controla şi direcţiona viziunile care îi apăreau în minte. Când se concentra asupra

unei persoane sau al unui loc specific, se bucura de stimuli vizuali şi emoţionali pe care îi putea aduna adesea în ceva util şi coerent.

Meditase câteva ore, în pregătirea călătoriei sale spre Ambria, chemând Forţa în timp ce se gândea la destinaţia ei. În schimb, fusese martora unor scene smulse din istoria planetei: vrăjitoarea Sith, pe măsură ce era consumată de vraja ei eşuată şi lupta Maestrului Jedi de a captura partea întunecată în Lacul Natth.

Dar nu toate viziunile ei erau la fel de clare, în special cele care aveau de-a face cu schimbările probabile ale viitorului. Sosirea şi întâlnirea ei cu prinţesa de Doan i-au fost dezvăluite doar vag. Era sigură că nu intra într-o capcană. Mai important, avea sentimentul că, într-un fel, acea întâlnire avea să aibă o influenţă profundă asupra restului vieţii ei. Nu putea spune dacă în bine sau în rău, dar era sigură că acea călătorie către Ambria o va pune pe o nouă cale...

Iar *Vânătoarea* nu se ferea niciodată de destinul ei.

Locaţia întâlnirii era o mică tabără abandonată, aflată adânc în inima deşertului Ambriei. Pe măsură ce se apropia, senzorii navetei indicau faptul că o altă navă o aştepta deja pe pământ. Citirile indicau o singură formă de viaţă la bord; după cum promisese, prinţesa venise singură.

Vânătoarea ateriză, opri motoarele şi părăsi confortul climatizat din naveta ei, ieşind în căldura uscată şi sufocantă a soarelui Ambriei. Prinţesa stătea în picioare la marginea taberei, cu faţa întoarsă de la ea şi pierdută în gânduri.

Tabăra în sine nu era cine ştie ce; nu era decât o mică colibă, dărăpănată şi o oală veche de gătit suspendată deasupra unui inel de pietre şi cărbuni. Dar, în ciuda împrejurimilor modeste, *Vânătoarea* putea simţi că era un loc puternic: un nexus atât pentru partea luminoasă, cât şi cea întunecată a Forţei. În ciuda căldurii, femela Iktotchi tremura. Aici se petrecuseră lucruri mari şi groaznice; evenimente care urmau într-o bună zi să modeleze cursul istoriei galactice.

Prinţesa – Serra, îşi aminti asasina – se întoarse spre ea.

— Mă bucur că ai venit, fu tot ce spuse.

Vânătoarea simţi ceva întunecat şi puternic în cealaltă femeie, o putere de voinţă şi o ură alimentată de-a lungul mai multor ani.

— Garda ta de corp a spus că vrei să mă angajezi?
Prinţesa aprobă din cap.
— Se spune că poţi găsi pe oricine. Indiferent unde se ascunde, îl poţi găsi. Se spune că poţi vedea în timp şi spaţiu.
Afirmaţia nu era tocmai exactă, dar *Vânătoarea* nu crezu că este necesar să-i explice acestei femei complicaţiile subtile ale talentului ei.
— Nu am eşuat niciodată într-o misiune.
Serra zâmbi.
— A fost un bărbat aici. În urmă cu mulţi ani. Nu ştiu numele lui. Nu ştiu unde este acum. Dar vreau să-l găseşti. Poţi face asta?
Vânătoarea nu răspunse imediat. În schimb, închise ochii şi îşi deschise mintea. Simţi Forţa adunându-se; se învârtea în jurul ei ca o furtună în creştere, purtând praful memoriei imprimate în tabără. Amintirile capturate o înconjurau; imaginile îi inundau mintea. Văzu o copilă, îmbrăcat într-o tunică ponosită şi ruptă; văzu copila transformându-se într-o tânără; o văzu părăsind Ambria, doar pentru a reveni mulţi ani mai târziu ca prinţesă.
— Ai crescut aici, şopti ea în timp ce continua să sondeze şi mai adânc.
Uneori, istoria unui loc era nedefinită, spălată de evenimentele mondene şi de persoanele nesemnificative. Amintirile de aici erau puternice, păstrate prin izolare şi prinse în curenţi Forţei care înconjurau tabăra.
— Văd un bărbat. Înalt şi subţire. Păr închis. Piele brună.
— Tatăl meu, explică Serra. Numele lui a fost Caleb.
— A fost vindecător. Înţelept. Puternic. Un om care impunea respect.
Nu spusese asta doar pentru a fi pe placul printesei; *Vânătoarei* nu îi pasa niciodată ce credeau clienţii ei despre ea, atât timp cât plăteau.
— Mai este un alt bărbat, îi spus Serra. A venit la tatăl meu pentru ajutor în timpul *Războiului Noului Sith*. Înalt şi musculos. Chel. Era... rău.
Rău.
Întinzându-se cu Forţa, avu nevoie de o focusare intensă şi de o concentrare mentală profundă. Chiar şi aşa, femela Iktotchi nu putu să nu remarce ezitarea celeilalte femei.

Vânătoarea nu folosea deloc cuvinte precum *rău*, *bine* sau chiar *dreptate*. Ea îi ucidea pe cei pe care era angajată să-i ucidă; nu se gândea dacă îşi meritau soarta. Totuşi, găsi ciudată etichetarea prinţesei.

Ea era un asasin. Ucidea pentru profit. Era prin asta mai rea decât omul despre care vorbea Serra? Şi cum rămâne cu prinţesa însăşi? Voia să angajeze pe cineva ca să omoare pe un altul; asta o făcea rea?

Cu toate astea, nu îşi rosti gândurile cu voce tare. Nu aveau nicio relevanţă pentru ceea ce făcea ea. În schimb, se scufundă mai adânc în fântâna amintirilor, în căutarea bărbatului descris de Serra.

Sute de feţe trecură prin faţa ei. Masculi. Femele. Uman, Twi'leki, Cereani, Ithoriani. Soldaţi slujindu-i pe Jedi şi chiar cei care slujeau Sithul. Caleb îi vindecase pe toţi. Singurii pe care îi refuza erau liderii oştirilor. Se vedea pe sine ca un slujitor al poporului simplu. Refuza întotdeauna să ajute Maeştrii Jedi şi Lorzii Sith, cu o singură excepţie notabilă. *Vânătoarea* îl putea vedea acum: un Lord Sith în armură neagră; mânerul curb al sabiei de lumină îi era prins la centură în timp ce el se înălţa deasupra vindecătorului. Erau prinşi într-o bătălie a voinţelor, omul cel mare murind o boală pe care ea nu o putea înţelege. Chiar dacă trecuseră zeci de ani de la întâlnire, femela Iktotchi simţea puterea brută a părţii întunecate care emana din el. Nu semăna cu nimic din ce mai văzuse sau simţise înainte. Era atât terifiant, cât şi emoţionant.

— Îl văd, îi spuse prinţesei. *Văd ce ţi-a făcut.*

— Tatăl meu spunea mereu că se va întoarce. De aceea m-a trimis departe. M-a făcut să-mi schimb numele.

— Tatăl tău avea dreptate.

Acum, când îl văzu în viziunile sale, era uşor să depene anii trecuţi în căutarea amprentei Lordului Sith. Din amalgamul de imagini, găsi cu uşurinţă următoarea vizită în tabără. Venise iarăşi, având nevoie de ajutorul vindecătorului. De data asta, însă, nu venise singur.

— Sunt alţii cu el. O tânără. Un bărbat tânăr.

— Ce s-a întâmplat? întrebă prinţesa, cu vocea tremurând uşor.

O serie de imagini şocante şi violente asaltară simţurile femelei Iktotchi. Văzu corpul decapitat al vindecătorul,

membrele fiindu-i desprinse de tors şi aranjate într-o etalare groaznică lângă groapa focului. În colibă, tânărul era ghemuit într-un colţ, o fiinţă înnebunită de ororile la care asistase. Ceilalţi doi – tânăra femeie şi Lordul Sith – erau mai greu de văzut, deşi simţea că încă erau acolo.

Îi ascundea ceva; o anumită putere sau vrajă, le ascundea prezenţa. Când încercă să străpungă vălul, ceva împinse înapoi, smulgând-o din transa ei meditativă şi rupându-i legătura cu trecutul. Căzu în genunchi cu un strigăt de supărare, strângându-şi tâmplele, cu mintea vâjâind.

Serra ajunse lângă ea într-o clipă, ghemuindu-se alături.

— Ce s-a întâmplat? Ce ai văzut?

Vânătoarea nu vorbi imediat. Auzise despre asta la alţii, dar nu fusese niciodată în situaţia de a experimenta ea însăşi. Nu imaginile morţii groaznice a lui Caleb au determinat-o să se revolte. Fusese vrăjitoria, magia Sith. O vrajă de camuflare îi ascunsese pe Lordul Sith şi pe tânăra femeie de Jedii care descoperiseră trupul vindecătorului. Amintirile purtau încă ecoul vrajei; chiar şi după un deceniu, era suficient de puternică pentru a o copleşi pe moment.

Cum poate un individ să comande o asemenea putere?

— Spune-mi ce ai văzut, ceru prinţesa, ridicându-se în picioare.

— Moartea tatălui tău, răspunse *Vânătoarea*, ridicându-se şi ea în picioare.

— A fost acolo? Omul cu armura neagră?

— Da. Cred că da. Nu a fost clar.

— A fost acolo, spuse prinţesa cu certitudine. El e responsabil pentru moartea tatălui meu.

— Era o altă persoană cu el, spuse *Vânătoarea*. O femeie tânără, blondă.

— Îmi pasă doar de omul în negru. Îl poţi găsi?

— Dacă mai trăieşte, îl voi găsi, o asigură *Vânătoarea*.

Ştia că îl va visa pe Lordul Sith în seara aceea şi că vor urma multe alte nopţi. Somnul ei avea să fie plin de imagini şi viziuni din viaţa lui de zi cu zi. Avea să vadă soarele care răsărea pe cer în fiecare dimineaţă, pe orice lume o chema el *casă*; îi va vedea culoarea şi mărimea. I se vor dezvălui lunile şi stele care marcau cerul nopţii.

Reperele familiale se vor ridica din subconştientul adormit în fiecare noapte. Le va consulta cu o bază de date care conţinea descrieri ale tuturor sistemelor şi lumilor din galaxia cunoscută, restrângându-şi căutarea până când avea locaţia lui exactă. S-ar putea să dureze zile, sau chiar săptămâni, dar până la urmă îşi găsea întotdeauna prada. De data asta, însă, nu era sigură care va fi rezultatul. Omorâse un Jedi pe Doan, dar întâlnirea asta va fi mult mai periculoasă. Resturile persistente ale vrajei Sith fuseseră suficiente pentru a-i zădărnici eforturile de a privi în trecut.

Cât de puternic era creatorul acelei vrăji? Şi cine aruncase vraja? Lordul Sith? Sau tânăra care era cu el?

Încă intenţiona să accepte misiunea, desigur. Dar era destul de inteligentă încât să înţeleagă că şansele ei de succes vor creşte dacă nu acţiona singură.

— Acest bărbat este puternic, recunoscu *Vânătoarea*. Nu ştiu dacă voi putea să-l omor fără ajutor.

— Nu vreau să-l omori, răspunse prinţesa. Vreau să-l prinzi viu. Vreau să-l aduci la mine, în viaţă.

Buzele asasinei se răsuciră într-un rânjet furios.

— Nu sunt un vânător de recompense.

— Îţi voi plăti de zece ori preţul normal. Şi voi angaja mercenari care să te ajute. Oricâţi vrei.

— Chiar dacă îl prindem, cum o să-l putem ţine prizonier, în timp ce-l aducem înapoi la tine? Restrângerile normale nu pot ţine pe cineva care are puterea de a apela Forţa.

— Lasă asta în seama mea, răspunse prinţesa, trecând pe lângă femela Iktotchi şi îndreptându-se spre coliba mică de pe cealaltă parte a taberei.

Curioasă, asasina o urmă.

Având doar câţiva metri pe o parte şi pe alta, coliba era cu puţin mai mare decât o cutie cu uşă. Pe podeaua dinăuntru, îngropate sub un strat de nisip care pătrunsese din deşertul care înconjura coliba, erau o perdea ponosită şi rogojină ruptă. Perdeaua arăta de parcă ar fi fost dărâmată. Pe de altă parte, rogojina era încă în colţul îndepărtat al colibei, deşi fibrele ei erau pline de murdărie.

Cu femela Iktotchi urmărind-o chiar de lângă uşă, prinţesa dădu rogojina deoparte, dezvăluind o trapă încorporată

în podea. O scară mică ducea spre o cameră minusculă de dedesubt.

— Tatăl meu a construit această pivniţă pentru a stoca cele trebuincioase meseriei sale, îi explică Serra, coborând cu atenţie scara.

Vânătoarea intră în colibă pentru a putea vedea mai bine, apropiindu-se de trapă şi aruncând o privire în întunericul de dedesubt. Auzi un trosnet ascuţit în timp ce prinţesa aprindea o baghetă luminoasă pentru a risipi întunericul. De unde vedea ea, asasina putea doar să deosebească o serie de rafturi încorporate în pereţi, fiecare fiind plin cu borcane, punguţe şi alte recipiente mici. Prinţesa scotocea repede printre ele până când găsi ceea ce căuta: o sticluţă nedescrisă, cu un lichid galben pal pe care o puse în faldurile hainelor înainte să se întoarcă la scară.

— Ai auzit despre senflax? întrebă ea odată ce ajunse din nou sus.

Asasina ridică doar din umeri în semn de răspuns.

— Este o neurotoxină extrasă dintr-o plantă rară, găsită doar în junglele din Cadannia.

— La ce îi foloseau otrăvurile unui vindecător? dori asasina să afle.

— Nu este chiar o otravă. Senflaxul este mai mult ca un sedativ. Unul care permite pacientului să rămână conştient în timp ce amorţeşte toată durerea şi simţurile. Atacă nervii muşchilor primari, paralizându-i, dar nu va determina inima, plămânii sau alte organe vitale să se oprească, indiferent de cât de mare este doza.

— Chiar şi paralizat, un Lord Sith poate ucide cu mintea lui, o avertiză *Vânătoarea*.

— Senflaxul întunecă, de asemenea, mintea. Este imposibil pentru pacient să-şi concentreze sau să-şi adune gândurile; îi îndepărtează voinţa. Poate da răspunsuri simple la întrebări directe, dar, altfel, este complet neputincios. L-am văzut pe tatăl meu dându-i-o unui pilot care fusese ars rău într-o explozie chimică, continuă ea, cu privirea gânditoare în timp ce se strecura înapoi în amintirile tinereţii. Prietenii lui l-a adus aici, dar când au ajuns, era înnebunit de durere. Senflaxul i-a luat durerea în timp ce pilotul încă era în măsură să răspundă la

întrebări despre ce substanţe chimice transportase, astfel încât tatăl meu să ştie cum să-l trateze cel mai bine.

— Eşti sigură că neurotoxina va funcţiona în continuare după tot acest timp?

Vânătoarea era conştientă că majoritatea fiinţelor ar fi întrebat despre soarta pilotului rănit, dar ea nu făcea parte din *majoritate*. Singurul lucru de care îi păsa, era misiunea pe care încă nu era sigură că o va accepta.

— Ar trebui să fie bine, atâta timp cât sticla a fost sigilată, confirmă Serra. După ce ne întoarcem în nava mea o să îi pot testa potenţa.

— Ştii cum să o pregăteşti corect? întrebă asasina. Cum se administrează? Cât de repede acţionează şi cât va dura?

— Sunt fiica tatălui meu, declară cu mândrie prinţesa. M-a învăţat tot ce ştia despre vindecare şi medicină.

Ce-ar spune dacă ar şti că-i foloseşti cunoştinţele pentru a căuta răzbunare pentru moartea lui? se întrebă în gând *Vânătoarea*.

— Îţi pot arăta cum să foloseşti senflaxul pentru a-l ţine pe prizonier sub controlul tău, continuă Serra. Aşadar, vei accepta misiunea?

Femela Iktotchi gândi îndelung înainte de a răspunde. Nu banii o intrigau. Era provocarea; cunoaşterea faptului că se va angaja împotriva unui inamic mai puternic decât oricare altul înainte. Nu putea vedea rezultatul misiunii; erau prea multe forţe conflictuale pentru ca viitorul să fie clar. Cu toate astea, simţi că acesta era momentul pentru care se antrenase întreaga ei viaţă.

— Aş avea nevoie sub comanda mea de cel puţin zece războinici bine pregătiţi, spuse ea, vorbind încet.

— Îţi dau douăzeci.

— Atunci ne-am înţeles, răspunse femela Iktotchi, zâmbetul ei slab făcând ca liniile întunecate tatuate sub buza inferioare să se curbeze, ca un animal care-şi arată colţii.

Capitolul 12

Călătoria de întoarcere de la Prakith la Ciutric 4 dură chiar mai mult decât călătoria iniţială. Ar fi trebuit să fie mai rapidă, desigur; Bane trasase deja rutele hiperspaţiale care să-l aducă înapoi din *Nucleul Adânc*. Dar în orele petrecute în lumea vulcanică, dobândind Holocronul de la urmaşii lui Andeddu, mai multe dintre rutele pe care le folosise pentru zbor, se schimbară şi deveniseră instabile. Două dintre ele se prăbuşiseră deja, forţându-l să recalculeze ruta. Statistic, şansele să se întâmple într-un interval de timp atât de scurt erau astronomic de mici. Cu toate astea, statisticile cădeau adesea atunci când evenimentele erau influenţate de Forţă.

Erau prea multe relatări despre cei care intraseră în posesia unor artefacte Sith puternice şi apoi deveniseră victimele unui ghinion nenorocit, pentru a respinge poveştile ca fiind o simplă coincidenţă. Mulţi credeau că talismanele părţii întunecate purtau un blestem; alţii afirmau că sunt cumva vii, ca şi cum materialele neînsufleţite folosite pentru a realiza un inel, o amuletă sau un Holocron ar putea cumva să prindă viaţă. Cei îndeajuns de ignoranţi să creadă într-o astfel de superstiţie ar fi putut pretinde că Holocronul lui Andeddu se lupta cu Bane. Ar fi spus că prăbuşirea rutelor hiperspaţiale erau dovada spiritului răzbunător al lui Andeddu, prins în piramida de cristal, căutând să-l distrugă pe hoţul care îi spurcase templul sacru. Bane ştia că nu exista nicio răutate inerentă în Holocron; era doar un instrument, un depozit de cunoştinţe. Totuşi, înţelegea, de asemenea, cât de departe puteau ajunge efectele Forţei. În jurul obiectelor impregnate cu magia vechiului Sith, se învârtea o furtună de violenţă; cei puternici puteau folosi furtuna pentru a ajunge la înălţimi şi mai mari, cei slabi erau măturaţi şi distruşi.

Holocronul lui Andeddu era un talisman cu o putere incontestabilă; Bane putea simţi valurile de energie a părţii întunecate care iradiau din el. Era posibil ca matricea fragilă a continuumului spaţiu-timp din *Nucleul Adânc* să fi fost modificată subtil de acele valuri, în timpul călătoriei sale de ieşire, destabilizând rutele hiperspaţiale. Trasase un curs de

aproape o sută de salturi scurte, minimizând pericolul prin petrecerea în spaţiul real a cât mai mult din călătorie. Îi va lua aproape de două ori mai mult până să ajungă acasă, dar era mai bine să fie prudent decât să rişte ca nava sa să fie zdrobită instantaneu într-o singularitate, prin prăbuşirea bruscă a vreunui coridor hiperspaţial slăbit.

Din fericire, avea o modalitate de a-şi petrece timpul.

— Secretul vieţii veşnice este transferul de esenţă, spunea holograma.

Bane stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua navei, cu Holocronul pus pe podea în faţa lui. Imaginea tridimensională a lui Darth Andeddu, înaltă de douăzeci de centimetri, era proiectată chiar deasupra vârfului piramidei cu patru feţe.

— Corpul fizic va slăbi şi va eşua întotdeauna, dar nu este altceva decât o coajă sau un *vas*, continuă holograma. Când e timpul, este posibil să-ţi transferi conştiinţa – spiritul – într-un nou *vas*... Aşa cum am făcut cu acest Holocron.

Bane înţelese că proiecţia care-i vorbea nu era spiritul mort al Lordului Sith antic; era doar o personalitate simulată, cunoscută sub numele de *Gardian*. Fiecare Holocron avea câte unul. Fiind un ghid virtual programat cu trăsăturile de personalitate ale creatorului iniţial, *Gardianul* servea ca păzitor al informaţiilor stocate în artefact. Imaginea *Gardianului* o reflecta adesea pe cea a creatorului Holocronului... sau, cel puţin, imaginea pe care voia creatorul să o vadă ceilalţi.

Bane îşi aminti cum *Gardianul* Holocronului lui Belia Darzu îşi schimba adesea aspectul, reflectând moştenirea ei metamorfă. Holocronul său proiecta imaginea lui Bane încă îmbrăcat în armura de orbalisk. Deşi paraziţii se dovediseră a nu fi practici în viaţa reală, aspectul oribil al corpului său acoperit de paraziţi părea mai impresionant şi mai intimidant. De asemenea, amintea de sacrificiile care trebuiau făcute pentru a îmbrăţişa adevărata putere a părţii întunecate – o lecţie valoroasă pentru oricine îi va urma învăţăturile. Mai important, orbaliskul îi masca aspectul şi îi ascundea adevărata identitate. Dacă Holocronul cădea vreodată în mâinile Jedilor cât timp încă în viaţă, nu-l vor putea recunoaşte din imaginea *Gardianului* – un avantaj şi mai mare, acum că încerca să înveţe secretul vieţii veşnice. Dar mai întâi trebuia să depăşească silueta mică, dar impunătoare, care stătea înaintea lui. Andeddu alesese să se

reprezinte ca un bărbat puternic blindat, scăldat într-o strălucire aprinsă de roşu şi portocaliu. Pe cap avea un fel de mitră înaltă şi plată, care amintea de un mare preot, înconjurată de o coroană subţire din aur, încrustată cu nestemate. Faţa îi era slabă şi trasă, aproape scheletică.

În ultimele patru zile, Bane jucase jocurile *Gardianului* în încercarea de a debloca secretele vieţii eterne. Ajunsese adânc în Holocronul lui Andeddu, realizând în mai puţin de o săptămână ceea ce alţii ar fi făcut în luni sau chiar ani de zile.

Suportă lecţiile plictisitoare; suportă pălăvrăgeala filosofică obositoare a imaginii holografice. Nu învăţase nimic nou despre Forţă, deşi cuvintele *Gardianului* dezvăluiau multe despre personalitatea şi credinţele lui Darth Andeddu. La fel ca mulţi din Sithul antic, era crud, arogant, egocentric şi lipsit de imaginaţie. Lecţiile lui le oglindeau pe cele ale instructorilor lui Bane din Academia Sith de pe Korriban; lecţii pe care Bane le respinsese cu zeci de ani în urmă ca fiind greşite. El trecuse dincolo de învăţăturile lor. Înţelegerea sa asupra părţii întunecate evoluase. Odată cu *Regula celor Doi*, începuse o eră nouă pentru Sith. Depăşise înţelegerea limitată a celor de tipul lui Andeddu, şi se săturase să asculte litania ignorantă a *Gardianului*.

— Arată-mi ritualul transferului de esenţă, ceru Bane.

— Ritualul este foarte periculos, îl avertiză *Gardianul*. Încercarea va provoca distrugerea actualului *vas*; corpul tău va fi consumat de puterea părţii întunecate.

Bane îşi încleştă dinţii exasperat. Auzise aceste avertismente de cel puţin zece ori mai înainte.

— Alege-ţi noul *vas* cu atenţie. Dacă selectezi o fiinţă vie, fii avertizat că propriul ei spirit se va lupta în timp ce încerci să îi posezi corpul. Dacă voinţa lui este puternică, vei eşua şi conştiinţa ta va fi aruncată în vid, condamnat la o eternitate de suferinţe şi chinuri.

Menţionarea vidului îl făcea întotdeauna pe Bane să se gândească la bomba gândurilor şi la sutele de spirite Sith şi Jedi prinse pentru totdeauna de explozia sa.

Îi amintea de ceea ce realizase; îi amintea cine era.

— Nu sunt un student care se ascunde de frică înaintea puterii inimaginabile a părţii întunecate, se răsti Bane la hologramă. Sunt un Lord Întunecat Sith.

— Titlul nu înseamnă nimic pentru mine, rânji *Gardianul*. Eu decid cine este demn să-mi înveţe secretele, şi încă nu eşti pregătit. Poate că nu vei fi niciodată.

De-a lungul zilelor trecute, Bane ajunsese în acest punct de prea multe ori. Nu era pe cale să-l lase pe *Gardian* să-i pună piedică din nou.

Bane smulse Holocronul de pe podea cu mâna dreaptă, ignorând mult prea familiara tremurătură a celei stângi. Exista un alt mod de a obţine cunoştinţele pe care le căuta, dar era o cale plină cu pericole. Construindu-şi propriului Holocron, Bane căpătase o cunoaştere intimă a modului în care lucrau talismanele. Fiecare era unic, un depozit a tot ceea ce învăţase creatorul său în timpul vieţii lui sau a ei. Dar existau asemănări care le erau comune tuturor, inclusiv cel pe care îl studia acum.

Holocronul lui Andeddu era o piramidă pe patru feţe, din cristal neted şi întunecat. Pe fiecare faţă erau gravate semne antice aurii şi roşii, simbolurile mistice focalizând şi canalizând puterea părţii întunecate. În interior era o matrice complexă de structuri şi noduri. Filamentele împletite fin, formau un sistem de date capabil să stocheze cantităţi aproape infinite de cunoştinţe, precum şi să ofere un cadru pentru reţelele cognitive necesare pentru crearea aspectului şi personalităţii *Gardianului*. Întregul sistem era controlat de capstone[4], o singură bucată de cristal negru din vârful piramidei. Impregnată cu o putere incredibilă, ea stabiliza structura matricei, permiţând accesul instantaneu al *Gardianului* la anumite segmente de date.

Cu toate astea, era posibil să-l ocoleşti pe *Gardian*... dar numai pentru cineva suficient de puternic pentru a supravieţui încercării. Dacă voinţa lui Bane ezita sau dacă puterea Holocronului lui Andeddu era mai mare decât putea suporta, atunci mintea lui avea să fie distrusă. Identitatea lui avea să fie devorată de talisman, lăsând corpul său o coajă fără minte. Era un joc de noroc disperat, dar nu exista altă cale să obţină ceea ce avea nevoie. Nu la timp pentru a-l ajuta împotriva lui Zannah.

— Dacă nu îmi dai ceea ce vreau, strigă el la *Gardian*, atunci voi lua singur!

---

[4] Capstone – cristal din interiorul holocronului care servea două scopuri: mai întâi ca sursă de energie şi, în al doilea rând, deşi la fel de important, pentru a capta esenţa creatorului dispozitivului.

Întinzându-se cu Forţa, îşi scufundă conştiinţa adânc în interiorului piramidei în timp ce *Gardianul* scotea un urlet de furie neputincioasă. Aruncându-şi conştiinţa direct în capstone, Bane îşi lăsă voinţa să invadeze talismanul cu patru feţe, aşa cum el însuşi invadase fortăreaţa cultului lui Andeddu de pe Prakith.

Pentru o scurtă clipă, putu simţi că infernul arzător al puterii prinse înăuntru ameninţa să-i consume identitatea. Bane salută durerea, hrănindu-se cu ea şi transformând-o, împreună cu toată frustrarea şi furia pe care le adunase în ultimele patru zile, într-o furtună înfiorătoare şi învolburată de energie a părţii întunecate.

Apoi, încetul cu încetul, începu să impună ordine în haos, supunându-l voinţei lui. Folosind Forţa, Bane porni să ajusteze matricea de cristal a Holocronului.

Începu să manipuleze aranjarea filamentelor, răsucindu-le, întorcându-le şi schimbându-le cu ajustări subtile, incomensurabile, în timp ce pătrundea din ce în ce mai adânc în baza de date, căutând ceea ce dorea. În multe privinţe, era ca şi cum ai penetra apărarea unei reţele de calculatoare, doar că era de un milion de ori mai complexă. La fiecare ajustare, imaginea Gardianului pâlpâia şi striga, dar Bane ignoră suferinţa artificială a simulării. Îşi continuă munca timp de câteva ore, corpul lui transpirând puternic, până când găsi, în cele din urmă, ceea ce căuta: ritualul transferului de esenţă; secretul vieţii eterne a lui Andeddu. Cu o ultimă apăsare a Forţei, se întinse cu mintea şi luă ceea ce căutase. Cu ajutorul *Gardianului* i-ar fi luat săptămâni pentru a absorbi şi învăţa informaţiile. Bane, însă, se dusese direct la sursă. Cunoştinţele curgeau direct din Holocron în mintea sa, brute şi nefiltrate. Mii de imagini îi inundară conştiinţa, o explozie de privelişti, sunete şi gânduri care îl făcură să scape Holocronul pe podea, rupând legătura.

Imaginea Gardianului se stinse, lăsându-l pe Bane singur în navă, încă stând cu picioarele încrucişate pe podea. Stătea aplecat înainte, respirând cu suspine puternice. Hainele îi erau îmbibate de transpiraţie, trupul îi tremura de epuizare.

Se ridică încet în picioare şi se îndreptă spre scaunul pilotului. Mergea poticnit, de parcă băuse vin Mandalorian, punându-şi mâna pe perete pentru a se sprijini. Capul îi înota, pierdut în tainele pe care le smulsese din adâncurile

Holocronului. În timp ce se prăbuşea pe scaun, consola de control începu să sune uşor. Îi trebuiră câteva secunde până să realizeze că ajungea la capătul acelui salt hiperspaţial al călătoriei lui de întoarcere... deşi mai erau încă multe salturi de parcurs. Trebuia să trasese un curs pentru următoarea etapă a călătoriei, dar acum nu era în stare să se gândească la asta. Nu cât timp mintea lui agitată încă se lupta cu ceea ce învăţase. Avea nevoie de timp pentru a procesa informaţiile din Holocron, pentru a le da de capăt. Să analizeze şi să despice în patru toate faptele, aranjându-le să semene oarecum cu o gândire raţională.

Bane întinse mâna şi activă pilotul automat, mulţumit să lase nava să circule încet prin spaţiu în timp ce-şi revenea. Apoi închise ochii şi lăsă să-l învăluie întunericul somnului.

Capitolul 13

Lui Set Harth îi revenea încet conştiinţa. Era ca şi cum mintea lui înota printr-o mlaştină, luptându-se să scape de adâncurile întunecate ale propriului subconştient. Împingând prin nămol, ajunse în sfârşit la suprafaţă, deşi amintirile persistente ale viselor şi coşmarurilor ciudate încă îi năpădeau colţurile întunecate ale minţii. La un anumit nivel, era conştient că aproape îl înnebuniseră coşmarurile.

Fuseseră pe punctul de a-l distruge, dar Set refuzase să cedeze. Până la urmă reuşi să le împingă înapoi în adâncurile ascunse ale minţii sale, unde le era locul, separând puţin câte puţin fantezia de realitate.

Cât timp am fost inconştient? se întrebă el, ţinându-şi ochii închişi şi respiraţia constantă pentru a nu se da de gol că s-a trezit. *Par să fie zile.*

Era în camera lui, asta era clar. Recunoscuse mirosul pernei sale parfumate, senzaţia moale a cearşafurilor de mătase pe pielea lui, confortul luxos al saltelei sale.

Restul, încă era neclar. *Haide, Set. Să-i dăm de cap.* Având grijă să evite ororile coşmarurilor sale recente, Set îşi întinse memoria înapoi, încercând să pună cap la cap exact ce i se întâmplase. *Femeia blondă.* Aştepta în conacul său când s-a întors acasă de la petrecere. Nu era prima dată când se întâmplase... deşi era prima dată când oaspetele său neinvitat încercase să-l omoare. *Probabil că nu încerca să te omoare,* îşi aminti el*. Ţinând cont că încă eşti viu.* Se luptaseră. Asta îşi amintea clar. Se luptaseră şi ea îl bătuse. Deşi ochii încă erau închişi, Set începu să adune o imagine detaliată a împrejurimilor lui întinzându-se cu Forţa. Era în propriul său pat, în propria cameră. Dar nu era singur. Mai era cineva acolo. Femeia.

A pretins că era un Sith. Încă nu avea habar de ce intrase în casa lui. Nici nu putea ghici de ce îl lăsase în viaţă. Dar era hotărât să o facă să regrete. Întinzându-se uşor cu mintea, scană camera după sabia sa de lumină. Se odihnea pe măsuţa de toaletă din partea îndepărtată a camerei. Femeia stătea pe un scaun la poalele patului, aşteptându-l răbdătoare să se

trezească. Ar putea să folosească Forţa pentru a atrage sabia de lumină în mâna lui înainte să poată reacţiona?

Şi apoi, ce? Te-a bătut deja o dată. Poate că de data asta ar putea să o surprindă. Să o prindă cu gardă coborâtă. Cu grijă, începu să adune putere.

— Am crezut că eşti mai deştept de atât, spuse femeia.

Îngheţă. *Va trebui să o duci cu zăhărelul. E timpul să utilizezi farmecul.* Deschise ochii şi râse uşor.

— Nu mă poţi învinovăţi că încerc, zise el cu o ridicare din umeri, ridicându-se în pat.

Încă era îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le purtase la petrecere.

— Ai avut o intrare de pomină aseară, spuse el.

— Acum trei nopţi, îl corectă ea, întorcându-i zâmbetul cu o privire plină de umor. Începusem să cred că erai prins pentru totdeauna în coşmarurile tale.

Cuvintele ei îi făcură mintea să gândească momentan la terorile pe care încă se chinuia să le suprime şi el se cutremură involuntar.

— Am reuşit să găsesc ieşirea, răspunse el, cu o voce mai moale decât intenţionase. Ce mi-ai făcut? Un fel de drog?

— Dacă asta crezi cu adevărat, spuse ea, cu buza întoarsă de dispreţ, atunci îmi pierd timpul cu tine, aici.

În cuvintele ei exista o ameninţare implicită şi instinctele de supravieţuire ale lui Set se activară imediat. *Fii atent, Set. Nu cred că vrei să o enervezi pe femeie asta.*

— Vrăjitorie, spuse el după o secundă de deliberare. Ai spus că eşti un Sith. Mi-ai atacat mintea cu un fel de vrajă.

Ea aprobă din cap şi Set văzu că umerii i se relaxează. Deci, fusese pe punctul de a-l ucide pentru ignoranţa sa.

— Eşti asasinul care l-a ucis pe Medd Tandar? întrebă el, încercând totuşi să potrivească faptele.

Femeia clătină din cap, buclele blonde balansându-se uşor.

E destul de atrăgătoare... dacă poţi trece peste chestia cu vrăjitoria Sith.

— M-ai urmat aici de pe Doan, ghici Set, căutând cu disperare câteva informaţii pe care să le poată folosi. Dacă îşi dădea seama ce voia, atunci ar fi avut cu ce să negocieze. Vrei talismanele.

— Ai nimerit pe jumătate, răspunse ea. Te-am urmat de pe Doan, dar nu mă interesează talismanele.

Set nu era obişnuit să fie în dezavantaj. De obicei era suficient de deştept ca să găsească o modalitate de a afla ce voia. Totuşi, acum, era cu totul pierdut în ceea ce priveşte motivele şi obiectivele femeii. Şi astfel, nu avu de ales decât să recurgă la singurul lucru pe care îl urau cel mai mult: onestitatea totală.

— Nu am absolut nicio idee ce vrei de la mine.

— Numele meu este Darth Zannah, îi explică ea, şi caut un ucenic.

Într-un fel, Set era şi mai confuz decât înainte. Dar o parte din mintea lui – partea care îl păstrase cu un pas înaintea Jedilor, în ultimii zece ani – se agăţă de cuvintele ei. *Acum ştii ce vrea. Găseşte o modalitate de a folosi asta.*

— De ce cauţi un ucenic? întrebă el cu atenţie, ferindu-se să o enerveze cu lipsa lui înţelegere.

— Jedii cred că Sithul a dispărut, începu ea. Dar poţi vedea clar prin prezenţa mea aici, că Jedii greşesc. Sithul încă există, dar acum suntem doar doi: un Maestru şi un ucenic. Unul – să întruchipeze puterea. Celălalt – să o râvnească.

— Deci, vreţi să fiţi mai mulţi, zise el. Căutaţi recruţi pentru a se alătura cauzei şi să vă reconstruiţi oştile Sith.

— Asta este calea către eşec, îi răspunse Zannah. Istoria Sithului a dovedit că fiind mai mulţi, cei din Sith se vor întoarce întotdeauna unul împotriva celuilalt. Este inevitabil; este calea părţii întunecate. Singura modalitate prin care putem supravieţui este să urmăm *Regula celor Doi*. Nu putem fi niciodată mai mulţi de doi. Maestrul îşi va antrena ucenicul pe căile Sith, până când, într-o zi, el trebuie să-l conteste. Dacă se va dovedi nedemn, Maestrul îl va distruge şi va alege un nou ucenic. Dacă se dovedeşte mai puternic, Maestrul va cădea şi el va deveni noul Lord Întunecat Sith şi îşi va alege un ucenic al lui.

Set simţi că lucrurile deveneau mai clare acum.

— Tu eşti ucenicul. Crezi că este timpul să-ţi conteşti Maestrul. Şi vrei să te ajut să-l învingi.

— Nu! se răsti ea, făcându-l pe Set să tresară în patul lui. Acesta este modul vechi. Adepţii mai mici îşi uneau abilităţile inferioare pentru a da jos un lider puternic, slăbind Ordinul. Acest lucru este împotriva a tot ceea ce înseamnă *Regula celor*

Doi. Dacă este să devin Lord Întunecat Sith, trebuie să mă dovedesc demnă de asta, înfruntându-l singură pe Maestrul meu. Dacă sunt nedemnă, atunci voi muri... dar Ordinul va rămâne puternic sub conducerea lui. Înţelegi?

Set înţelegea prea bine.

— *Regula celor Doi* garantează că fiecare Maestru va fi mai puternic decât cel precedent. Îi distruge pe cei slabi.

Este bine pentru Sith în ansamblu, dar nu este atât de grozav dacă eşti cel care este sacrificat. Era posibil ca Zannah să fi fost dispusă să se jertfească pentru binele Ordinului Sith, dar Set nu era pregătit să facă la fel. Desigur, era destul de deştept să nu-i spună asta cu voce tare. În schimb, o întrebă:

— Ce te-a făcut să mă alegi pe mine?

— Caut un ucenic de ceva timp, îi spuse Zannah. Când am dat de urmele tale pe Doan, ştiam că nu este doar o simplă şansă. Eşti puternic în Forţă şi ai respins învăţăturile Jedi. Eşti inteligent, pline de resurse. Dar nu ţi-ai îndeplinit potenţialul. Nu te-ai dedicat părţii întunecate. Căutând talismanele vechiului Sith eşti ca un copil care se joacă cu jucării. Nu ai gânduri de viitor, ambiţie, plan sau viziune. Asta se va schimba dacă vei fi ucenicul meu. Alătură-te mie şi-ţi voi arăta destinul tău.

— Destinul meu?

— Timp de mii de ani, Jedii şi Sithul au purtat un război nesfârşit unul împotriva celuilalt. Jedii cred că războiul s-a terminat. Ei cred că Sithul a dispărut. Dar noi tot existăm în umbră, planificându-ne răzbunarea. Cu răbdare şi viclenie, plantăm seminţele victoriei noastre finale. Puterea şi influenţa noastră vor creşte generaţie după generaţie până când, într-o zi, îi vom distruge pe Jedi, iar Sithul va guverna galaxia.

Set nu era interesat să conducă galaxia. Sau să-i distrugă pe Jedii. Era prea multă muncă. *Nu este ca şi cum ai avea o mulţime de opţiuni. Nu te va lăsa să pleci, dacă refuzi.*

— *Regula celor doi*, spuse el cu voce tare, dictează că pot exista doar doi Sith odată, deci cum poţi să mă iei ca ucenic dacă Maestrul tău este încă în viaţă?

— Dacă îmi accepţi oferta, mă vei însoţi în timp ce merg să mă înfrunt cu Maestrul meu, îi explică Zannah. Dar nu trebuie să te amesteci. Dacă el cade, atunci te voi lua ca ucenic al meu.

— Ce se întâmplă cu mine dacă eşuezi? întrebă Set mirat.

— Dacă mor, Maestrul meu va avea nevoie de un nou ucenic. Dacă te judecă demn, atunci mă vei înlocui. Dacă nu…

Nu era nevoie ca ea să termine gândul.

Set nu era bucuros în legătură cu afacerea, dar înţelesese poziţia în care se afla. Dacă refuza, ea îl ucidea. Dacă accepta, exista o şansă bună să moară oricum dacă Zannah se dovedea mai slabă decât Maestrul ei. Şi chiar dacă ea ar fi învins, el se va întoarce la viaţa de ucenic... o viaţă din care fusese dornic să scape pe când era cu Jedii. Dar era ceva în oferta lui Zannah ce merita. I se oferise o imagine a ceea ce era capabilă, în timpul luptei lor din camera de zi. Ar putea merita să urmeze ordine şi să o numească *Stăpână* câţiva ani dacă ar putea învăţa să stăpânească acel tip de putere.

— Ai spus că mă poţi ajuta să-mi ating potenţialul maxim. Învaţă-mă cum să deblochez adevărata putere a părţii întunecate.

— Dacă mă urmezi, promise Zannah, vei deveni mai puternic decât ţi-ai imaginat vreodată.

Zannah putea simţi reticenţa lui Harth de a deveni ucenicul ei. Îi lipsea ura aprinsă pentru Jedi şi ceea ce reprezentau ei; nu prea era interesat să îmbrăţişeze destinul cauzei Sith. Dar era, de asemenea, evident că era ispitit de promisiunile ei despre puterea individuală. Lui Set îi păsa numai de el însuşi. Ar accepta oferta ei doar pentru că o vedea ca pe un mijloc către un scop, un mod de a deveni mai puternic. Zannah ştia asta şi era pregătită să o accepte. Ar fi preferat să găsească un ucenic dornic să înveţe filozofiile Sith pe care Bane le inoculase în ea, dar în lipsa unei opţiuni mai bune, era dispusă să lucreze cu ceea ce avea.

Înţelesese riscurile, dar nimic important nu era vreodată realizat fără riscuri. În primii câţiva ani de antrenament, va fi atentă la Set. Se va îngrijora în privinţa trădării şi a înşelăciunii atunci când îl va expune, puţin câte puţin la adevărurile învăţate de la Bane. Îi va folosi pofta de putere personală ca momeală pentru a-l atrage din ce în ce mai adânc în căile Sithului.

Cu timpul, Set avea să accepte învăţăturile şi filozofiile aşa cum făcuse şi ea. Înţelegerea părţii întunecate va evolua, avea să capete abilitatea de a vedea dincolo de propriile sale dorinţe mărunte. Ar recunoaşte nevoia de a-i distruge pe Jedi şi

ar îmbrăţişa supremul destin Sith. Şi dacă nu o va face, atunci o să-l distrugă şi va găsi pe altul care să o slujească.

Toate astea îi curgeau prin minte în timp ce-l privea pe Jediul cu părul argintiu care-şi freca bărbia, contemplând perspectiva de a deveni ucenicul ei.

— Accept, spuse el în cele din urmă. Şi sunt onorat că m-ai ales.

— Nu, nu eşti, spuse ea. Dar vei fi, într-o zi.

Capitolul 14

— Ar fi trebuit să avem bastoane de forţă pentru misiunea asta, mormăi Căpitanul Jedder. Sunt de două ori mai puternice decât puştile alea împuţite.

— Bastoanele de forţă pot ucide dacă nu eşti atent, îi reaminti *Vânătoarea*, deşi era doar pe jumătate atentă la conversaţie. Prinţesa îl vrea în viaţă. În plus, nu vei ajunge niciodată suficient de aproape pentru a le folosi.

Se aflau în conacul lui Sepp Omek, deşi *Vânătoarea* se îndoia că ăsta era adevăratul nume al bărbatului. Nu că ar fi contat. Nu avea nevoie de un nume pentru a-l urmări aici, pe moşia de pe Ciutric 4. Lordul Sith îşi acoperise bine urmele, ascunzându-şi adevărata identitate în spatele mai multor fiinţe simple şi intermediari şi făcând practic imposibil ca cineva să-l conecteze prin metode normale la evenimentele petrecute pe Ambria. Dar toate pregătirile sale atente nu îl puteau feri de puterile unice ale asasinei Iktotchi. Ghidată de imaginile din visele ei şi de instinctele infailibile, *Vânătoarea* îşi găsi prada, aşa cum făcea întotdeauna.

— Cât mai durează până se întoarce? dori să ştie Căpitanul Jedder.

— Vine în curând, răspunse ea. Spune-i echipei tale să intre în dispozitiv.

Viziunile îi arătaseră că va găsi casa goală la sosire, la fel cum îi arătaseră că proprietarul se va întoarce chiar în acea noapte.

— Poţi fi mai specifică? întrebă Jedder. Douăzeci de minute? O oră? Două?

— Nu funcţionează aşa, mormăi ea absentă, alegând din ochi locaţii pentru ca ei să-şi întindă capcana.

Cercetase deja moşia în detaliu, întipărindu-şi fiecare cameră în memorie, în timp ce dezactivase fiecare sistem de alarmă şi anti-intrus de pe teren. Chiar reuşise să treacă de panoul de securitate al clădirii mici din spatele moşiei. La început se gândise că ar putea fi un fel de arsenal sau buncăr de arme, dar odată ce reuşi să deschidă uşa, îşi dădu seama că era

o bibliotecă. Însă, în loc de fişiere de date sau holodiscuri, rafturile gemeau sub greutatea cărţilor străvechi legate în piele şi a sulurilor de pergament îngălbenit.

Cu toate astea, în interiorul clădirii era ceva care o făcuse să se oprească. Aşezată pe un piedestal, aproape de partea din spate a bibliotecii, era o piramidă mică de cristal, cu patru feţe. *Vânătoarea* nu avea nevoie să fure de la victimele ei; ignoră operele de artă nepreţuite şi alte obiecte de valoare împrăştiate prin conac. Dar era ceva ciudat de convingător la piesa aceea. Nefiind sigură ce putea fi, se simţise într-un fel atrasă de ea şi o strecurase într-unul dintre buzunarele de sub robă înainte să-şi continue investigaţiile.

Odată ce termină, făcu semn către Jedder şi ceilalţi că era sigur să intre şi să-şi înceapă pregătirile.

— E ceva greşit? întrebă Căpitanul.

— Nu, răspunse ea, enervată pe ea însăşi pentru că se lăsase distrasă. Caut doar locuri pentru a-ţi aşeza echipa.

Această slujbă era diferită de tot ceea ce mai făcuse *Vânătoarea* până acum. Nu era vorba despre mercenarii cu care lucra sau de faptul că trebuia să-şi prindă victima în viaţă. De când vizitase tabăra mică de pe Ambria, bărbatul înalt, şi chel şi femeia blondă îi bântuiseră visele. O parte din ceea ce văzuse o ajutase să ajungă aici, pe Ciutric, dar existau şi alte imagini uluitoare, viziuni tulburătoare pe care nu putea să le descifreze. Fusese martora a zeci de bătălii date între cei doi. Văzuse că bărbatul o ucide pe femeie, dar, o văzuse şi pe femeie ucigându-l pe bărbat.

Înţelesese că erau viziuni despre viitor, fiecare fiind o realitate posibilă care putea, sau nu, să se realizeze. De obicei, când surprindea imagini din viitor, în spatele lor exista un scop sau un sens. Viziunile o ajutau să direcţioneze şi să-şi îndrume acţiunile. Totuşi, acest colaj aparent aleatoriu de imagini nu făcu altceva decât să o confuzioneze, şi astfel, făcuse tot posibilul să le ignore şi să se concentreze pe misiunea pentru care fusese angajată.

Prinţesa îi oferise pentru misiune douăzeci de mercenari bine pregătiţi, ţinându-se de cuvânt. Doisprezece bărbaţi şi opt femei, toţi cu experienţă militară anterioară, o însoţeau pe *Vânătoare* pe planeta asta. Îl trimisese, de asemenea, pe Căpitanul Jedder, un membru superior al Gărzii Regale Doane.

Casele nobile Doane aveau o lungă tradiţie în a-şi suplimenta numărul cu soldaţi angajaţi, în special pentru misiuni periculoase, şi Jedder alesese personal echipa dintre cele cu care mai lucrase în trecut. Tehnic, mercenarii i se supuneau lui Jedder, deşi acesta, la rândul său, i se supunea *Vânătoarei*. Asta era bine pentru ea. Mercenarii erau cunoscuţi că fugeau dacă lucrurile mergeau prost în misiune, dar dacă mai lucraseră în trecut cu căpitanul, erau mai multe şanse să urmeze planul de luptă până la capăt.

Intrarea din faţă în conac era deschisă şi spaţioasă. Uşa dădea într-un hol mare, care ducea într-o cameră supradimensionată, mobilată cu două canapele şi o masă mare de sticlă. O scară în spirală se îndrepta spre una din părţi, curbându-se până la un balcon care oferea o imagine a camerei de zi.

— Ar trebui să încercaţi să-l atacaţi aici, când vine, spuse ea. Va simţi imediat că este ceva în neregulă, aşa că trebuie să-l lovim repede.

— Instalaţi o pereche de detonatoare sonice de o parte şi de alta a uşii, spuse Jedder în comunicator.

Instantaneu doi dintre soldaţi alergară pentru a se conforma ordinelor sale.

— Am luptat împotriva Sithului, îi spuse Jedder în timp ce *Vânătoarea* se întoarse încet, privind restul camerei. Acum douăzeci de ani. În timpul războiului. Abia dacă eram ceva mai mult decât un copil.

— Probabil că de aia te-a trimis prinţesa, răspunse asasina Iktotchi absentă.

— Sunt surprins că nu a trimis-o şi pe Lucia cu noi, remarcă Jedder. Ea a luptat pentru Sith în timpul războiului. Probabil că le cunoaşte tactica mai bine decât oricare altul.

Îi pasă de Lucia, gândi Vânătoarea. *Ştie cât de periculoasă era misiunea asta. Ea nu e dispensabilă ca noi.* Cu voce tare, spuse altceva:

— Poziţionează oameni, cu puştile neutralizatoare, pe balconul din capătul scărilor. Asta ar trebui să le ofere unghi de tragere spre foaier.

— Mi-aş dori să avem arme cu carbonit, se lamentă Jedder. Să-l facem un bloc de gheaţă.

Vânătoarea se gândise deja la această idee şi o respinsese.

— Au aceeaşi problemă ca bastoanele de forţă. Trebuie să vă apropiaţi prea mult pentru a fi eficiente. Şi carbonitul îl va îngheţa doar câteva minute. Ce te faci când se dezgheaţă?

— Pistolele cu plasă nu sunt mai bune, o contracară el. O sabie de lumină ar tăia prin ea de parcă ar fi fost făcută din flimsi.

— Nu este nevoie să-l ţină, îi explică Iktotchi. Trebuie doar să-l încetinească suficient de mult pentru a-i administra senflaxul.

Ridică o lamă lungă şi subţire pentru a-şi ilustra punctul de vedere. Tăişul era acoperit cu neurotoxina puternică. Potrivit prinţesei, orice rană suficient de adâncă pentru a curge sânge, va duce otrava în organism.

— După introducerea toxinei, va trebui să menţinem presiunea, îi reaminti Căpitanul. Dacă îi dăm o şansă să respire, va recunoaşte că medicamentul este în sistemul lui. S-ar putea să aibă vreo modalitate de a-l contracara prin Forţă. Cât timp va trebui, după ce l-ai tăiat, ca să înceapă să aibă efect chestia asta?

— Treizeci, poate patruzeci de secunde.

Presupunând că Serra ştie despre ce vorbeşte.

— Asta înseamnă mult timp pentru ca o mână de soldaţi să lupte cu un Sith.

Nu putea să spună nimic pentru a-l linişti, aşa că nu se deranjă să răspundă.

— Asigură-te că trupa îşi aminteşte că acesta este un atac în două etape, îi spuse ea. În prima etapă trebuie să-l distrageţi suficient de mult pentru a-mi da o şansă să-l tai. După aceea, loviţi-l cu tot ce aveţi.

— Puteţi vedea viitorul? întrebă Căpitanul după ce transmise instrucţiunile.

— Uneori. Viitorul este mereu în mişcare. Nu este întotdeauna clar.

— O să ieşim în viaţă din asta?

— Unii dintre noi s-ar putea, răspunse ea, fără a menţiona viziunea pe care o avusese despre corpul rupt, lipsit de viaţă, al lui Jedder, de pe podeaua de marmură a conacului.

* * *

Când Bane ajunse pe Ciutric, fu surprins să vadă că nava lui Zannah era încă plecată, dar fu recunoscător că nu îl aştepta la conac. Nu avea nicio şansă să lupte cu ea acum; era chiar prea obosit ca să mai găsească o minciună pentru a-i explica absenţa, fără să ridice suspiciuni. Cu toate astea, în timp ce speederul se apropia de conac, ştia că şi dacă Zannah îl aştepta, călătoria lui tot meritase. Cunoştinţele lui Andeddu erau acum ale lui; în ultimele zile, creierul său procesase informaţiile brute pe care le furase, până când le înţelesese pe deplin. Înţelegea pe deplin ritualul de transfer al esenţei; învăţase tehnicile care să-i permită să-şi mute conştiinţa din corpul său slab în alt corp. Mai avea nevoie doar să selecteze o victimă adecvată.

Găsirea unui corp nou, de posedat, era cea mai dificilă parte a ritualului. Avea nevoie de cineva suficient de puternic fizic pentru a rezista la cantităţile masive de energie a părţii întunecate la care ar fi apelat în anii următori, dar, în acelaşi timp, avea nevoie de cineva suficient de vulnerabil mental pentru a-i copleşi voinţa. Cel mai bun candidat ar fi fost un corp de clonă, o carcasă goală, fără gânduri sau identitate proprie. Dar crearea unei clone potrivite putea dura ani de zile, iar Bane nu era convins că mai putea rezista atât de mult timp. Trebuia să încerce să posede corpul unei victime vii – ceea ce era foarte periculos. Avea doar o singură şansă: indiferent de rezultat, propriul său corp va fi distrus în proces. Şi dacă ţinta lui deţinea o voinţă suficient de puternică pentru a rezista atacului său, încercarea va eşua, alungându-i spiritul în vid pentru toată eternitatea.

Aduse speederul la aterizare şi coborî din vehicul, oprindu-se doar pentru a-şi lua geanta de călătorie – o geantă simplă cu un Holocron ascuns, în siguranţă, în ea. Cu paşi greoi, lenţi, se apropie de uşa din faţă a conacului.

Trebuie să fie cineva tânăr. Sub treizeci de ani.

Deschise uşa şi intră înăuntru, lăsând-o să se închidă în spatele lui.

Naiv şi fără experienţă. Poate...

Îngheţă în loc. Mai era cineva în conac. Putea să simtă intruşii peste tot: ascunzându-se după colţuri, pe hol, ascunşi în spatele mobilierului, ghemuiţi pe scări, cocoţaţi pe balcon. Toate

străluciră în mintea lui Bane în mai puţin de o zecime de secundă – abia fiind suficient timp pentru asta, înainte să explodeze detonatoarele sonice aflate de pe ambele părţi ale lui.

Zgomotul lor asurzitor îl ameţi pe Bane, făcându-l să se împleticească înainte, în cameră, şi să se îndepărteze de uşă şi de o posibilă evadare. Mâinile lui zburară instinctiv în sus şi se prinseră de urechi, geanta de călătorie căzând pe podea.

Şi atunci, duşmani săriră pe el. Se revărsară ca un roi de insecte, apărând din toate părţile. Patru soldaţi înarmaţi cu puşti neutralizatoare trimiseră o salvă de baraj de pe balcon; Bane – încă ameţit de detonatoarele sonice – abia avu destul timp să ridice o barieră de Forţă pentru a se proteja de atac. În timp ce făcea asta, simţi ceva care se lupta cu el. O anumită putere încerca să-i blocheze capacitatea de a apela Forţa pentru a se proteja. Nu era suficient de puternică pentru a-l opri, dar îi împiedică eforturile suficient pentru ca o licărire de energie să treacă prin barieră.

Muşchii i se blocară când fu lovit; spatele se arcui, iar braţele şi capul îi fură aruncate spre înapoi. Fiecare nerv din corpul lui Bane se aprinse de parcă ar fi luat foc. Durerea dură doar o clipă, dar fu suficient ca să-l doboare la podea într-o grămadă mototolită. El, însă, nu rămase jos. Se ridică în picioare, trăgându-şi simultan sabia de lumină cu mâna dreaptă în timp ce trimitea o explozie de fulgere din vârful degetelor mâinii stângi. Fulgerele violet ar fi trebuit să incinereze toate cele patru ţinte ale sale de pe balcon, dar, din nou, puterea ciudată care interfera cu capacitatea sa de a atrage Forţa, îi împiedică eforturile. Trei dintre victime muriră electrocutate, înainte să aibă chiar şansa de a urla. Al patrulea, însă, reuşi să se arunce înapoi de pe marginea balconului, sustrăgându-se atacului său mortal.

Bane nu avu şansa să o termine. O pereche de soldaţi ieşiră dintr-un hol din stânga şi încă trei apărură din holul din dreapta. Deschiseră focul cu arme cu plasă, trimiţând reţele lungi de panglici sintetice lipicioase. Soldaţii erau deştepţi; îşi coordonau eforturile. Doi traseră spre picioare, căutând să-l lipească de podea. Ceilalţi îi vizară torsul, căutând să-i blocheze braţele cu plase vâscoase. Dar Bane nu era pe cale să se lase imobilizat. Sărind, se apucă de candelabrul atârnat de tavan,

ţinându-se cu mâna liberă. Balansâdu-şi picioarele pentru a dezvolta impuls, se lansă peste balustradă, pe balcon, asta oferindu-i avantajul terenului mai înalt.

Ateriză cu un zgomot puternic, puterea inexplicabilă care încă îi împiedica legătura cu Forţa lipsindu-l de o aterizare graţioasă. Cadavrele celor trei soldaţi morţi erau împrăştiate pe jos. În dreapta lui, scările duceau înapoi spre foaier; chiar înainte era o sală lungă care ducea către o altă aripă a conacului.

O femelă Iktotchi stătea în capătul îndepărtat al holului, ţinând în fiecare mână câte un cuţit lung şi subţire. Rânji spre Bane şi în acel moment el ştiu cine interfera cu capacitatea sa de a folosi Forţa. Ea se năpusti în fugă, pe hol, atacându-l. Bane se lăsă în poziţie de luptă pentru a-i întâmpina atacul, ştiind că lamele ei nu erau pe măsura sabiei de lumină. Abia atunci observă grenadele flash[5] de lângă trupurile moarte de la picioarele lui. Detonară cu un val de lumină intensă şi fum chimic care îl orbi pe Bane. Dezorientat, se împletici înapoi spre balustrada balconului. O clipă mai târziu, simţi talpa cizmelor femelei Iktotchi lovindu-l greu în piept, trimiţându-l să cadă înapoi peste balustră, pe podeaua de marmură, la patru metri mai jos. Lovi pământul suficient de tare pentru a rămâne fără aer, făcându-l să gâfâie. Impactul smulse sabia de lumină din strânsoarea lui, trimiţând-o zăngănind pe podea. O clipă mai târziu corpul său căzut fu învăluit de pânza armelor cu plasă, fixându-l pe pământ. Orb şi imobilizat, pe Darth Bane îl salvă furia. Anii de antrenament i-au permis să-şi concentreze toată durerea şi furia într-o singură clipă, folosind-o astfel încât să poată dezlănţui întreaga putere a părţii întunecate.

Încă o dată simţi bariera asasinului Iktotchi cum se opune eforturilor sale, dar de data asta trecu prin ea ca şi cum nici măcar nu ar fi fost acolo.

Pentru o clipă, păru ca şi cum lumea din jurul lui ar fi îngheţat pe loc.

Deşi ochii lui încă sufereau efectele grenadei flash, Forţa vuia prin corpul lui oferindu-i o conştientizare supranaturală a

[5] Grenadă flash-bang (grenadă flash) – armă care, atunci când era folosită, orbea şi asurzea ţinta în loc să îi facă rău, permiţând utilizatorului să atace sau să fugă. Majoritatea versiunilor moderne perturbau simţurile atât organice, cât şi anorganice, cum ar fi droizii.

împrejurimilor sale – scena îi apăru în creier, în cel mai mic detaliu.

Soldaţii erau împrăştiaţi prin foaier, grăbindu-se să ocupe poziţii noi în pregătirea următoarei etape a bătăliei. Erau bine pregătiţi, dar încă le putea simţi frica: ştiau că lupta era departe de a se fi terminat. Femela Iktotchi sărise peste balustradă după el. Era în aer, deasupra lui, cu lamele geamene întinse în părţi, în timp ce se pregătea de aterizare. Bane se putu vedea chiar pe sine, culcat pe podea, îngropat sub reţeaua groasă şi umedă de substanţe adezive cu uscare rapidă.

Tabloul îngheţat dură doar o fracţiune de secundă, dar îi spuse Lordului Întunecat tot avea nevoie să ştie. Şi apoi, clipa dispăru şi totul deveni din nou o ceaţă de mişcare. Asasina Iktotchi ateriză chiar când Bane dezlănţui un val de electricitate care arse reţeaua. Ea căzu într-un genunchi şi încercă să-l taie cu cuţitele, în timp ce era întins pe podea, dar, prin Forţă, Bane o văzu venind. Reuşi să se rostogolească într-o parte, scăpând doar cu o tăietură lungă şi profundă de-a lungul unuia dintre antebraţe, în timp ce se ridica înapoi în picioare. Ca răspuns la apelul său, sabia de lumină zbură de pe podea în mâna sa, dar asasina Iktotchi se retrăgea deja. Acum că nu mai era neputincios, voia să îl evite şi să-i lase pe alţii să intervină.

În jurul lui explodară mai multe grenade flash, dar Bane nu fu afectat; nu se mai baza pe vederea lui fizică pentru a-l călăuzi.

Fluxuri proaspete de plase se îndreptară spre el prin cameră, dar de data asta le incineră cât încă erau în aer. O jumătate de duzină de grenade de şoc aruncate din toate părţile, căzură pe podea la picioarele lui. În timp ce explodau, Bane pur şi simplu se învălui în Forţă, creând un cocon de protecţie care absorbi impactul şi îl lăsă în picioare, complet nevătămat. Doi bărbaţi ieşiră din spatele unei canapele din apropiere şi traseră în el cu armele neutralizatoare. Bane devie salvele cu sabia lui de lumină, apoi întinse o mână pentru a trimite canapea, trântindu-se, direct în perete, zdrobindu-i pe cei care o folosiseră drept adăpost.

Apoi se puse în mişcare, doborând doi soldaţi care purtau arme cu plasă. Îi despică în jumătate, orizontal, cu o singură lovitură de sabie de lumină, sculptând o linie perfectă chiar deasupra centurilor lor. O altă salvă de pistoale neutralizatoare

veni prea târziu pentru a-i salva; Bane dispăruse deja. Cu un singur salt, se întoarse din nou pe balcon, faţă în faţă cu asasina Iktotchi.

— Nu poţi scăpa, îi spuse el.

— Nici nu încercam, şopti ea, întinzându-se înainte cu cuţitele.

Era mai rapidă decât se aştepta Bane, atacându-l jos şi repede. Nu avu timp să o taie pur şi simplu; în schimb se roti din calea ei. Încercă să-i taie unul dintre braţe cu sabia de lumină, pe contralovitură, în timp ce trecea pe lângă el, dar ea îi anticipă mişcarea şi reuşi să-şi contorsioneze corpul, astfel încât lama lui să nu prindă altceva decât aer.

Schimbaseră poziţii faţă de prima lor angajare; acum ea stătea cu spatele la balustrada balconului. Bane o lovi cu Forţa, impactul trimiţându-o înapoi peste balustradă la fel cum făcuse lovitura ei cu mai puţin de un minut în urmă.

Într-un fel, femela Iktotchi reuşi să se întoarcă în aer, astfel încât să aterizeze în picioare. Astfel, reuşi să se ferească atunci când Bane trimise o salvă de fulgere spre ea. În locul cadavrului ei carbonizat, lăsară doar un cerc fumegând pe podea.

Soldaţii trăgeau din nou cu pistolele din casa scării. Bane nici nu se deranjă să-i lovească; pur şi simplu le evită atacul sărind peste balustradă şi coborând înapoi pe podeaua de dedesubt. Soldaţii nu însemnau nimic pentru el; femela Iktotchi era cea care îl interesa acum. Ea era singurul adversar care reprezenta o ameninţare reală. După ce o elimina, putea să se ocupe de soldaţi. Ateriză pe podea, absorbind impactul. Şi apoi totul se întunecă.

* * *

Vânătoarea nu putea spune cât timp trecuse de când tăiase cu lama acoperită cu senflax carnea antebraţului Lordului Sith, dar neurotoxina trebuia să acţioneze în curând. Jedder era mort, zdrobit de perete de o piesă de mobilier zburătoare. Cel puţin alţi cinci soldaţi erau deja morţi, de asemenea. Lordul Sith îşi concentra eforturile asupra ei. Asasina Iktotchi ştia că nu-l poate învinge. Era prea puternic. Trucurile pe care le folosise împotriva Jedilor îl încetiniseră la început, dar acum nu mai

aveau niciun efect. Senflaxul era singura ei speranţă de supravieţuire.

Îl văzu pe Sith sărind de pe balcon, venind după ea. Ateriză pe podea, se întoarse spre ea, şi se prăbuşi. Bărbatul cel mare stătea întins pe o parte, cu ochii deschişi şi uitându-se, parcă, fix la ea. Ochii îi erau injectaţi de sânge de la substanţele chimice ale grenadelor flash. *Vânătoarea* îl aşteptă să clipească. Apoi, nevăzând niciun alt semn de mişcare, ridică mâna şi strigă:

— Încetaţi focul! Încetaţi focul!

Se gândi o clipă că paralizia lui ar putea fi un truc, apoi îndepărtă ideea. Sithul nu avea nevoie de vreun subterfugiu pentru a câştiga bătălia; era evident că era mai bun decât ei. Singura explicaţie era că drogul lui Serra îşi făcuse, în sfârşit, efectul. În conformitate cu instrucţiunile pe care i le dăduse, aveau patru ore până să fie nevoie să-i administreze următoarea doză.

Cu Jedder mort, soldaţii angajaţi se uitau acum la ea, aşteptându-i ordinele. *Vânătoarea* închise ochii şi se întinse cu mintea, căutând îndrumare. Mai venea cineva: femeie blondă din tabăra de pe Ambria.

— Voi trei mergeţi să aduceţi speederele în faţa casei, lătră *Vânătoarea*. Restul, adunaţi trupurile. Nu lăsaţi nimic în urmă care ar putea face legătura cu prinţesa.

Supravieţuitorii se repeziră să-i execute ordinele. Nu se deranjă să le spună să se grăbească; se deplasau deja cât de repede puteau, dornici să ajungă cât mai departe de acest loc în care căzuseră atât de mulţi dintre tovarăşii lor de arme.

Dintr-un impuls, se aplecă şi recuperă sabia de lumină, acum stinsă, de unde căzuse pe podea, lângă Sith. Întoarse mânerul curb, inspectându-l cu atenţie.

Aprinse arma şi fu surprinsă de lipsa ei de greutate.

— Ce zici de asta? întrebă unul dintre soldaţi, ţinând în mână geanta de călătorie pe care Sithul o scăpase în primele secunde ale atacului.

— O luăm cu noi, spuse ea absentă, fără ca măcar nu se deranjeze să privească. I-o dăm prinţesei.

Preocupată de noua ei jucărie, execută câteva balansări lente, experimentale, cu arma necunoscută înainte de a o stinge

şi a o ascunde într-un buzunar din interiorul robei, la fel cum făcuse cu ciudata piramidă de cristal din bibliotecă.

Cinci minute mai târziu, urcară prizonierul şi victimele în spatele speederelor şi plecară spre naveta care trebuia să îi ducă înapoi pe Doan.

Capitolul 15

În timp ce Zannah aducea *Victoria* la aterizare în hangarul desemnat pentru ea, în portul spaţial de pe Ciutric 4, simţi un sentiment brusc de nelinişte.

— Este ceva în neregulă? întrebă Set de pe scaunul pasagerului, observându-i disconfortul.

Sunt pe cale să-l provoc pe Maestrul meu într-o luptă până la moarte şi încă nu sunt sigură dacă nu am greşit alegându-te ca ucenic al meu.

— Nu-i nimic.

Set ridică din umeri. Stătea cu scaunul înclinat, cu picioarele întinse şi sprijinite pe bord. Dacă simţea el însuşi vreo nelinişte, o masca bine.

Când nava ajunse pe pământ, Zannah opri motoarele. Nu putea să scape de senzaţia că ceva este foarte greşit, dar ajunsese prea departe ca să se mai întoarcă.

*Este asta o prevestire a propriei mele mor*ţi*? Îmi voi pierde viaţa în seara asta?*

— Acum ce mai e? întrebă Set, ridicându-se şi coborând picioarele pe podea.

Când acceptase oferta lui Zannah, ea simţise o reticenţă clară în el. Pe parcursul călătoriei către Ciutric, părea că se acomodase cu ideea. Acum părea aproape dornic – deşi Zannah era conştientă de faptul că totul putea fi o înşelătorie.

— Când ajungem la moşie, trebuie să aştepţi afară, spuse ea cu voce tare. Maestrului meu nu îi plac oaspeţii neinvitaţi.

— Mă voi ascunde în tufişuri ca un pui speriat de Kath[6], promise el.

— Ăsta nu este un joc, îl avertiză ea.

— Totul este un joc, răspunse el. Acesta este doar unul pe care nu îţi permiţi să îl pierzi.

— Dacă voi pierde, s-ar putea să sfârşeşti şi tu mort.

---

[6] Câine Kath – prădător originar de pe Dantooine, acoperit cu blană şi fiecare membru se termina cu patru degete cu copite. În general, nu erau foarte ostili, decât dacă erau provocaţi.

— Sau aş putea sfârşi ca noul ucenic al Maestrului tău, o combătu el cu un rânjet.

— Nu îl vei găsi deloc la fel de tolerant pentru impertinenţa ta.

— Atunci sper cu adevărat că vei câştiga. Asta e tot, Stăpână?

Când Zannah aprobă din cap, Set se ridică de pe scaun şi execută o plecăciune adâncă, cu capul coborând atât de jos, încât părul său lung căzu înainte, atârnând ca o perdea de argint care îi acoperea capul şi faţa.

— Deschide drumul şi eu te voi urma, se oferi el, deşi în tonul lui era aproape batjocoritor.

Nu se putu abţine să nu se întrebe ce ar fi făcut Bane ca răspuns la comportamentul ireverent al lui Set. Consecinţele ar fi fost, fără îndoială, dure. Zannah, însă, se mulţumi să-l lase pe Jediul Întunecat să se distreze. Îi rănise ego-ul, umilindu-l prin faptul că îl doborâse atât de uşor în timpul confruntării lor. Era important să-l lase să-şi recapete încrederea. Şi dacă glumele îl făceau să-şi accepte mai uşor rolul de ucenic, era dispusă să îl suporte – până la un punct. Set înţelesese toate astea, desigur. Ştia că o presa, testând limitele relaţiei lor. Dar în acelaşi timp, Zannah îl testa şi ea. Până acum fusese destul de deştept să ştie când să se oprească.

Lăsându-şi bagajele pe navă, Zannah şi Set îşi croiră drum de la hangar la clădirea mică a vămii, în partea din faţă a portului spaţial. Chet, vameşul tânăr care îi vorbise ultima când părăsise Ciutric, era din nou la datorie.

— Bună seara, doamnă Omek, spuse el cu o înclinare a capului. O să pun pe cineva să vă aducă speederul.

— Mulţumesc, Chet.

— Vreţi să trimit pe cineva după bagajele dumneavoastră?

— Le voi ridica dimineaţa. *Dacă voi fi în viaţă.*

— Nu mă prezinţi prietenului tău? interveni Set.

Zannah îl făcu să tacă, cu o privire. Chet surprinse în mod evident schimbul, dar Zannah nu fu sigură ce înţelesese el din asta. Trecură câteva secunde de tăcere înainte ca oficialul vamal să spună:

— Pot să vă vorbesc doar o clipă, doamnă Omek?

Curioasă, Zannah dădu din cap spre Set, care se întoarse şi se îndepărtă în cealaltă direcţie, arătând uşor ofensat.

— Am avut o navă neînregistrată care a intrat în atmosferă acum câteva ore, şopti Chet odată ce Set nu mai putea să audă. A aterizat în junglă la aproximativ o sută de kilometri spre est de portul spaţial.

Ciudat, gândi Zannah.

Ciutric 4 se situa la punctul de convergenţă a mai multor rute comerciale principale, dar tarifele şi impozitele percepute de către posturile vamale erau minime. Niciun comerciant legitim nu ar încerca să rişte să aterizeze în jungla nesigură doar pentru a evita unele documente şi pentru a economisi o mână de credite. Şi nu erau operaţiuni active de contrabandă în regiune; dacă ar fi existat, ea şi Bane ar fi ştiut despre ele.

— Ai idee cine erau?

Chet ridică din umeri.

— Au aterizat în afara jurisdicţiei noastre şi nu au emis nicio semnalizare de urgenţă, aşa că nimeni nu s-a deranjat să trimită o patrulă să investigheze.

Nu fu deloc surprinsă de lipsa de reacţie a oficialilor, generată de nava neînregistrată. Ciutric era, în general, o lume care respecta legea; ca urmare securitatea planetară era oarecum relaxată. Era unul dintre motivele pentru care Bane alesese să îşi facă reşedinţa aici. Era însă intrigată. Avea nava vreo legătură cu neliniştea pe care o simţise la aterizare?

— Ai spus că au aterizat spre est?

Moşia noastră se află pe marginea estică a oraşului.

— Da. A apărut pe senzori cu câteva ore înainte să se întoarcă fratele dumneavoastră.

— Fratele meu?

— O, spuse Chet, uşor surprins. Am presupus că aţi ştiut. A plecat a doua zi după dumneavoastră. Tocmai a revenit în noaptea asta.

— Ai vreo idee unde s-a dus?

Funcţionarul vamal clătină din cap.

— Îmi pare rău.

Mintea lui Zannah cernea o mie de posibilităţi în timp ce valetul venea cu speederul ei. Bane nu părăsea aproape niciodată Ciutric. Dacă avea afaceri, veneau oamenii la el... sau o trimitea pe Zannah. Trebuie să fi apărut ceva mult prea

important, pentru el ca să aştepte să se întoarcă ea. Fie asta, fie avea afaceri de care voia să se ocupe personal. Şi dacă era asta, era posibil să o fi trimis pe Doan doar ca o modalitate de a scăpa de ea, temporar?

Se putea gândi la un singur motiv pentru care Bane ar fi vrut să o împiedice să ştie despre călătoria lui: căuta pe cineva care să o înlocuiască!

— Sunt probleme? întrebă Set, venind înapoi pentru a vedea ce se întâmplă.

— E în regulă, răspunse Zannah, nevrând să-şi dezvăluie gândurile niciunuia dintre bărbaţi. Se urcă în speeder şi dădu din cap spre Set să facă la fel. Mulţumesc pentru informaţie, Chet.

În timp ce speederul urla la viaţă şi urca în aer, începu să-şi cântărească opţiunile. Dacă Bane va fi singur, îl va provoca aşa cum plănuise.

Cu toate acestea, dacă Bane ar fi găsit pe altcineva care să devină moştenitor, lucrurile se vor complica. Dacă Bane renunţase la ea, *Regula celor Doi* se mai aplica pentru ea? Sau Bane şi noul său ucenic îşi vor combina puterile pentru a o învinge ca pe un duşman al Sithului? Dacă se va întâmpla asta, nu va putea supravieţui singură. Dacă lucrurile mergeau prost, nu ştia cu adevărat dacă Jediul Întunecat, aşezat lângă ea, îi va veni în ajutor, dar nu avea de ales. Se hotărâse să se confrunte cu Bane în seara asta şi acum nu avea de gând mai dea înapoi. Aşteptase prea mult timp acest moment, amânase de prea multe ori până acum.

— Fii în gardă când aterizăm, îl avertiză pe Set.

— Sunt întotdeauna în gardă, o asigură el.

Neliniştea lui Zannah continua să crească în timp ce se apropia de moşie, dar, pe măsură ce se apropia de ea, îşi dădea seama că nu poate simţi prezenţa Mastrului ei. Nedumerită, ateriză speederul şi văzu că uşa din faţă era larg deschisă.

— Aşteaptă aici, îl instrui pe Set.

Cu mânerul sabiei de lumină în mână, se apropie încet de uşa deschisă şi aruncă o privire în interior. La prima vedere, prejudiciul era chiar mai mare decât putea înţelege. Tencuiala de pe ziduri erau crăpată şi arsă în cel puţin zece locuri; podeaua de marmură era zgâriată şi arsă. Şuviţele lipicioase de plasă sintetice şi fulgi de cenuşă erau peste tot. Fiecare piesă de mobilier pe care o putea vedea era fie spulberată, fie

răsturnată. Cu grijă, se îndreptă spre etaj, încă atentă, în ciuda faptului că nu mai simţea pe nimeni în clădire. O inspecţie rapidă a diferitelor camere o asigură că nu exista niciun pericol imediat şi îşi agăţă sabia de lumină la centură. Se părea ca majoritatea pagubelor erau limitate la foaier şi la camera de zi, aflată chiar lângă intrare. Dacă ar fi fost răspunsuri de găsit, cel mai probabil le va găsi acolo. Când se întoarse în partea din faţă a conacului, nu fu surprinsă să vadă că Set nu îi ascultase ordinul. Stătea pe un scaun care supravieţuise relativ întreg, cu picioarele încrucişate şi cu un pahar de vin în mână, aşteptând relaxat întoarcerea ei. O sticlă proaspăt deschisă stătea lângă el, pe podea.

— Maestrul tău are un gust excelent, spuse el, ridicând paharul şi toastând pentru gazda absentă.

Din dovezile vizibile, reieşea clar că cineva îl atacase pe Bane în conac şi era logic să presupună că trebuie să fi fost de pe nava care aterizase în junglă. Cine erau şi de ce veniseră, totuşi, erau mistere pe care încă nu le putea rezolva.

— Ţi-am spus să aştepţi în speeder, spuse ea, coborând scările şi închizând uşa conacului.

— M-am plictisit, răspunse el ridicând din umeri, luând o altă înghiţitură de vin înainte de a schimba subiectul. Se pare că lupta pe care o aşteptai nu se va mai întâmpla până la urmă. Cred că eşti noul Lord Sith, în mod implicit.

— Nu merge aşa, murmură Zannah. În plus, Maestrul meu este încă în viaţă. Dacă era mort aş fi simţit-o.

— Într-un fel, mi-a fost teamă că vei spune asta, zise el, aplecându-se înainte să ia sticla de vin şi să reumple paharul gol. Ai vreo idee cine ar fi putut face asta?

— Niciunul dintre duşmanii noştri nu ştie că Sithul încă există, îi reaminti Zannah.

— Am sentimentul că e ceva ce nu vrei să îmi spui, remarcă Set. O secundă mai târziu, adăugă: Stăpână.

— Maestrul meu tocmai s-a întors pe Ciutric în seara asta. Nu văzu niciun motiv să nu-i spună ce aflase. Şi Chet mi-a spus că o navă neidentificată a aterizat aproape de moşie, cu puţin timp înainte să sosească el.

— Crezi că cele două evenimente sunt legate?

— Nu cred în coincidenţe, răspunse ea. După o clipă, decise să-i spună adevărul. Cred că m-ar fi putut trimite pe

Doan doar ca să nu îi stau în drum, pentru o vreme. Cred că era, de fapt, interesat de ceva complet fără nicio legătură.

— Nu fi sigură, răspunse Set, ridicând ceea ce părea a fi un mic buton albastru.

— Unde ai găsit asta?

— Se prinsese în epava a ceea ce obişnuia să fie o canapea, acolo, în colţ, răspunse el, aruncându-l pentru ea.

Ea întinse o mână, prinzându-l cu uşurinţă din aer. Un strop de sânge uscat era întins pe suprafaţa lui, acoperind parţial însemnele aurii.

— Ăsta este simbolul Casei Regale Doane, îi spuse Set în timp ce ea studia butonul.

— Doane? Zannah era mai confuz ca niciodată. De ce ar veni cineva de pe Doan aici? Cum ne-au putut găsi?

Set ridică din umeri.

— Tu eşti Maestrul. Tu să îmi spui.

Zannah nu răspunse imediat. Muşcându-şi buza inferioară, analiză cu atenţie situaţia, examinând-o din fiecare unghi. Încă erau prea multe necunoscute pentru a veni cu un plan perfect, dar ştia ce trebuie făcut.

— Trebuie să mergem la Doan.

— Stai o secundă, protestă Set, ridicându-şi mâinile. Sigur vrei să faci asta? Adică, chiar dacă Maestrul tău este încă în viaţă, este probabil să fie prizonier.

— Da – prizonier pe Doan.

— Şi, ce? Îl vom salva doar ca să încerci să-l omori singură mai târziu?

Asta ar fi în conformitate cu Regula celor Doi, gândi Zannah. Dar mai erau şi altele motive, mai practice, pentru a merge.

— Maestrul meu este inteligent, puternic şi viclean. E prea periculos pentru a-l ignora. Dacă îl vor ţine prizonier, ar putea găsi o cale să scape. Dacă o va face, va veni după mine... dar va fi la momentul şi locul ales de el, nu de mine. Chiar dacă nu scapă, este posibil ca cel care l-a prins să-l interogheze pentru informaţii. Poate dezvălui ceva care mă va expune către Jedi – sau un alt duşman. Nu sunt dispusă să risc. În plus, vreau să ştiu cine l-a atacat şi de ce. Şi dacă l-au capturat, vreau să ştiu cum au reuşit. Ce tactici au folosit pentru a doborî un

adversar atât de formidabil şi cum pot face să fiu sigură că nu mi se va întâmpla niciodată?

— Aşadar, totul ţine de faptul că vrei să te asiguri că eşti în siguranţă, indiferent dacă îl omori sau nu?

Auzi reticenţă în vocea lui – aceeaşi reticenţă pe care o simţise atunci când se oferise prima dată să îl ca ucenic. Set îşi petrecuse o mare parte din viaţă fugind de probleme, mai degrabă, decât să le rezolve. Ştia că prefera să-şi evite inamicii decât să caute o cale de a-i distruge. Cu timpul, îl va vindeca de asta. În calitate de Maestru al său, avea să-l înveţe căile Sithului.

Deocamdată, însă, avea nevoie doar de ajutorul lui.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, spuse ea, amintindu-şi că Chet îi spusese că Bane se întâlnise cu Argel Tenn cu doar câteva zile înainte de a începe toate tevatura.

Era posibil ca procuratorul să fi găsit un manuscris Sith interesant, care îl determinase pe Bane să părăsească Ciutric.

— Vin cu tine?

Zannah clătină din cap.

— Trebuie să afli tot ce poţi despre Doan. Dacă este implicată familia regală, unde l-au dus pe Maestrul meu, şi cum îl putem găsi?

Set scoase un pufnet nemulţumit.

— Deci, acum sunt un bibliotecar glorificat?

— Întâlneşte-mă aici peste două zile, spuse Zannah, ignorând lamentarea. Până atunci îmi voi da seama ce trebuie să fac în continuare.

* * *

Când Zannah se întoarse la conac după întâlnirea cu Argel Tenn, fu puţin surprinsă să-l găsească pe Set aşteptând-o. Se aşteptase, pe jumătate, să nu mai vină. Misiunea în care îl trimisese era importantă, dar fusese şi un test al angajamentului său. Dacă avea ezitări în a deveni ucenicul ei, trimiterea lui singur i-ar fi oferit ocazia perfectă să încerce să dispară. Faptul că se întorsese era un semn că, poate, făcuse o alegere potrivită, până la urmă. Fu uşurată să vadă că lucrurile păreau să se îmbunătăţească în privinţa lui Set, pentru că întâlnirea cu Argel Tenn nu decursese bine. La început refuzase

să discute despre afacerile sale cu Bane, pretinzând că discreţia era piatra de temelie a afacerii sale. Zannah făcuse tot posibilul, prin mijloace nonviolente, să-l convingă să facă o excepţie; ştia că Argel avea acces la manuscrise Sith rare şi nu voia să piardă o resursă potenţial valoroasă.

Cu toate astea, spre consternarea ei, el arătase o integritate surprinzătoare când venea vorba să protejeze confidenţialitatea clienţilor. În final, trebui să apeleze la metode mai puţin plăcute pentru a-l face să vorbească. Dar, desigur, apelând la interogatoriul brutal, se dezvăluise ca fiind ceva mai mult decât un simplu colecţionar interesat şi după aceea nu îl mai putu lăsa în viaţă. Era prea mare riscul ca Argel să spună cuiva despre ea; informaţia ar fi putut să ajungă la Jedi şi să-i determine să investigheze. Mai presus de toate, era important ca Sithul să rămână ascuns, deci Zannah rămasese fără altă alegere decât aceea de a-l elimina pe Argel.

Adevărata tragedie era că nu reuşise să scoată nimic altceva de la el, decât un singur nume: Darth Andeddu. Argel nu ştia de ce era interesat Bane de acest Lord Sith, în special, şi neavând mai multe informaţii, Zannah rămăsese blocată.

— Bine ai venit înapoi, Stăpână, spuse Set ca pe un salut. Vei fi fericită să auzi că am aflat tot ce şi-ar putea dori cineva vreodată să ştie despre o groapă mizerabilă precum Doan.

— Păcat că nu te-am trimis să afli despre Darth Andeddu, mormăi ea lăsând frustrările să iasă la suprafaţă.

— Ai spus Andeddu? întrebă Set, evident uluit. Nemuritorul Rege-zeu al lui Prakith?

Maxilarul lui Zannah aproape că lovi podeaua.

— Ai auzit de el?

— Ah, aşadar, acum eu trebuie să te învăţ ceva, spuse Set cu un rânjet, revenindu-şi din surpriza iniţială. Asta mă face să fiu Maestru?

Zannah nu avea chef de glumele lui.

— Spune-mi ce ştii despre Andeddu.

Spre norocul lui, Set îi înţelese tonul şi adoptă o conduită mai serioasă.

— Ultimii mei ani cu Jedii au fost petrecuţi sub un Maestru Ithorian pe nume Obba, îi explică el.

— Am auzit de el. Este în *Consiliul Primelor Cunoştinţe*.

Încă de la lupta lor împotriva Jedilor, pe Tython, Bane insistase ca amândoi să ştie numele şi reputaţia fiecărui Maestru din Ordin.

Set ridică o sprânceană.

— Impresionant.

— Consideră că este prima ta lecţie. Cunoaşte-ţi inamicul la fel de bine ca pe tine însuţi.

— Notat. Pot continua?

Zannah aprobă din cap.

— Cât timp am fost sub tutela de nesuportat a Maestrului Obba, o mare parte a timpului meu a fost petrecută cercetând istoriile vechiului Sith. Bătrânul *cap de ciocan* a avut ideea măreaţă că va putea servi cel mai bine partea luminoasă, făcând un catalog al fiecărui Holocron Sith cunoscut, trimiţându-şi apoi agenţii să le recupereze şi să le aducă înapoi în Templul Jedi pentru păstrare. În cercetările mele, am găsit mai multe referiri la un om numit Darth Andeddu. Jedii au muncit din greu pentru a scoate toate menţiunile despre el din înregistrările galactice, dar ca membru al Ordinului am avut acces la materialele originale confiscate.

— Treci la subiect, îl avertiză Zannah.

— Desigur. Andeddu a stăpânit lumea lui Prakith ca un zeu. Cel puţin aşa a făcut până când s-au prăbuşit rutele hiperspaţiale spre *Nucleul Adânc*, tăind efectiv planeta de restul galaxiei. Cu toate astea, au existat câteva dovezi care susţineau teoria că Andeddu a creat un Holocron în timpul domniei sale. Maestrul Obba credea că este încă pe Prakith, deşi a simţit că o călătorie în *Nucleul Adânc* pentru a-l recupera era prea periculoasă. Ca să fiu sincer, am fost de acord cu el.

— Ce e atât de special la Holocronul lui Andeddu? întrebă Zannah. Aproape că ţi-ai înghiţit limba când i-am menţionat numele.

— Dacă e să credem legendele, Holocronul lui Andeddu conţine secretul vieţii veşnice.

Zannah înjură în barbă în timp ce punea toate piesele cap la cap.

Cumva, Bane trebuie să fi aflat de Holocronul lui Andeddu şi să se fi dus pe Prakith să îl revendice. Încerca să devină nemuritor! De aceea o trimisese pe Doan: ca să nu afle ce căuta el. În ciuda a tot ceea ce o învăţase despre *Regula*

celor Doi, nu era dispus să accepte ideea că ucenica lui avea să-l depăşească într-o zi. De fapt, el credea că dacă poate găsi o modalitate de a opri ravagiile provocate de timp şi de vârstă, va putea conduce Sithul pentru totdeauna.

Asta este o trădare faţă de tot ceea ce m-ai învăţat. Ai spus că mă înveţi toate secretele; ai spus că moştenirea Sith va fi într-o zi a mea. M-ai minţit!

— Crezi că e posibil ca Maestrul tău să fi fost de fapt pe Prakith şi să fi găsit Holocronul lui Andeddu? întrebă Set, fără să facă niciun efort pentru a ascunde dorinţa pură din vocea lui.

— Bane a mai călătorit în *Nucleul Adânc* înainte, recunoscu ea, amintindu-şi călătoria pe Tython.

— Deci, în sfârşit, ai decis să-mi spui numele Maestrului tău.

Zannah rosti o altă înjurătură tăcută. Încercase să păstreze informaţia pentru ea atât timp cât Bane era în viaţă. Dar realizarea a ceea ce făcuse el, a modului în care trădase *Regula celor Doi*, o şocase.

— Încă nu înţeleg cum se leagă asta cu Doan, întrebă Set cu voce tare.

Asta era o piesă a puzzle-ului pe care Zannah nu o înţelegea încă, deşi avea sentimentul că sunt toate conectate cumva.

— Cel care l-a atacat trebuie să fi venit după Holocron, ghici ea. Cine l-a luat pe Bane, trebuie să fi luat şi artefactul.

— Deci crezi că este pe Doan?

Era evident că Set era mai interesat să revendice Holocronul decât să-l găsească pe Bane şi să se ocupe de el. Dar Zannah habar nu avea cu cine sau cu ce se va confrunta atunci când se va întoarce pe lumea minieră, şi bănuia că va avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea obţine.

— Este posibil să nu fi fost dispus să rişti o călătorie în *Nucleul Adânc* pentru a revendica Holocronul lui Andeddu, dar eşti dispus să călătoreşti pe Doan încă o dată?

Set o gratulă cu încă una dintre plecăciunile lui extravagante.

— Deschide drumul, Stăpână.

Capitolul 16

Serra stătea singură în biroul mic, fără fereastră, încercând să-şi adune curajul. Singurul mobilier erau un birou modest şi scaunul pe care îl ocupa în prezent. Zidurile simple aveau o nuanţă maro deprimantă, suprafaţa lor de piatră fiind aspră şi neterminată. În peretele de stâncă fusese construit un mic seif şi o singură uşă ducea spre holul de dincolo. Prinţesa nu era naivă. Înţelesese că sala reflecta părerea pe care o aveau cei mai mulţi străini despre Doan; îl vedeau ca pe o groapă urâtă şi mohorâtă. Ştia că cei care locuiau în minele de pe suprafaţa planetei simţeau la fel. Dar ea văzuse adevărata frumuseţe a planetei.

Construite pe platourile de deasupra coloanelor de stâncă care se ridicau deasupra norilor sufocaţi de praf şi poluare, oraşele nobilimii erau binecuvântate, aproape în fiecare zi a anului, cu ceruri albastre strălucitoare. În fiecare dimineaţă, răsăritul soarelui reflecta spirele arzătoare ale castelelor construite pe platouri, la sute de kilometri spre est, aprinzându-le ca pe nişte lumânări în cenuşiul zorilor timpurii. Seara, furtunile de nisip care se rostogoleau în deşert păreau să danseze la orizont, animate cu izbucnirile strălucitoare de culoare, în timp ce soarele care apunea strălucea pe bucăţile de cuarţ prinse în îmbrăţişarea lor învolburată. Chiar şi după toţi aceşti ani, tot o făcea să i se oprească respiraţia, la fel cum se întâmplase când venise prima dată pe Doan. După ce părăsise tabăra tatălui ei de pe Ambria, călătorise prin lumile de pe Inelul Exterior, folosind ceea ce învăţase ca să-i ajute pe cei mai puţin norocoşi şi să-şi stabilească reputaţia de vindecător priceput.

Când prinţul coroanei suferi o boală misterioasă, Regele o angajă să-i trateze fiul. Ea recunoscuse instantaneu simptomele febrei idoliene, o infecţie mortală, dar tratabilă. Timp de trei luni, l-a îngrijit, însănătoşindu-l încetul cu încetul, iar până când Gerran îşi reveni complet, cei doi erau deja îndrăgostiţi.

I-ai salvat viaţa atunci. Dar nu ai avut puterea să-l salvezi de terorişti. Dacă ai fi fost mai puternică, s-ar fi putut să mai fie încă în viaţă.

Serra clătină din cap, confuză pe moment. Gândul avusese vocea ei, dar părea cumva străin, ca şi cum altcineva ar fi vorbit din interiorul capului ei. Cu excepţia ei înşişi, biroul era gol. Uşa era închisă şim cu mobilierul inexistent, nu era niciun loc unde să se ascundă cineva. Aruncă o privire prudentă asupra piramidei mici, cu patru feţe, care stătea pe marginea biroului. Fusese ascunsă aproape neglijent într-o geantă mică pe care i-o aduseseră mercenarii. Legătura lui Serra cu Forţa era suficient de puternică pentru ca să simtă puterea din interiorul artefactului, prinsă sub suprafaţă, abia aşteptând să fie eliberată.

De ce nu a pretins-o asasina Iktotchi pentru ea însăşi? Ar fi trebuit să-i simtă puterea – chiar ascunsă în interiorul genţii. Altceva trebuie să-i fi atras atenţia.

Ridicând piramida şi ţinând-o la distanţă de un braţ, traversă camera până la seiful din perete. Introducând combinaţia, îl deblocă şi aşeză piramida înăuntru, apoi închise uşa, sigilând-o. Omul din temniţă era un Lord Sith; orice poseda el era un instrument al părţii întunecate. Serra nu era interesată să-i exploreze puterea; nu era interesată decât de el.

Ajunsese cu trei zile în urmă, totuşi ea încă nu se dusese să vorbească cu el.

Conform instrucţiunilor ei, fusese drogat şi neputincios tot timpul. Acum ştia că nu mai putea amâna; era timpul să meargă să-şi înfrunte demonul. Cu faţa determinată, părăsi biroul şi merse prin sălile răsucite ale infamei *Închisori de Piatră*, de pe Doan, îndreptându-se spre celulele folosite pentru interogatoriu.

Când află pentru prima oară despre vastul complex de temniţe construit în stâncă, la câţiva kilometri sub castel, fusese îngrozită. Istoric vorbind, nobilimea folosise *Închisoarea de Piatră* pentru a face să dispară adversarii politici. Prins în inima unei coloane de stâncă având câţiva kilometri înălţime şi sute de metri în diametru, orice prizonier din interior nu mai putea fi detectat de scanere. O persoană putea să dispară pentru totdeauna în labirintul subteran, petrecându-şi restul anilor în cătuşe, torturat pentru informaţii sau pur şi simplu pentru

plăcerea sadică a cuiva, fără nicio speranţă de mântuire. În cazul în care se încerca cumva o salvare, întregul complex fusese amenajat astfel încât putea fi prăbuşit cu o serie de explozii care ar ucide nu numai prizonierii, ci şi pe salvatorii lor. Sarcinile explozive atent proiectate s-ar fi activat într-o secvenţă cronometrată precis, distrugând temniţa cameră cu cameră, pentru a le da gardienilor timp să scape. Castelul Regal şi celelalte clădiri de la suprafaţă, aflate la mii de metri deasupra, ar suferi doar câteva uşoare – totuşi neplăcute – tremurări, în timp ce întregul complex de mai jos era distrus.

Gerran încă trăia când Serra aflase toate astea. El îi explicase că *Închisoarea de Piatră* nu mai fusese folosită de peste patruzeci de ani; era o relicvă a unei ere mai brutale şi mai represive. Ca răspuns la presiunea publică exercitată de Senat, fusese închisă. Nici măcar nu mai avea personal. Totuşi, la îndemnul logodnicei sale, el jură că, odată ce devenea Rege, va sigila permanent temniţa infamă: un gest care să simbolizeze noile relaţii pe care dorea să le formeze între nobili şi mineri. Dar Gerran era acum mort, la fel ca tatăl ei. Şi ea era cea care angajase mercenari pentru a-l captura pe duşmanul ei şi a-l îngropa pentru totdeauna în celulele reci şi întunecate ale *Închisorii de Piatră*. Nu se putu abţine să nu se întrebe ce ar crede ei despre ceea ce făcuse ea. Ce ar spune Gerran şi tatăl ei dacă ar fi aici, acum?

Serra îndepărtă gândul din minte. Nu erau aici. Tatăl şi soţul ei erau amândoi morţi, pierduţi pentru totdeauna. Iar ea trebuia să se ocupe singură de Lordul Sith.

Îi trebuiră aproape zece minute ca să-şi croiască drum din birou, prin labirintul de pasaje şi camere, până unde era ţinut prizonierul. Deşi coridoarele pe care le străbătea erau luminate de becurile palide din tavan, multe dintre săli erau în întuneric – mercenarii ei redeschiseseră doar o mică secţiune a complexului. Restul, era încă pustiu. Omul pe care urma să-l vadă era ţinut într-una dintre celulele de maximă securitate, accesibilă doar printr-o singură scară, străjuită şi în partea de sus şi în cea de jos de uşi încuiate din duroţel. Mercenarii care stăteau de pază în cealaltă parte a uşii de sus, o deschiseră la apropierea ei, iar ea coborî repede scările abrupte. Uşa din partea de jos se deschise în mod similar pentru ea, dezvăluind un hol mic, cu posturi de pază din zece în zece metri. O altă uşă

de duroţel încuiată, de pe peretele îndepărtat, ducea spre celula prizonierului; o fereastra mică pentru vizionare fusese construită în uşă. În cameră erau două mese. Cea mare era într-o parte a uşii prin care tocmai intrase Serra. Cea mică era pe roţi; măsurând doar un metru pe jumătate de metru, fusese împinsă spre peretele de lângă uşa celulei.

Şase dintre soldaţii pe care îi trimisese să-l prindă pe prizonier erau aici, împreună cu Lucia şi *Vânătoarea*. Gardienii erau aşezaţi pe scaune în jurul mesei mai mari, jucând cărţi. Cele două femei se aflau la capetele opuse ale camerei, distanţându-se de cei care stăteau la masă şi una de cealaltă. Lucia se sprijinea de perete, în timp ce *Vânătoarea* stătea pe podeaua de piatră, cu picioarele încrucişate, cu mâinile în poală şi cu ochii închişi. Părea să mediteze.

Când intră Serra, paznicii săriră în picioare pentru a o saluta, la fel ca Lucia. *Vânătoarea* deschise ochii şi ridică privirea spre prinţesă, dar, altfel, nu făcu nicio mişcare. Serra nici măcar nu era sigură ce făcea asasina aici; fusese deja plătită pentru serviciile sale. Dar, din anumite motive, alesese să rămână, ca şi cum ar fi avut un anumit interes în rezultatul evenimentelor. Prinţesa clătină din cap. Avea lucruri mai importante de care trebuia să se îngrijoreze, decât pentru motivele ei.

— Prizonierul este încă sedat? întrebă ea.

— Da, doamnă, răspunse unul dintre paznici. I s-a administrat doza acum o oră.

Ea aprobă din cap şi se îndreptă spre masa cu rotile din colţ. Pe masă se aflau aproape trei duzini de seringi hipodermice, codificate color, conform conţinutului lor. Serra pregătise singură seringile. Cele marcate cu un autocolant verde conţineau senflax; aveau nevoie să-l ţină pe prizonier drogat în permanenţă, pentru a-l împiedica să scape. Celelalte – roşu, negru şi galben – erau umplute cu mai mulţi compuşi de care avea nevoie în timpul interogatoriului. Din colţul ochiului o văzu pe Lucia venind spre ea dinspre perete. Odată ajunsă lângă ea, prietena ei vorbi într-o şoaptă suficient de moale, încât numai prinţesa să fie în stare să o audă.

— Nu este stilul tău să fii aşa. De ce faci asta?

— Nu ai înţelege, răspunse ea la fel de liniştită.

— Angajarea acestei asasine e una, continuă Lucia, vocea ei ridicându-se doar uşor din cauza emoţiei atent reţinute. Dar angajarea de mercenari pentru redeschiderea secretă a *Închisorii de Piatră*? Ce se întâmplă dacă află Regele?

— Nu va afla, o asigură Serra. Asta nu are nicio legătură cu Gerran sau cu Doan.

Femeia cu pielea întunecată refuză să renunţe.

— Nu este corect să ţii pe cineva pentru tortură şi interogatoriu? Ştii asta.

— Este un Sith. Nu este un soldat ca tine. Este un Lord Întunecat. Nu merită mila ta. Sau a mea.

Lucia clătină din cap şi se întoarse, dar nu înainte ca Serra să vadă clar frustrarea şi dezamăgirea de pe faţa ei.

— Deschideţi uşa, strigă prinţesa către paznici. Vreau să vorbesc cu prizonierul. Singură.

La cuvintele ei, *Vânătoarea* sări în picioare, determinând-o pe Lucia să i se pună înainte, protectoare.

— Vreau să vin cu tine, explică asasina Iktotchi.

— De ce? întrebă Serra, brusc suspicioasă.

— Cine altcineva l-ar fi putut prinde pentru tine? răspunse ea, evitând întrebarea. Nu mi-am câştigat dreptul?

— Dacă merge ea, merg şi eu, insistă Lucia, încrucişându-şi braţele.

Serra le-ar fi putut refuza. Dar, în adâncul sufletului ei, încă nu voia să înfrunte singură monstrul din trecutul ei. Şi ce ar fi fost rău dacă îi aflau secretele? Îşi ascunsese adevărata identitate în toţi aceşti ani doar pentru că tatăl ei se temea de acest bărbat. Cu el ca prizonier, nu mai avea niciun motiv să se ascundă.

— Atunci, noi trei, acceptă ea, luând masa mică şi punând-o pe poziţie pentru a o duce înăuntru, cu ele. Încuiaţi uşa în spatele nostru, îi instrui pe paznici.

* * *

Lucia era îngrijorată pentru prinţesă. Încă de la vizita lor în Templul Jedi, simţise ceva diferit în legătură cu ea, dar niciodată nu bănuise că era capabilă să meargă atât de departe. Nu ştiuse că angajase mercenari pentru a redeschide *Închisoarea de Piatră*; dacă ar fi ştiut, ar fi încercat să o facă pe

Serra să renunţe la un plan atât de prost şi periculos. Prinţesa ştiuse că va obiecta şi, prin urmare, nu-i spusese Luciei ce se întâmpla până când prizonierul nu fusese închis în celula sa.

Ştia despre temniţe, desigur. Ca parte a forţelor oficiale de securitate ale prinţesei, trebuise să memoreze fiecare intrare şi ieşire posibilă din castel. Până acum trei zile, însă, nu văzuse decât planurile închisorii. Faptul că vedea cu adevărat *Închisoarea de Piatră* era o cu totul altă experienţă.

De îndată ce ieşise din turboliftul care o coborâse de la suprafaţă, sesizase malevolenţa acestui loc. Aerul stătut avea un iz de moarte. Prea multe lucruri întunecate şi de nedescris se întâmplaseră aici de-a lungul secolelor. De atunci, Lucia îşi urmărea cu atenţie prietena. Putea să vadă că o rodea ceva şi se temea că aura blestemată a *Închisorii de Piatră* nu va face decât să înrăutăţească lucrurile. Prinţesa era obsedată de bărbatul din temniţă, dar, în acelaşi timp, nu putea să-l înfrunte.

Lucia ştia că avea ceva de-a face cu trecutul ei, dar când încercă să vorbească despre subiect, prinţesa refuzase orice discuţie. Rămasă fără alte opţiuni, fusese forţată să aştepte ca Serra să facă următoarea mişcare. Acum, că era pe cale să-l înfrunte pe prizonier pentru prima dată, Lucia era hotărâtă să-i fie alături. Poate că nu înţelegea prin ce trecea prietena ei şi se putea să nu fie de acord cu ceea ce făcea, dar tot urma să fie acolo, în cazul în care prinţesa avea nevoie de ea.

Când cele trei femei intrară în celulă, Lucia fu surprinsă de cât de mică era camera din cealaltă parte a uşii: avea doar trei metri pătraţi. Celula era slab luminată, singura iluminare provenind de la un bec aflat deasupra capului. Prizonierul era încătuşat de zidul îndepărtat. Braţele lui erau întinse în lateral şi deasupra, cu mâinile prinse în lanţuri care se bălăngăneau din inelele de fier prinse în tavan. Picioarele îi erau întinse în mod similar, cu gleznele încătuşate de peretele din spatele lui. Din cauza drogurilor, nu putea să stea în picioare; greutatea îl făcuse să cadă înainte, trăgând lanţurile care-l încătuşau şi punând o încordare incredibilă pe încheieturi şi umeri. Durerea din articulaţiile lui ar fi fost chinuitoare, dacă nu ar fi fost efectul de amorţitoare ale senflaxului care-i curgea prin organism. Avea capul lăsat în jos, muşchii paralizaţi făcând să fie imposibil să privească în sus.

Serra selectă o seringă cu etichetă roşie de pe masă şi o injectă direct în artera carotidă de pe gâtul gros. O clipă mai târziu, capul lui se ridică şi se dădu înapoi, ca reacţie la stimulentul puternic. Văzându-i chipul, Lucia icni surprinsă. Celelalte două femei îi aruncară o privire, pe moment, dar când ea clătină din cap, îi respinseră reacţia ca fiind neimportantă şi-şi întoarseră atenţia spre bărbatul în lanţuri.

Trecuseră mai bine de douăzeci de ani, dar Lucia îl recunoscuse instantaneu. Des fusese ofiţerul ei comandant – conducătorul ei, eroul ei. Fără el, nimeni din trupa *Gloom Walker* nu ar fi supravieţuit războiului. El le salvase viaţa pe Kashyyyk. Îi salvase din nou pe Trandosha. Iar şi iar, îi scosese din situaţii imposibile împotriva unor cote copleşitoare, până la misiunea lor finală, împreună, de pe Phaseera. Apoi, Locotenentul Ulabore le ordonă executorilor – poliţia militară Sith – să-l aresteze. Nu mai auzise niciodată despre Des; ca şi restul unităţii, presupusese că a fost executat pentru neascultarea ordinelor şi lovirea unui ofiţer superior. Şi chiar dacă îl crezuse mort, promisese că nu va uita niciodată chipul omului care însemnase, cândva, totul pentru ea. Când îl văzu atârnat de cătuşele din celulă, nu fu în stare să-şi suprime icnetul de surpriză. Din fericire, nici prinţesa, nici *Vânătoarea* nu şi-au dat seama de ce a icnit şi Lucia îşi reveni suficient pentru a evita o altă izbucnire. Dar, chiar dacă reuşise să nu-şi arate emoţiile pe chip, în interior, lumea ei explodase. Se îndoia că Des o recunoscuse. În primul rând, era drogat. Şi ea era doar o faţă printre multele din unitate. El era liderul pe care îl priveau cu toţii; el era cel pe care îl idolatrizau. În *Gloom Walker*, ea era doar un lunetist de rang scăzut, unul dintre cei zece juniori din echipă. Chiar se aştepta ca el să îşi amintească de ea după tot acest timp?

Nu că ar fi contat. Nu îndrăzni să spună nimic cu Serra şi *Vânătoarea* de faţă. Prinţesa era obsedată de prizonier, fiind cuprinsă de o nebunie care o condusese la acte de neconceput anterior. Dacă ar fi descoperit că Lucia şi Des se cunoşteau, nu putea spune ce va face. Sau ceea ce i-ar putea ordona asasinei Iktotchi să facă.

Şi, astfel, Lucia era forţată doar să stea acolo, neputând să facă nimic pentru a-l ajuta pe Des. La fel ca în ziua când îl luaseră executorii.

* * *

Serra recunoscu instantaneu chipul din coşmarurile ei. Era mai în vârstă, dar trăsăturile lui erau inconfundabile: capul chel, fruntea groasă, dură, ansamblul crud al ochilor şi maxilarului.

Lângă ea, Lucia icnise tare, în timp ce prizonierul le fixa pe cele trei femei cu privirea lui rece, nemiloasă. Serra îi aruncă o privire şi văzu o expresie ciudată pe chipul fostului soldat; era evident că o supăra ceva. Lucia era cea mai curajoasă persoană pe care prinţesa o întâlnise vreodată, dar era în mod clar deranjată de ceva. Era posibil să-i fie frică de acest bărbat, chiar dacă era înlănţuit? Sau simţea simpatie pentru el? Ştia că Lucia respingea ceea ce făcea ea. Prietena ei credea acum că devenise un monstru? Sau era altceva? Reacţia neaşteptată a prietenei sale o nelinişti pe Serra şi se luptă cu instinctul de a se întoarce să fugă de omul din celulă. De data asta nu avea de ce să se teamă de prizonierul ei. De data asta el era victima, nu ea. *Indiferent ce crede Lucia, trebuie să fac asta.*

— Ştii cine sunt? întrebă ea.

Răspunsul lui veni greoi. Stimulentul pe care i-l oferise nu făcea decât să contracareze efectul fizic al senflaxului; toxina încă-i întuneca mintea, diminuându-i concentrarea.

— Un duşman din trecutul meu.

Cuvintele erau uşor neclare şi era imposibil să citeşti ceva în tonul plat, fără emoţie. Nu putea spune dacă o recunoscuse de fapt sau dacă făcea doar o generalizare bazată pe faptul că ea îl luase prizonier.

— Mă numesc Serra. Caleb a fost tatăl meu, îi spuse ea.

Voia ca el să ştie. Voia ca el să înţeleagă cine îi făcuse asta.

— Asta este o răzbunare pentru el, întrebă Sithul după o vreme, senflaxul făcându-i mintea letargică, sau pentru ce ţi-am făcut ţie?

— Amândouă, răspunse ea, ridicând o seringă marcată cu un autocolant negru.

Îl injectă din nou, în gât. De data asta, însă, efectele au fost semnificativ diferite. Ochii i se rostogoliră înapoi în cap, iar dinţii i se strânseră, abia ratându-i limba. Apoi, trupul lui începu să se convulsioneze, determinând lanţurile să zornăie

nebuneşte. Lucia se întoarse dezgustată, neputând privi. *Vânătoarea* veni mai aproape, încântată de chinurile induse de substanţele chimice. Serra lăsă convulsiile să continue încă zece secunde înainte să-l injecteze cu una dintre seringile galbene pentru a contracara efectele.

— Vezi tipul de pedeapsă pe care ţi-l pot provoca? întrebă ea. Acum înţelegi cum este să fii neputincios, la mila altuia?

El nu răspunse imediat. Respiraţia îi era neregulată, faţa şi scalpul gol fiind acoperite de transpiraţie, de la durerea pe care tocmai o îndurase. Un tremur spasmotic îi apucă mâna stângă, determinând-o să se răsucească şi să se mişte nebuneşte în manşeta ei de fier.

— N-ai ce lecţie să mă înveţi, gâfâi el. Înţeleg suferinţa în moduri în care tu nu o vei înţelege niciodată.

— De ce mi-ai ucis tatăl? întrebă Serra, ridicând un alt ac negru şi ţinându-l sus pentru ca el să-l vadă.

— Caleb nu a murit de mâna mea.

Ea îi înfipse acul în gât, inducând o altă convulsie. O lăsă să continue aproape de două ori mai mult timp înainte să-i administreze antidotul.

Se aşteptase să leşine de durere, dar el reuşi, cumva, să rămână conştient.

— Minciunile îţi vor fi pedepsite, îl avertiză ea.

— Nu ţi-am ucis tatăl, insistă el, deşi vocea lui era atât de slabă, încât abia îl auzea.

— Ţi-am spus că am mai văzut pe cineva în viziunile mele, îi reaminti *Vânătoarea*. O tânără cu păr blond. Poate că ea a fost criminalul.

Serra aruncă o privire spre asasina Iktotchi înainte să-şi întoarcă atenţia asupra bărbatului în lanţuri.

— Este adevărat?

El nu răspunse, deşi un zâmbet viclean îi juca în colţurile buzelor.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu tatăl meu! strigă Serra, lovindu-l peste faţă.

Unghiile ei îi zgâriară obrazul, tăind carnea în patru brazde lungi şi adânci. Sângele se adună rapid în răni şi începu să curgă în jos, către bărbie.

Bane nu răspunse, însă. Cu maxilarul încleştat, Serra coborî mâna pentru a apuca încă o seringă neagră, dar Lucia îi prinse mâna.

— Nu ţi-a ucis tatăl! strigă garda de corp. De ce mai faci asta?

Serra îşi scutură mâna mânioasă, eliberând-o.

— E posibil să nu fi făcut fapta, dar tot este vinovat că tatăl meu este mort, insistă ea. Se întoarse iar către prizonier. Negi asta?

— Caleb era slab, mormăi bărbatul. Când a încetat să mai fie de folos, a fost distrus. Asta este calea părţii întunecate.

Serra ridică acul de pe masă.

— Asta nu-l va aduce pe tatăl tău înapoi, pledă Lucia.

— Vreau să vadă cum e să fii neputincios şi fricos, şopti Serra. Vreau să ştie cum este să fii o victimă. Vreau să înţeleagă că ceea ce i-a făcut tatălui meu – şi mie – a fost greşit!

— Cei slabi vor fi întotdeauna victime, spuse prizonierul, cu vocea tot mai puternică. Asta este calea Universului. Cei puternici iau ce vor, iar cei slabi suferă. Asta este soarta lor; este inevitabil. Doar cei puternici supravieţuiesc, pentru că numai cei puternici merită.

— Crezi asta pentru că nu ştii cum e să suferi! se răsti prinţesa la el.

— Ştiu ce înseamnă să suferi, răspunse el, cuvintele sale nemaifiind greoaie şi neclare. Am fost victimă. Dar am refuzat să accept. Am devenit puternic.

În timp ce vorbea, picăturile de sânge din zgârieturile de pe obraz îi cădeau de pe bărbie şi stropeau podeaua.

— Cei care sunt victime nu au pe nimeni altcineva pe care să dea vina, decât pe ei înşişi. Nu merită milă; ei sunt victime din cauza propriilor eşecuri şi slăbiciuni.

— Dar nu a contat cât de puternic eşti! spuse Lucia, intervenind brusc în discuţie. Nu vezi asta? Tot ai sfârşit ca prizonier!

— Dacă aş fi fost mai puternic, nu aş fi fost capturat, o combătu el, şi o lumină aprigă îi aprinse ochii. Dacă nu sunt suficient de puternic pentru a scăpa, voi continua să sufăr până când voi muri. Dar dacă sunt suficient de puternic ca să evadez…

Serra trânti jos seringa neagră şi apucă una verde, injectându-i o altă doză de senflax.

— Nu vei părăsi niciodată temniţa asta în viaţă, promise ea în timp ce victima sa căzu din nou sub influenţa drogului, cu ochii holbaţi, în timp ce capul îi cobora din nou.

Chiar drogat şi înlănţuit, încă este suficient de viclean pentru a fi periculos.

Pornită să se certe cu el, aproape că ratase semnele epuizării senflaxului. Crezuse că vor trece câteva ore înainte să aibă nevoie de o altă doză, dar subestimase efectele celorlalte medicamente pe care i le pompa în organism. Ar trebui să fie mai atentă pe viitor.

— În momentul de faţă sunt slab, mormăi bărbatul, refuzând să renunţe, capul lui privind în jos. Neputincios. Îmi provoci suferinţă pentru că eşti suficient de puternică pentru a face asta. Acţiunile tale dovedesc adevărul a ceea ce cred eu.

Serra clătină furioasă din cap.

— Nu. Tatăl meu m-a învăţat să îi ajut pe cei nevoiaşi. Cei puternici ar trebui să-i ajute pe cei slabi, nu să-i calce în picioare. A crezut în asta şi la fel cred şi eu!

Cumva, prizonierul reuşi să ridice capul, fixând-o cu o privire înfiorătoare.

— Credinţele tatălui tău l-au ucis.

Prinţesa ridică mâna pentru a-l pălmui din nou, apoi îngheţă, luptându-se să controleze potopul de durere şi furie care ameninţa să o copleşească.

— Nu gândeşti limpede, spuse Lucia încet, punându-i o mână pe umăr. Trebuie să te calmezi.

Prietena ei avea dreptate. Pătrunsese în mintea ei. Avea nevoie să iasă din cameră şi să-şi revină. Ultima injecţie pe care i-o dăduse îl va ţine neputincios cel puţin încă o oră. Timp suficient pentru ca ea să-şi adune gândurile, înainte de a-l înfrunta din nou.

Coborând mâna, se întoarse cu spatele la el, fără să spună un cuvânt, lăsându-le pe *Vânătoare* şi pe Lucia singure în celulă, cu el.

Capitolul 17

Când prinţesa ieşi din celulă, Lucia rezistă dorinţei de a merge după ea. Ştia că vorbele lui Des o răniseră; în mod normal, ar fi plecat să-şi aline prietena. Dar se schimbase totul atunci când intrase în celulă şi-l recunoscuse pe omul înlănţuit.

Vânătoarea se uita la ea zâmbind. Asasina Iktotchi era rea. Deformată. Îi plăcuse să o privească pe Serra torturându-şi victima; savurase suferinţa lui.

Lucia bănuia că se bucura şi de chinul emoţional al lui Serra.

Îi întoarse privirea asasinei, dar refuză să vorbească. Pentru o clipă, se priviră ochii în ochi, apoi asasina se întoarse cu un aer de indiferenţă, ca şi cum Lucia ar fi fost o cantitate neglijabilă. Garda de corp continuă să se uite la spatele ei, în timp ce *Vânătoarea* pleca pe urmele prinţesei, lăsând-o singură cu prizonierul.

La început, o parte din ea se întrebase dacă Des nu merita ce i se întâmplase. Până la urmă, era un Lord Sith. Ea luptase de partea Sithului în timpul războiului, dar nu fusese decât un soldat. Ca şi Lucia însăşi, cei mai mulţi tovarăşi de arme s-au înrolat pentru că nu au văzut nicio altă cale de a scăpa de suferinţa şi deznădejdea vieţii lor. Se întorseseră împotriva Republicii din disperare, dar încă erau decenţi. Dar Lorzii Sith erau monştri. Nemiloşi şi cruzi, nu le păsa de soldaţii care îi urmau. Uneori, chiar păreau să se bucure de moartea şi suferinţa provocată celor de sub comanda lor. Simpla lor prezenţă inspira teroare şi, noaptea, trupele spuneau poveşti despre ororile pe care le provocaseră duşmanilor lor – sau aliaţilor care greşeau.

Lucia nu crezuse niciodată că o să poată simţi milă pentru un Lord Sith. Dar nu-şi imaginase niciodată că Des va deveni unul dintre ei.

Dacă Des chiar l-a ucis pe Caleb, motivă Lucia, atunci merita. Dar când fusese interogat, insistase că nu el a fost cel care l-a ucis pe vindecător şi Lucia era convinsă că spunea adevărul. Până şi asasina Iktotchi părea să-l creadă. În ciuda

tuturor dovezilor – relatările Jedilor, menţiunea *Vânătoarei* despre prezenţa femeii blonde, misterioase, la faţa locului şi a negării lui Des – Serra credea în continuare. Prinţesa refuzase să asculte de fapte sau raţiune. O orbea ura. Plecase furioasă, dar Lucia ştia că era doar o chestiune de timp până când va reveni să-l supună pe Des la o altă rundă de torturi. Văzuse nebunia din ochii lui Serra. Prinţesa era dornică de răzbunare. Lucia recunoscuse acea privire; o văzuse în ochii colegilor săi soldaţi când forţele de ordine îl târâseră pe Des în cătuşe. Nu mai conta dacă era vinovat de crimă: Serra avea să facă prizonierul să sufere pentru moartea tatălui ei. Şi nimeni nu putea spune sau face nimic pentru a o convinge să se răzgândească.

Chiar dacă nu l-a ucis pe Caleb, tot e un monstru. Probabil că merită să moară.

În timpul interogatoriului, ascultase cu groază crescândă cuvintele care ieşeau din gura prizonierului. Era clar că Des îmbrăţişase învăţăturile părţii întunecate în moduri în care ea nu şi-ar fi putut imagina vreodată. Nu mai era omul de care îşi amintea; camaraderia *Gloom Walker* nu mai însemna nimic pentru creatura în care se transformase. *Dar încă înseamnă pentru mine.*

Lucia încă mai credea în idealurile *Gloom Walker*. Aveau grijă unul de altul; contau unul pe celălalt pentru a supravieţui. Exista onoare în codul unităţii lor, simbolizat prin salutul secret rezervat doar pentru membrii unităţii: pumnul închis care lovea ferm pieptul, chiar deasupra inimii. Indiferent ce devenise Des, încă îi datora viaţa. O salvase – pe ea şi întreaga unitate – de prea multe ori. Cu toate astea, când îl luaseră executorii, nu putuse să-l ajute.

Acum, soarta îi mai dădea o şansă să-şi plătească datoria.

O mică baltă de sânge se formase pe podea, picurând din rănile provocate de Serra pe obrazul lui.

Nu o faci doar pentru Des, îşi spuse Lucia, îndreptându-şi atenţia spre seringile cu coduri de culori, aşezate pe măsuţă.

Ura lui Serra nu va face decât să crească încontinuu. De fiecare dată când se va întoarce să-i provoace durere victimei ei neputincioase, va deveni tot mai sadică. Pierderea soţului o împinsese până aproape de nebunie, dar asta o va trece peste prag. Urmărise cum îi administrase prinţesa diferitele

medicamente, pompându-le direct în organismul lui Des prin artera groasă de la gât. Nu înţelegea pe deplin care erau compuşii sau ce făceau, dar văzuse suficient pentru a înţelege efectele fiecăruia.

Seringa neagră provoca spasmele cu care Serra obişnuise să-şi tortureze victima; cea galbenă provoca încetarea convulsiilor. Cea verde părea să-l bage pe Des în starea de amoţeală. Dar seringa roşie – cea pe care stăpâna ei o folosise la începutul interogatoriului – părea să-l trezească. Trebuia să fie un fel de stimulent sau antidot, ceva care să compenseze medicamentele care-l ţineau neputincios. Aruncând o privire peste umăr pentru a se asigura că nimeni din camera de pază, de afară, nu o vedea, luă una dintre seringile roşii.

Erau prea mulţi mercenari pentru a putea scăpa prin luptă, Dacă încerca să îl salveze pe Des scoţându-l de acolo, ar fi murit pe amândoi. Dar nu trebuia să-l scoată de acolo pe Des pentru a-l salva. El fusese mereu capabil să aibă grijă de el însuşi, chiar şi înainte să aibă puterile mistice ale unui Lord Sith. Ştia că era mai mult decât capabil să scape de unul singur, dacă îi acorda doar un mic ajutor.

Împinse uşor vârful acului în coapsă, sperând că medicamentele vor intra în organism mult mai încet şi mai puţin violent decât atunci când Serra îl injectase în gât. Ştia că era posibil să-i administreze o supradoză, din greşeală, dar chiar dacă Des murea, era mai bine decât să-l lase în viaţă, să fie torturat, iar şi iar. Punând acul înapoi pe măsuţă, se întoarse şi ieşi repede din cameră.

Nu avu timp să aştepte şi să urmărească efectele. Trebuia să o găsească pe prinţesă. Dacă medicamentul lucra aşa cum bănuia ea, îşi va recăpăta repede puterile. Şi odată ce era în stare să apeleze la putere teribilă a părţii întunecate, nicio celulă din galaxie nu ar fi fost capabilă să-l ţină prizonier.

Merse înapoi în camera de pază. Mercenarii se întorseseră la jocul de cărţi, neştiind ceea ce făcuse. Serra şi *Vânătoarea* nu se vedeau nicăieri.

— Unde a plecat prinţesa? întrebă ea.

Urmară câteva secunde de tăcere înainte ca unul dintre mercenari să ridice capul de la mâna pe care o avea şi să răspundă.

— Nu a spus nimic. A plecat doar.

— Şi ai lăsat-o să plece singură? întrebă Lucia furioasă.

— Femela aia Iktotchi era cu ea, aşa că noi..., răspunse bărbatul, cu vocea tot mai înceată, sub privirea ei tăioasă.

Îşi dădu seama că erau doar nişte mercenari. Nu le pasă de nimic altceva decât de creditele care le fuseseră promise.

— Încuiaţi uşa celulei, scuipă Lucia. Dacă e ceva în neregulă, daţi alarma.

Asta ar trebui să-mi dea un avertisment suficient pentru a o scoate la timp pe prinţesa de aici.

Doi dintre soldaţi se ridicară reticenţi şi se duseră să se supună ordinelor ei, în timp ce Lucia urca scara spre sala de deasupra. Nu-i păsa că atunci când Des se va elibera, îi va ucide pe paznici. Aceşti bărbaţi şi femei nu erau prietenii sau colegii ei. Ştia că ar ucide-o fără să stea pe gânduri dacă li s-ar oferi preţul corect. Erau mercenari; viaţa lor nu însemna nimic pentru ea.

Dar tot îi păsa de Serra. În ciuda a ceea ce făcuse, încă îi era loială stăpânei sale. Jurase să-i protejeze viaţa. Când Des va fi liber, ştia că va veni să o caute pe prinţesă. Când vor porni alarmele, avertizând cu privire la fuga prizonierului, Lucia voia să fie acolo pentru a o ajuta pe Serra să fugă în siguranţă.

Şi dacă ne prinde înainte să ne îndepărtăm, încercă ea să se liniştească în gând*, poate că-şi va aminti de mine. Poate că îl pot convinge să o lase pe Serra să trăiască.*

Mai întâi, însă, trebuia să o găsească.

Capitolul 18

Terenul brăzdat şi urât al lui Doan se rostogolea sub ei în timp ce *Victoria* zbura aproape de suprafaţa planetei. În cabină, Zannah se pregăti când senzorii înregistrară o furtună de nisip aprigă, la câteva sute de kilometri distanţă. Lângă ea, Set era aşezat în poziţia lui obişnuită: scaunul dat pe spate şi picioare – sus pe bord.

Făcând o uşoară modificare în vectorul de abordare, aduse nava pe un curs de coliziune cu furtuna. Nu se deranjă să-l avertizeze pe Set, în timp ce *Victoria* era cuprinsă de vârtej. Stabilizatorii au împiedicat nava să sufere vreo vătămare reală, dar cabina se smuci violent când nava fu lovită de vântul care urla. Set fu aruncat de pe scaun, dar reuşi să folosească impulsul când lovi podeaua şi reveni pe picioare.

— Ai făcut asta în mod intenţionat, o acuză el, folosindu-se de spătarul scaunului pentru a se susţine prin turbulenţă.

— Trebuie să fim în permanenţă atenţi şi conştienţi de împrejurimile noastre, îl instrui ea. Să fim mereu în gardă.

— Am crezut că informaţiile pe care ţi le-am oferit mi-ar fi putut câştiga o pauză de la alte lecţii pe ziua asta, mormăi el în timp ce se aşeza din nou pe scaunul copilotului şi îşi punea centurile.

— Ai greşit.

În ciuda cuvintelor sale, Set se dovedise a fi destul de valoros. Pe lângă faptul că îi povestise despre Darth Andeddu şi Holocronul său, reuşise chiar să afle locul cel mai probabil în care era ţinut Bane.

— Probabil că l-au dus pe Maestrul tău la *Închisoarea de Piatră*, declarase el la scurt timp după ce începuseră călătoria.

— *Închisoarea de Piatră?*

— O temniţă construită cu secole în urmă de nobilimea de pe Doan pentru a adăposti prizonierii politici, îi explică el. Am găsit tot felul de referiri la ea în arhivele istorice.

— Ce fel de apărare are? întrebase ea.

— Destul de standard. Tunuri antiaeriene. Gărzi înarmate în interior. Şi pot porni o serie de explozie pentru a distruge tot locul, ca ultimă soluţie.

Zannah se holbă la el.

— Va trebui să evităm detectarea atunci când vom intra.

— Asta ar putea fi mai uşor decât crezi, îi răspunsese Set cu un zâmbet. *Închisoarea de Piatră* nu a mai fost folosită de aproape două generaţii.

Totul avea sens pentru Zannah. O mică echipă de gărzi de elită sau mercenari putea ţine un singur prizonier securizat în instalaţia abandonată fără să atragă atenţia nedorită. Toată infrastructura necesară – celule, săli de interogatoriu – încă era acolo. Dacă rămâneau adânc în interiorul complexului, nimeni nu ar fi ştiut că sunt acolo. Aşa cum ştia prea bine, secretul era adesea cea mai bună protecţie împotriva duşmanilor. Iar când secretele îţi erau expuse, deveneai vulnerabil.

— Nu se vor aştepta să atace nimeni închisoarea, aşa că mă îndoiesc că vor activa apărarea externă, continuă Set, spunând cu voce tare gândurile care treceau prin mintea lui Zannah. O echipă mică nu poate să se ocupe şi de instalaţiile alea, iar alimentarea sistemelor va alerta pe toată lumea că se află acolo.

La acel moment, Zannah îşi dădu seama că lui Set – cu toată aparenţa lui de încredere exuberantă şi atitudinea lipsită de griji – îi plăcea să fie pregătit. Nu-i era teamă să improvizeze şi să se adapteze, dar era interesat să ştie ce îl aştepta la faţa locului – cel puţin la început. Trucul era să-l înveţe să aplice acelaşi tip de atenţie şi faţă de planurile pe termen lung, apoi să aibă răbdare să le suporte.

Victoria trecu prin ochiul furtunii de nisip şi ieşi de cealaltă parte, continuând spre coloană înaltă de piatră care se vedea în depărtare. Chiar dacă se bucurau iar de o plimbare lină, Zannah se arătă încântată să vadă că Set nu revenise la vechea poziţie, cu picioarele pe bord. Învăţa şi arătase chiar câteva licăriri de potenţial real în timpul petrecut împreună. Poate că mai era o speranţă pentru el... sau poate, Zannah trebuia să recunoască, era doar prea disperată să găsească un ucenic, încât era dispusă să-i treacă cu vederea defectele.

— Acolo. Coloana aia din faţă. Acolo este ceea ce dorim.

Amurgul căzuse şi Zannah putu să deosebească silueta stâlpului masiv din piatră, din depărtare. De aici arăta ca o lumânare enormă: înaltă şi dreaptă, cu vârful luminat de sute de lumini de pe moşia familiei regale, care fusese construită pe platoul mare şi plat din vârf. Zannah îndreptă naveta în jos, până la o distanţă mai mică de douăzeci de metri deasupra solului pentru a rămâne nedetectată de radarul moşiei regale care se înălţa la aproape cinci kilometri deasupra lor.

Atunci când scană coloana, *Victoria* prinse sute de forme de viaţă, dar toate erau concentrate în clădirile platoului. Nu existau dovezi de viaţă în interiorul stâlpului, dar asta era de aşteptat. Scanerele nu puteau să pătrundă în muntele de piatră. Dar întinzându-se cu Forţa, Zannah avu o imagine foarte diferită. Putea să simtă ceva întunecat şi puternic pulsând în inima coloanei. Recunoscu prezenţa Maestrului ei, deşi de la distanţa asta era imposibil să obţină ceva mai mult decât un sentiment vag că el era ascuns undeva, înăuntru.

— Ar trebui să existe piste de aterizare ascunse, pentru închisoare, pe la jumătatea coloanei, o asigură Set. Probabil că vor arăta ca nişte peşteri mici. Uşor de ratat.

Victoria era la mai puţin de o sută de metri de pilon atunci când Zannah înclină brusc nasul în sus. Nava reacţionă instantaneu, aruncându-se într-o ascensiune abruptă, forţele G împingându-i pe cei doi pasageri în scaunele lor.

Naveta se ridica perfect vertical la mai puţin de zece metri de peretele stâncii, zburând paralel cu contururile sale, în timp ce Zannah căuta un loc de aterizare.

Era prea întuneric pentru a putea vedea, dar senzorii navei îi ofereau o topografie digitală a suprafeţei stâlpului. Ceea ce de la distanţă arătase neted şi drept era, de fapt, accidentat şi neregulat. Vântul şi eroziunea sculptaseră în stâncă adâncituri şi canale, iar exteriorul era marcat de mii de deschideri mici, cu forme neregulate. Majoritatea erau găuri sau fisuri care aveau mai puţin de zece metri adâncime. Altele, erau tuneluri reale care se extindeau adânc în stâncă. Doar câteva erau, totuşi, suficient de mari pentru a găzdui o navetă.

— Ţine-te bine, îl avertiză Zannah cu o clipă înainte să tragă din nou de manşă.

Victoria se desprinse de coloană într-o buclă spre înapoi. În acelaşi timp, Zannah înclină nava pe jumătate, astfel încât să

ajungă cu partea dreaptă în sus, cu nasul navei îndreptat spre deschizătura pe care o alesese. Repulsoarele de aterizare porniră cu toată forţa în timp ce impulsul navetei îi trimitea ca o rachetă în gura cavernei, frânând din greu înainte de a se aşeza într-o aterizare perfectă în trei puncte. Set nu spuse nimic, dar Zannah îl văzu ridicând o sprânceană în semn de apreciere. Ar fi putut alege o manevră mai puţin dramatică pentru a ajunge la destinaţie, dar ştia că ucenicul ei în devenire prefera să facă lucrurile cu un anumit stil. Impresionându-l cu abilităţile ei de pilotare era doar o altă modalitate, mai mică, de a-şi asigura respectul şi loialitatea lui.

Prin fereastra cabinei, Zannah nu putu vedea decât întuneric. Aprinse luminile externe ale lui *Victory*, luminând caverna. Zidurile de stâncă din jurul lor erau ascuţite şi zimţate, dar podeaua era netedă şi uniformă. Un singur pasaj ducea într-o parte, tunelul fiind prea perfect tăiat pentru ca să fi fost modelat de natură.

— Probabil că există aproximativ o duzină de alte piste de aterizare ca asta, o informă Set când ieşiră din navetă. Fiecare cu câte un pasaj care duce către nivelurile inferioare ale complexului.

— Păcat că nu ai reuşit să găseşti o holohartă a amplasamentului, comentă ea, nevrând ca el să devină prea obraznic.

— Poate că ar trebui să ne despărţim, sugeră Set. Căutându-l amândoi, vom avea o şansă mai bună să-l găsim.

— Intru singură, îl informă Zannah. O să rămâi aici şi o să păzeşti nava.

— Să păzesc nava? De cine?

— Oricine l-a luat pe Bane, ar putea avea oameni care să verifice intrările. Dacă vor găsi nava, o pot dezactiva, tăindu-ne singura cale de evadare.

— Bine, replică Set după o analiză scurtă. Voi sta aici şi voi păzi naveta ca un câine de luptă Cyborrean.

— Presupun că vei putea să te descurci fără prea multe probleme cu oricine va da peste tine aici, pe pistă.

— Cu oricine, exceptându-l pe Maestrul tău, o asigură el.

Nici măcar eu nu sunt sigură că mă pot descurca cu el.

Satisfăcută de răspunsul lui Set, Zannah rupse o baghetă luminoasă. Ghidată de iluminarea sa palidă, coborî prin tunel în *Închisoarea de Piatră*.

* * *

Set o privi pe noua sa Maestră cum se depărta până când ajunse la un colţ şi dispăru, lăsându-l singur pe pista mică. Se sprijini neglijent de coca *Victoriei*, gândindu-se la sosirea lor. Se considera un pilot destul de bun, dar nu ar fi încercat niciodată o mişcare ca cea pe care o folosise Zannah pentru a ateriza. Ştia că o făcuse doar pentru beneficiul lui. Cu toate astea, fusese impresionant. După câteva minute, începu să se plimbe neliniştit înainte şi înapoi, lovind pietrele mici de pe sol. Lui Set nu-i plăcea să primească ordine şi nu-i plăcea să stea fără să nu facă nimic.

Nu face nimic aiurea. Vorbea mai devreme despre cât de importantă este răbdarea. Ăsta este, probabil, un alt test.

Obba, Maestrul său dinainte să-i părăsească pe Jedi, îi încurajase adesea pe studenţii săi să mediteze atunci când nu aveau alte sarcini sau îndatoriri. Susţinea că asta concentra mintea şi spiritul. Dar Set nu fusese niciodată un fan al meditaţiei. Prefera să facă ceva – orice – decât să stea în transă, pierdut în propriile gânduri.

S-a aplecă şi scormoni pământul până când strânse cinci pietre cât pumnul.

Le şterse de praf cât putu de bine, inspectându-le pentru a vedea dacă nu au margini ascuţite care i-ar fi putut tăia palmele sau degetele. Apoi, mulţumit de ceea ce văzuse, începu să jongleze cu ele, sperând că asta va ajuta la trecerea timpului.

Începu cu aruncări simple, estimând greutatea şi echilibrul fiecărei pietre. Apoi trecu într-o cascadă, pietrele dansând într-un model circular, în buclă, în timp ce săreau dintr-o mână în alta. Apoi, adăugă o prindere pe la spate, alternativ, la fiecare a doua aruncare, fără să piardă ritmul. Uitându-se prin cavernă, văzu pe podea, la câţiva metri, o altă piatră de dimensiuni adecvate. Încă jonglând, se îndreptă spre ea cu paşi târşâiţi, până când fu suficient de aproape încât să strecoare vârful cizmei sub marginea pietrei. O smucitură rapidă a piciorului, o trimise în sus, în aer, unde se alătură celorlalte.

Repetă acest truc de mai multe ori, mişcându-se prin peşteră în căutarea mai multor pietre, adăugându-le atât ca număr, cât şi complexitate, până când ajunse să jongleze simultan cu zece obiecte, apoi le lăsă pe toate să cadă la pământ, dezgustat.

Nu ai venit aici să joci jocuri.

Zannah plecase de mai puţin de zece minute şi deja era plictisit de moarte.

Ar putea fi plecată ore întregi. Nu o să rezişti atât.

Închizând ochii pentru a-l ajuta să se concentreze, Set se întinse cu Forţa, sondând zona din jurul său. La început nu simţi nimic; Zannah dispăruse adânc în complex. Concentrându-se intens, îşi împinse conştientizarea şi mai departe. Perlele de transpiraţie începură să se formeze pe fruntea lui, dar, după aproape un minut, începu să detecteze semne slabe de viaţă. Toate fiinţele vii erau acordate la Forţă, la un anumit nivel, şi Jedii îl antrenaseră să le simtă prezenţa prin ea. Fiinţele simple abia se vedeau, fiind la fel de uşor de ratat ca o lumină slabă într-o după-amiază însorită. Cei puternici – bărbaţi şi femei ca Zannah sau alţi Jedi – ardeau cu o intensitate mult mai mare. Spre surprinderea sa, Set simţi mai multe flăcări puternice, distincte, în timp ce îşi extindea conştientizarea. Se aşteptase să-i simtă doar pe Zannah şi pe Maestrul ei, dar nu erau singurii. Îi era dificil să spună exact câţi alţii mai erau, sau locaţia lor exactă; simţirea celorlalţi prin Forţă era mai degrabă o ştiinţă inexactă. Dar erau cu siguranţă acolo.

Şi nu sunt Jedi.

Cei care serveau partea luminoasă aveau o anumită aură inconfundabilă... la fel cum aveau şi cei care apelau partea întunecată.

Poate că Bane a găsit deja un ucenic. Zannah ar putea avea o mică surpriză.

În circumstanţe normale, Zannah ar fi simţit cu siguranţă celelalte prezenţe la fel ca el, dar Set ştia că ea era concentrată pe un lucru – găsirea lui Bane. Cu mintea concentrată atât de intens pe identificarea locaţiei exacte a Maestrului ei, era posibil să nu observe pe nimeni altcineva. Asta până când nu dădea efectiv peste ei.

Set ezită, nesigur ce ar trebui să facă. Avea Zannah nevoie de ajutorul lui? Dacă avea, ar trebui el să se deranjeze?

Dacă vrei să fugi, asta este cea mai bună şansă a ta. Sari pur şi simplu în navetă şi pleacă de aici.

Dacă pleca şi Zannah murea, era puţin probabil să ştie altcineva, vreodată, că el a fost aici. Nu ar trebui să se îngrijoreze de Maestrul ei că va veni după el; putea pretinde că nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Dar dacă Zannah supravieţuia, nu avea nicio îndoială că va dori să caute răzbunare. Şi întrucât nu avea să fie prin preajmă să vadă rezultatul final al confruntării ei cu Bane, va trebui îşi petreacă restul zilelor privind peste umăr, în caz că venea după el.

Nu diferă cu mult de ceea ce faci acum. Ai reuşit să rămâi cu un pas înaintea Jedilor toţi anii ăştia; cât de greu poate fi să rămâi cu un pas şi înaintea unui Sith, în acelaşi timp?

Dar mai erau şi alte considerente. Dacă pleca, pierdea şansa de a învăţa de la Zannah. Era mai puternică decât el, mult mai puternică. Putea să-l înveţe lucruri pe care nu le-ar învăţa niciodată, de la nimeni altcineva. Nu era uşor să-i întorci spatele acestui tip de putere.

Rupt între cele două opţiuni, Set încercă să-şi extindă conştientizarea şi mai departe, în speranţa că va afla mai multe. Se apropia deja de limitele abilităţilor sale, dar ştia că asta era cea mai importantă decizie a vieţii sale. Nu-şi putea permite să se înşele. O durere ascuţită i se aduna în frunte; se simţea de parcă cineva îi băgase un ac lung în craniu, chiar între ochi. Nu era obişnuit cu acest tip de efort prelungit; când apela la Forţa era pentru explozii rapide. Dar ignoră durerea, scrâşni din dinţi şi mai împinse încă o dată cu Forţa. Şi atunci îl simţi. Creaturile vii nu erau singurele lucruri acordate la Forţă. Majoritatea vieţii de adult, Set o petrecuse în căutarea obiectelor imbibate cu puterea Forţei: iniţial în numele *Consiliului Primei Cunoaşteri*, mai târziu, pe cont propriu. Devenise extrem de bun în recunoaşterea semnăturilor energetice unice, proiectate de talismanele părţii întunecate; îl chemau mult mai puternic decât făceau cu majoritatea celorlalţi. Acesta era motivul pentru care, în ciuda faptului că era la marginea conştientizării sale, era capabil să îl simtă. Dar acum era ceva ce nu mai simţise niciodată până atunci; ceva atât de tare şi de puternic, încât îl făcu să icnească de dorinţă.

Holocronul lui Andeddu. El trebuie să fie.

Zannah spusese că Maestrul ei se dusese pe Prakith să îl găsească. Cine îl capturase pe Bane, trebuie să fi luat şi Holocronul pentru sine.

Set deschise ochii şi clătină din cap, revenind cu conştientizarea la propriile împrejurimi. Durerea de cap dispăru, fiind înlocuită de o dorinţă aprigă de a revendica Holocronul pentru el. Avea doar o idee vagă unde să îl găsească. Cu toate astea, odată ce intra în *Închisoarea de Piatră*, era încrezător că va fi capabil să îl găsească repede. Pentru el, urmărirea unui Holocron era mult mai uşoară decât localizarea unei persoane. Zannah îi poruncise să păzească nava, dar nu era deloc îngrijorat că o va descoperi cineva, din greşeală. Nu simţise pe nimeni, nici măcar puţin apropiat de pista de aterizare.

Întrebarea este: poţi să iei Holocronul şi să te întorci aici înainte să termine Zannah cu Bane?

Era riscant. Dacă se întorcea şi descoperea că a dispărut, putea decide să-i încheie ucenicia... şi viaţa. Chiar dacă nu o făcea, putea să ia Holocronul pentru ea şi Set ştia că nu era suficient de puternic pentru a o opri.

Dar dacă găseşti Holocronul, cine spune că trebuie să-l aduci înapoi aici?

Oricine îl adusese pe Bane în *Închisoarea de Piatră*, trebuia să fi folosit una dintre celelalte piste de aterizare, pentru propriile lor nave. Cât de greu ar putea fi să fure una dintre ele în schimb?

Secretul vieţii veşnice versus ura nemuritoare a unui Lord Sith. Merită?

Asta era o întrebare la care Set nu avu probleme să răspundă. Luând o baghetă luminoasă, intră în *Închisoarea de Piatră* prin acelaşi pasaj prin care intrase Zannah cu mai puţin de cincisprezece minute mai devreme.

Capitolul 19

Bane simţi fierul dur al cătuşelor tăindu-i încheieturile şi un zâmbet sumbru îi apăru pe buze. Durerea indica faptul că sedativul se epuiza. Ceaţa cenuşie care-i întunecase gândurile se limpezea, lăsându-i mintea ascuţită şi concentrată.

Simţi din nou puterea părţii întunecate. Era puternică în acest loc; mizeria şi suferinţa de secole atârna în aer. Bane aproape că auzea strigătele nenumăratelor victimele încă răsunând din ziduri. Amintirile din ultima oră erau înceţoşate şi confuze, dar ştia suficient. Prinderea lui fusese orchestrată de fiica lui Caleb şi de misterioasa Iktotchi care stătuse lângă ea în timpul interogatoriului. Şi îşi datora eliberarea celeilalte însoţitoare. Nu ştia de ce femeia cu pielea întunecată îl injectase după ce plecaseră celelalte. În ciuda lui faptului că fusese drogat la momentul respectiv, era sigur că nu fusese un accident sau o greşeală. Ştia ce făcea. Cine era şi de ce o făcuse, totuşi, nu putea şti.

Nu că identitatea sau motivele ei ar fi contat în viitorul imediat. Îi acordase lui Bane tot ajutorul de care avea nevoie şi, în curând, va fi gata să treacă la acţiune.

Durerea se răspândi dincolo de încheieturile lui. Umerii se simţeau de parcă i-ar fi fost dislocaţi pentru a-i suporta greutatea. Rănile adânci de pe obraz îl ardeau şi simţea micile dâre de sânge care-i curgeau de-a lungul feţei, în jos, pe linia maxilarului, înainte de a picura pe podea.

Este timpul.

Ridică capul pentru a se asigura că uşa celulei era încă închisă; voia să-i ia prin surprindere pe cei care îl capturaseră. Atunci începu să adune puterea Forţei. O clipă mai târziu, cătuşele de pe încheieturi şi gleznele se sparseră, explodând într-un milion de bucăţi la simplul gând al lui Bane. Căzu pe podea, cu muşchii obosiţi, nepregătiţi pentru a-i susţine greutatea. Îi trebui un moment să se adune şi apoi, un val de adrenalină îi trecu prin corp şi reveni pe picioarele lui.

Bane se simţi dezbrăcat fără sabia de lumină, dar nu chiar neputincios. Erau destule alte modalităţi de a-şi ucide

duşmanii. Trei paşi rapizi îl aduseră lângă uşa de duroţel a celulei sale. Întinse mâna şi puse palma stânga, întinsă, pe suprafaţă, apoi folosi Forţa pentru a o sufla spre exterior. Zbură prin cameră, izbind şi omorând pe unul dintre paznicii care stătea la o masă, jucând cărţi.

Restul de cinci paznici se ridicară în picioare, apucându-şi armele. Bane se întinse cu Forţa. Furia atacului său era domolită de ultimele efecte persistente ale drogurilor din organismul său, dar era îndeajuns de puternic pentru a-i arunca pe toţi pe podea şi a trimite masa, zburând, în perete, unde se rupse în jumătate.

Bane sări la paznici ca un animal furios, mişcându-se atât de repede încât părea să fie o ceaţă. Puse cizma pe gâtul celui mai apropiat adversar, zdrobindu-i beregata. Îşi înfăşură antebraţul musculos în jurul gâtului următorului bărbat, de la spate, într-o sufocare, încleştă palmele lângă bărbie şi îi smuci capul în lateral, rupându-i gâtul. Ultimii trei oponenţi reveniseră pe picioarele lor, apucând blasterele. Bane luă o lamă vibratorie scurtă de la centura bărbatului cu gâtul rupt şi o înfipse în burta unei femei înainte ca ea să poată ridica pistolul. Ea se aplecă în faţă de la lovitura fatală, slăbind strânsoarea asupra armei. Bane se lăsă la podea şi o prinse înainte să lovească pământul, ferindu-se pe sub salvele trase de ultimii doi inamici, în timp ce se rostogolea pe spate şi trăgea o pereche de lovituri perfect plasate. Paznici căzură amândoi pe spate, cu feţele distruse de impactul loviturii de blaster trase de la distanţă mică. O altă uşă de duroţel, închisă, îi bloca singura ieşire. Bane aruncă blasterul deoparte şi smulse uşa din balamalele sale. Mai sus, cineva declanşă alarma şi începu să urle un claxon asurzitor.

Dincolo de uşă, era o scară îngustă, care la capăt avea o altă uşă închisă. Lordul Întunecat urcă treptele şi se aruncă cu umărul în uşa din vârf. Se deschise din impact, făcându-l să se rostogolească în camera de dincolo. Cei patru paznici de aici fuseseră avertizaţi de împuşcăturile celor de jos; spre deosebire de primul val, ei nu au fost prinşi nepregătiţi de intrarea lui violentă. Având armele deja scoase, deschiseră focul. Dar atacul visceral şi primitiv al lui Bane asupra echipei din camera de jos, alimentase ciclul adunării emoţiei şi al acumulării puterii părţii întunecate. Întâmpină asaltul lor cu o explozie de energie care ieşea în valuri violete chiar din pieptul său. Absorbi salvele blasterelor inofensive în furtuna ionică, blasterele înşăşi

topindu-se în mâinile proprietarilor lor. Duhoarea cărnii arse se amestecă cu ţipetele lor de agonie şi cu sunetul neobosit, prelung, al alarmelor, alimentând în continuare puterea lui Bane. Ghemuit într-un genunchi, încleştă ambii pumni, apoi îşi aruncă braţele în lateral, cu degetele întinse larg. Valul de forţă rezultat îi lovi pe paznici, azvârlindu-i înapoi, astfel încât se loviră de pereţi suficient de tare pentru a lăsa fisuri în piatră. Bane se ridică în picioare, în mijlocul carnagiului. În jurul lui se vedeau o jumătate de duzină de cadavre, oase spulberate, organele interne zdrobite. Doar unul scoase o spumă roz cu ultima răsuflare; toţi ceilalţi erau nemişcaţi. Spre neplăcerea lui, nu o văzu nici pe fiica lui Caleb, nici pe Iktotchi printre morţi. Simţise câţiva paznici fugind din cameră în timp ce urca scara, dar nu simţise niciuna dintre femei printre ei. De asemenea, nu o văzu printre cadavre nici pe femeia cu pielea întunecată care îl salvase, deşi era – deocamdată – mai puţin interesat de ea.

O mai găsise pe Serra înainte. În timpul primei întâlniri cu Caleb, acesta încercase să-l păcălească cu o iluzie simplă, pentru a-şi ascunde fiica. Dar Bane o simţise pe fetiţa care se ascundea: îi gustase frica. Cu toate astea, era mai mult de atât. La fel ca tatăl ei, fata avea puteri care puteau fi sesizate prin Forţă.

Nu te poţi ascunde de mine. Te voi găsi.

Apelând amintirile demult îngropate, se întinse cu mintea, concentrându-se ca să îi găsească prezenţa inconfundabilă.

Este aici. Încă este în închisoare. Dar nu este singură.

Conştientizarea lui trecu prin sălile temniţei, simţind minţile tuturor celor care umblau pe holuri. O simţi pe Serra, împreună cu alţi câţiva indivizi puternici. Cu toate astea, exista o prezenţă specială care îi atrase atenţia.

Zannah. Ce caută ea aici?

Era cumva ucenica lui implicată în capturarea sa? Venise să-l salveze? Sau poate să-l oprească să scape? Oricare ar fi fost explicaţia, Bane ştia un lucru sigur: nu voia să o înfrunte pe Zannah chiar acum. Nu cât timp se recupera după toxinele pe care Serra le folosise pentru a-l face neajutorat şi, cu siguranţă, nu fără sabia lui de lumină. Ea îl căuta; o putea simţi întinzându-se prin Forţă, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Totuşi, erau

modalităţi de a contracara eforturile ei: manipulări subtile ale Forţei ar puteau să o deruteze şi să o direcţioneze greşit.

Păcălirea lui Zannah şi urmărirea fiicei lui Caleb în acelaşi timp, era posibilă în teorie, deşi puţini indivizi aveau disciplina necesară pentru a menţine echilibrul între cele două sarcini mentale intense. Dar voinţa lui Bane era la fel de puternică ca şi trupul său. Dacă era rapid, viclean şi atent, avea o şansă să-şi găsească prada şi să aibă timp să iasă în viaţă din închisoare.

* * *

Lacrimile de furie, ruşine şi frustrare curgeau pe faţa prinţesei. Le ţinuse înăuntru când trecuse printre paznici, dar acum, că nu era nimeni prin preajmă să o vadă, le lăsă, în cele din urmă, să izbucnească. Planul ei de a răzbuna moartea tatălui şi de a se elibera de amintirile traumatizante ale copilăriei sale, eşuase mizerabil până acum. Dorea ca Lordul Sith să recunoască că a greşit. Voise ca el să-şi ceară scuze şi să-i ceară iertare pentru moartea lui Caleb. Voise ca el să o roage să aibă milă. Se convinsese pe sine că, dacă se întâmpla asta, o va ajuta să se descurce cu moartea fără sens nu doar a tatălui ei, ci şi a soţului. Se gândise că o va ajuta să restabilească un oarecare sens în universul ăsta crud.

Sperase că îi va aduce liniştea.

Însă, nimic nu mergea aşa cum plănuise ea. Prizonierul nu avea deloc remuşcări. Răsucise tot ceea ce făcuse şi spusese ea, într-o justificare perversă a credinţelor sale. Aproape că făcuse să pară că moartea lui Caleb fusese justă.

Şi ţi-a întors cea mai bună prietenă împotriva ta.

Oricât de mult o deranjau cuvintele Sithului, acţiunile Luciei o supăraseră şi mai mult. Garda de corp fusese cea care o angajase pe *Vânătoare* pentru a răzbuna moartea lui Gerran. Dar acum părea hotărâtă să se opună încercării lui Serra de a-l răzbuna pe Caleb. Prinţesa nu mai înţelegea nimic. Se aşteptase ca Lucia să stea lângă ea în timpul confruntării, susţinând-o în timp ce se confrunta cu demonul trecutului ei. Să-i sprijine puterea, ca să-şi poată cuceri frica şi să triumfeze împotriva răului din el. În schimb, ea îl apărase.

Cum ai putut să îmi întorci spatele în halul ăsta? Când am avut cel mai mult nevoie de tine.

Serra fugise de celula de interogatoriu pentru a scăpa de nebunie, fără să acorde nici măcar atenţie locului unde se ducea. Mergând cu paşi lungi şi repezi, se grăbise neatentă prin labirintul sălilor, fără niciun scop sau direcţie anume. Nu ştia unde se ducea sau ce încerca să facă. Avea doar nevoie să gândească. Să încerce se dea sens tuturor celor întâmplate. Să fie singură.

Numai că nu era singură.

Efortul fizic o ajută să-şi readucă sub control emoţiile învolburate şi după mai multe minute, începu să recâştige ceva de prestanţă. Lacrimile se opriră şi ritmul paşilor ei încetini. Abia atunci auzi paşii cuiva urmând-o la câţiva metri în spate. Se opri scurt, ridicând o mână pentru a-şi şterge ochii înainte să se întoarcă. Spera să o vadă pe Lucia. În schimb, se trezi faţă în faţă cu asasina Iktotchi.

— De ce te strecori pe la spatele meu? întrebă ea.

— Dacă m-aş fi strecurat, nu m-ai fi auzit, răspunse *Vânătoarea* cu calmul ei implacabil. Te urmăream, dar nu am făcut niciun efort să-mi maschez prezenţa.

— Atunci, de ce mă urmăreşti?

— Am vrut să văd ce vei face. Eram curioasă să aflu cum vei reacţiona la eşecul tău.

Buzele lui Serra se răsuciră, dar reuşi să-şi păstreze restul feţei fără expresie, oglindind comportamentul emoţional al celeilalte femeii. Nu avea rost să nege ce se întâmplase; asasina Iktotchi fusese martoră la întregul schimb.

Dar prinţesa nu era dispusă să admită înfrângerea.

— Mă voi ridica din eşec şi voi încerca din nou, declară ea. Data viitoare când o să vorbesc cu el, voi fi pregătită pentru trucurile lui.

— Nu va mai fi o dată viitoare, răspunse *Vânătoarea*. L-ai avut în puterea ta. Viaţa lui a fost în mâinile tale. Dar ai ales să-l laşi să trăiască, iar acum este prea târziu. Soarta şi viitorul lui ţi-au scăpat printre degete. Eşti din nou neputincioasă.

Rostise cuvintele fără dispreţ sau răutate, ceea ce le făcu să doară cu atât mai mult. Serra îşi dădu seama era ceva rău în această femeie. Nu era doar o asasină angajată. Îşi folosea abilităţile de a simţi viitorul, pentru a putea răspândi suferinţă şi moarte.

— Nu te mai vreau aici, spuse Serra, cu voce fermă. Treaba ta s-a terminat şi ai fost deja plătită. Aşa că, du-te.

— Viitorul este acum neclar, recunoscu asasina Iktotchi. Evenimentele se leagănă pe o muchie de cuţit şi nu pot să prevăd în ce parte vor cădea. Vreau să stau şi să văd ce se întâmplă când se eliberează prizonierul.

— Nu se va elibera niciodată! izbucni Serra. Nu voi lăsa să se întâmple asta!

— Nu poţi opri asta. E deja prea târziu, răspunse *Vânătoarea*. Lucia te-a trădat. Am văzut asta în ochii ei când ai plecat. Vrea să-l salveze pe omul pe care tu vrei să-l distrugi.

Serra clătină din cap, dar, deşi voia să nege, nu putea rosti cuvintele.

Îl apărase în timpul interogatoriului. Încercase să-l protejeze.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? întrebă ea, nedumerită. De ce nu m-ai avertizat?

— Aşa cum ai spus, am fost deja plătită. Slujba mea a fost să ţi-l livrez. Nimic mai mult.

— Atunci, de ce îmi spui acum?

Asasina Iktotchi nu răspunse, dar pe faţa ei apăru primul indiciu de emoţie, când colţurile buzelor se încordară sub forma unui zâmbet crud.

Se hrăneşte cu mizeria altora.

Serra era gata să spună *Lucia nu mă va trăda niciodată*, dar cuvintele îi fură întrerupte de urletele bruşte ale alarmelor *Închisorii de Piatră*.

În aceeaşi clipă, ştiu că tot ceea ce îi spusese *Vânătoarea* era adevărat.

Prizonierul era liber, iar Lucia îl ajutase.

— Nu! strigă Serra, strângându-şi capul în mâini când, pentru a doua oară în acea zi, lumea se prăbuşea în jurul ei. Nu!

Asasina Iktotchi zâmbea acum, transformându-şi în colţi tatuajele de pe buza inferioară.

— Nu! strigă prinţesa din nou, glasul ei ridicându-se peste alarme.

Nu poate scăpa. Nu acum. Nu după tot ce s-a întâmplat.

— Nu!

Serra se întoarse şi fugi pe unul dintre coridoarele din apropiere, în timp ce în mintea ei se forma un ultim plan disperat.

Capitolul 20

De îndată ce Lucia nu mai putu fi văzută de gardienii care îl păzeau pe Des, o luă la fugă. Ştia că nu mai avea mult timp înainte ca el să scape şi trebuia să o găsească pe prinţesă înainte să se întâmple asta. Dar nu era uşor să-şi dea seama unde plecase Serra. Zecile de pasaje ramificate din coridorul principal, de o parte şi de alta, duceau către alte blocuri de celule din aripa respectivă sau spre zone complet noi ale complexului *Închisorii*. Din fericire, doar o mică secţiune din *Închisoarea de Piatră* fusese redeschisă. Cele mai multe săli prin care trecea Lucia încă erau întunecate şi pustii: nu credea că prinţesa s-ar fi dus în vreuna dintre ele. Chiar şi aşa, erau multe zone de acoperit. Începu cu biroul administrativ al aripii de maximă securitate, doar pentru a-l găsi gol. După aceea, o luă înapoi, mişcându-se rapid pe holurile iluminate, strigând din când în când numele lui Serra, cu ceea ce spera că era o voce calmă şi normală. Trebuia să o găsească, dar nici nu voia să o facă suspicioasă. Lucia nu avea nicio intenţie să-i dezvăluie ceea ce făcuse. Îl ajutase pe Des pentru că simţise că aşa era corect, dar se îndoia că Serra va înţelege.

Speranţa ei era că o va găsi pe prinţesă, sub masca unei prietene care doreşte să ajute, dispăru atunci când porniră alarmele. În calitate de gardă de corp, era normal ca ea să trebuiască să o ducă de acolo pe Serra în siguranţă, iar prietena ei nu va trebui să ştie niciodată adevărul despre cum scăpase Des. Din păcate, prima parte a planului ei se destrămase atunci când auzi alarmele. Înjură în barbă şi o luă la fugă cu toată viteza. Planul ei încă mai putea funcţiona: dacă ar găsi-o pe Serra, tot ar putea să o convingă să plece fără să-şi expună trădarea. Acum însă, era într-o cursă contra lui Des pentru a vedea care dintre ei o va putea găsi primul pe prinţesă.

Unde ar putea fi?

Alarmele zgomotoase făceau să fie greu să gândească. Lucia derapă oprindu-se, rămânând o clipă pe gânduri. De pe un coridor din dreapta ei, o auzi pe prinţesă strigând *Nu!*, vocea ei fiind mai puternică decât cacofonia alarmelor.

Trebuia să fie aproape! Întorcându-se, Lucia alergă pe hol în direcţia sunetului. Ajunse la o altă intersecţie: coridorul se ramifica la dreapta, la stânga şi continua drept înainte. Oprindu-se, ascultă după un alt indiciu, dar nu auzi nimic.

Gândindu-se la planurile pe care le memorase când fusese acceptată pentru prima dată în Garda Regală, îşi aminti că pasajul din stânga ducea mai adânc în temniţă, spre o zonă care încă era închisă. Asta îi lăsa doar două opţiuni.

O luă drept înainte, ştiind că holul continua vreo douăzeci de metri înainte să se întoarcă brusc şi să se termine într-o veche cameră de pază. Camera era pe aceeaşi reţea electrică ca aripa de securitate maximă, astfel încât avea să fie iluminată. Dar nu era folosită: mercenarii angajaţi primiseră cazare în camerele de pe cealaltă parte a aripei. Lucia bănuia că prinţesa venise acolo pentru a găsi ceva intimitate, în timp ce se străduia să-şi ţină emoţiile sub control. Ghici greşit. Găsind camera goală, fu nevoită să o ia înapoi şi meargă pe cealaltă ramură, ştiind că pierdea secunde preţioase. Alergând într-un sprint complet, o luă pe hol şi după colţ, aproape dărâmând-o pe *Vânătoare*. Asasina Iktotchi păşi repede în lateral pentru a evita coliziunea. În acelaşi timp, Lucia se opri scurt, dezechilibrându-se, astfel încât se împiedică şi căzu. Genunchii i se loviră tare de podea şi alunecă pe piatra aspră, rupând o gaură în pantaloni şi răzuind un strat de piele.

— Ai văzut-o pe prinţesă? întrebă ea în timp ce revenea în picioare, ignorând sângele cald care izbucnise deja din rănile adânci de pe genunchiul rănit.

— Ştie ce ai făcut, răspunse asasina. Ştie că ai trădat-o.

Acuzaţia neaşteptată o surprinse pe Lucia nepregătită, nici măcar nu încercă să o nege.

— Cum a aflat?

— I-am spus eu.

Lucia era uimită, incapabilă să înţeleagă cum fusese expus secretul ei. Şi apoi îşi aminti zvonurile care susţineau că Iktotchi puteau vedea viitorul şi citi mintea. Fu pe punctul de a întreba de ce *Vânătoarea* lăsase să se întâmple asta doar pentru a-i spune lui Serra despre trădare după ce se întâmplase, dar apoi îşi aminti cu cine avea de-a face. *A făcut-o pentru a o răni. Este la fel de monstruoasă ca orice Sith.*

Pentru o clipă, se gândi să scoată blasterul. Voia să o ucidă pe *Vânătoare*. Ar fi făcut o favoare galaxiei. Dar, în ciuda furiei ei, ştia că nu are nicio şansă să o omoare pe asasină. Atacarea ei ar avea ca rezultat doar moartea Luciei şi nu ar face nimic pentru a o ajuta pe prinţesă.

Încă o mai poţi găsi pe Serra. Chiar dacă ştie ce ai făcut, încă mai poţi să o convingi să fugă, înainte să o găsească Des. Încă mai poţi să o salvezi.

— Pe unde a plecat? întrebă ea, nefiind sigură dacă asasina Iktotchi se va deranja să-i spună.

— A fugit pe acolo, răspunse asasina, înclinându-şi capul cu coarne pentru a indica direcţia.

Mintea Luciei reveni la schema complexului şi ştiu încotro se îndrepta Serra.

Prinţesa încă era hotărâtă să-l omoare pe Bane. Se ducea în camera de control pentru a porni secvenţa de autodistrugere a *Închisorii de Piatră*. Nemaivrând să piardă timpul cu *Vânătoarea*, se întoarse şi porni pe coridor, mergând stângace şi neuniform din cauza genunchiului ei însângerat şi care se umflase rapid.

* * *

Vânătoarea privi garda de corp a prinţesei grăbindu-se pe hol. Ştia ce o aştepta; în viziunile ei, văzuse pereţii închisorii căzând într-o serie de explozii.

Pentru o clipă, crezu că garda de corp va încerca să o omoare. Fu oarecum dezamăgită când nu se întâmplă. Cu toate astea, ştia că sfârşitul Luciei era inevitabil: îl văzuse. Se întoarse şi se îndreptă cu paşi rapizi în cealaltă direcţie, îndreptându-se spre hangar principal: o cavernă mare în care ea şi mercenarii aterizaseră cu navele. Nu avea niciun rost să mai rămână pe aici; nu când ştia că secvenţa de autodistrugere urma să fie activată în cateva minute. Cu toate astea, când ajunse la hangar, ezită. Evadarea prizonierului nu o surprinsese. Ştia că nu îi era destinat să moară în lanţuri ca un animal. Îl văzuse de prea multe ori în visele ei, luptându-se cu femeia blondă din viziunile ei de pe Ambria. Mintea ei subconştientă era obsedată de cei doi, iar *Vânătoarea* bănuia că, în sfârşit, ştia de ce. Viaţa ei devenise stagnantă, goală. Se muta de la o misiune la alta,

dar nu avea niciun scop real, niciun obiectiv măreţ. În ciuda abilităţii ei de a avea viziuni despre viitor, nu încercase niciodată să îl modeleze. Întotdeauna simţise că o aştepta un destin măreţ, totuşi nu făcuse niciun efort să îl caute. Scoase din buzunar mânerul sabiei de lumină şi mica piramidă pe care le luase pe Ciutric. Astea erau instrumentele puterii; putea simţi importanţa lor. Aveau importanţă şi semnificaţie. Aveau scop. Ştia că Jedii susţineau că lumina triumfase împotriva părţii întunecate. Pretindeau că Sithul dispăruse. Cu toate astea, *Vânătoarea* ştia şi că asta era o minciună.

Sithul încă trăia; gustase puterea lor. Şi o găsise ca fiind o stare de ebrietate.

Ascunzând sabia de lumină şi piramida înapoi în robă, merse să se sprijine de balustrada metalică a balconului mare, cu vedere la pista de aterizare. De acolo, putea vedea pe deasupra celor patru nave parcate mai jos, având o imagine clară a cerului nopţii Doane, prin intrarea largă din partea îndepărtată a cavernei. Două dintre nave erau neimportante: erau navele deţinute de mercenarii pe care prinţesa îi angajase ca personal al închisorii. A treia era nava personală a prinţesei: mai nouă decât celelalte, purta simbolul albastru al casei regale Doane pe fiecare parte.

Şi apoi era propria ei navă, *Hărţuitorul*. Era mai mică decât oricare dintre celelalte nave; coca sa neagră strălucitoare şi liniile de culoare roşie-sângerie încă o făceau să iasă în evidenţă. După o clipă, porni încet pe scări, dar când ajunse jos nu urcă în nava ei. În schimb, începu să rătăcească încet, în sus şi în jos, pe aleile dintre nave, trecându-şi mâna peste coca lor. Simţea că trebuie să mai aştepte puţin.

Era pe cale să se întâmple ceva important, ceva mai mult decât spectaculoasa implozie a *Închisorii de Piatră*. Putea să simtă în curenţii Forţei că se apropia. Nu putea înţelege foarte bine ce era – viitorul putea uneori fi la fel de alunecos ca un ţipar. Dar ştia că are ceva de-a face cu viziunile sale şi intenţiona să aştepte acolo, suficient de mult, pentru a vedea despre ce era vorba. Destinul ei depindea de asta.

* * *

Zannah ştia că se apropie. Făcuse o mare partea din călătoria ei prin labirintul de camere şi săli ale *Închisorii de Piatră*, într-un întuneric aproape total. O ghidase doar lumina verde pal a baghetei luminoase – asta şi Forţa.

Putea simţi prezenţa Maestrului ei adânc în interiorul complexului, atrăgând-o. Chiar şi aşa, în timp ce se deplasa în tăcere prin întuneric, greşi de câteva ori drumul şi ajunse într-o serie de coridoare care se terminau brusc.

Dispunerea temniţei era în mod intenţionat confuză, pentru a împiedica orice eforturi de salvare a celor care erau ţinuţi captivi între zidurile sale. Totuşi, Zannah persevera, nu cedă deloc frustrării sau mâniei, nici chiar atunci când era forţată să se întoarcă şi meargă înapoi pe unde venise. Ştia că, în cele din urmă, va ajunge la destinaţie. Văzu în faţă o licărire slabă de lumină, care se revarsa de după un colţ, şi înţelese că răbdarea îi fusese răsplătită. Mergând înainte, ajunse pe un coridor iluminat. Intrase în secţiunea care fusese redeschisă; Bane trebuia să fie pe aproape.

Aruncând deoparte bagheta luminoasă, înaintă cu precauţie, păstrându-şi deschisă conştientizarea pentru a fi avertizată înainte să dea peste vreun paznic, în timp ce continua să se apropie de celula în care era ţinut Maestrul ei. Merse mai puţin de o sută de metri când simţi o perturbare bruscă şi puternică în Forţă. Se auzi imediat o alarmă şi Zannah ştiu ce se întâmplase – Bane scăpase din celula sa!

Sabia ei de lumină se aprinse cu un zumzet, iar ea grăbi pasul.

Nu mai încerca să-i simtă pe paznicii care ar fi putut să-i iasă în faţă: cu Bane scăpat, trebuia să se concentreze asupra lui. Maestrul ei scăpase deja din celulă şi ea ajunsese prea departe pentru a-l pierde tocmai acum.

Alarmele continuau să urle. Zannah le ignoră, concentrându-se în schimb pe sclipirile de putere pe care le simţea prin Forţă, fiecare dintre ele fiind un far care o aducea tot mai aproape de Bane. Fugi pe un hol şi apoi, pe după colţ. În faţă, văzu o uşă care se balansa liber în balamalele ei.

Este acolo. În camera aia sau într-una chiar dincolo de ea.

Putea să-i simtă prezenţa, putere lui inconfundabilă. Strecurându-se de-a lungul peretelui, se apropie de marginea

uşii, apoi se aruncă într-o rostogolire şi intră în camera de dincolo. Scena din interior era o dovadă că Bane fusese aici. Trupurile mutilate ale gărzilor se vedeau prin toată camera. O uşă de duroţel atârna în balamale, dezvăluind o scară abruptă care ducea în altă cameră de dedesubt. Partea întunecată fusese dezlănţuită acolo cu doar câteva minute în urmă. Încă mai putea simţi puterea persistând. Se apropie de scară cu atenţie, sondând cu mintea în camera de dedesubt. Din nou, simţi puterea inconfundabilă a Maestrului ei.

Este prins. Îşi întrerupse efortul de a-l urmări pe Bane şi, în schimb, se concentră să folosească vrăjitoria Sith pentru a-şi masca propria prezenţă în timp ce cobora pe scări. Nu era nevoie să fie tăcută; cu alarmele răsunând în toată închisoarea, nu prea erau şanse să i se audă paşii.

Năvăli în camera de jos doar pentru a fi din nou dezamăgită. O altă grămadă de gărzi moarte erau strânse în jurul rămăşiţelor unei mese, dar Bane nu era nicăieri de găsit. Urmărise un ecou al puterii sale şi, cumva, ratase partea reală.

Asta e imposibil. Doar dacă nu…

Bane ştia că este aici! O păcălise, lăsându-şi amprenta în această cameră pentru a o ademeni aici, în timp ce el evada. Dar ea ştia că nu ar fi putut ajunge prea departe. Se întoarse să urce scările, apoi se opri o clipă pentru a examina cadavrele. Unul arăta de parcă ar fi fost ucis cu mâinile goale de Bane. Altul era înjunghiat cu o lamă vibratorie. Alţi doi fuseseră împuşcaţi cu un blaster, de la mică distanţă.

Curioasă, Zannah merse înapoi în camera de deasupra. Corpurile de aici erau, pur şi simplu, rupte. Membrele erau răsucite în unghiuri groteşti, oasele le erau spulberate şi împrăştiate. Nu era nimic remarcabil în modul în care muriseră; îl mai văzuse pe Bane folosind asemenea tactici în trecut. Zannah era însă interesată de ceea ce lipsea. Nu vedea nicio rană provocată de sabia de lumină.

Bane fusese neînarmat când îi omorâse. Era posibil să-şi fi găsit şi recuperat sabia de lumină de atunci. Dar dacă nu o făcuse – dacă rătăcea pe holurile închisorii fără ea – era vulnerabil. Cât era Bane de puternic, Zannah credea că este egala lui. Şi fără sabia de lumină, practic nu avea nicio speranţă de a o învinge. Închizând ochii şi blocând zgomotul alarmelor, se întinse încă o dată cu Forţa. De data asta ignoră amprenta

puternică a părţii întunecate pe care Bane o lăsase pe camerele de pază. Îi trebui doar câteva secunde pentru a-i lua din nou urma.

După cum bănuise, încă era în închisoare.

Vin, Maestre. Şi doar unul dintre noi va pleca de aici în viaţă.

* * *

Set ştia că era aproape. Lăsase în urmă întunericul tunelurilor, în timp ce pătrundea tot mai adânc în *Închisoarea de Piatră*, atras de chemarea Holocronului lui Darth Andeddu. Secţiunea în care se afla acum era luminată, deşi părea încă pustie. Se aşteptase să dea deja pe cineva: o patrulă, un paznic care rătăcea prin săli.

Oricine îl prinsese pe Maestrul lui Zannah trebuie să o fi făcut cu o echipă mică: douăzeci, poate treizeci de oameni, cel mult. În ciuda acestui fapt, se pregătea pentru o întâlnire apropiată. Ajunsese într-o sală lungă cu o uşă de lemn, închisă, la celălalt capăt. Era sigur că Holocronul se afla în camera de dincolo şi se aştepta să fie păzit de cel puţin o jumătate de duzină de soldaţi înarmaţi.

Adunându-se, îşi trase sabia de lumină şi alergă pe hol, sărind spre uşă. O lovi cu ambele picioare, trântind uşa de perete în timp ce zbura prin cameră. Spre surprinderea lui, nu-l aştepta niciun paznic. Singurii martori ai spectaculoasei sale intrări, erau un vechi birou şi scaun din lemn. Simţi o secundă de panică când nu văzu Holocronul nicăieri pe micul birou; apoi observă seiful încorporat în perete.

Exista şi o tastatură, dar Set o ignoră. Folosind sabia de lumină, tăie pur şi simplu în uşă câteva linii orizontale şi verticale. Lama strălucitoare trecu uşor prin metalul gros, prefăcând partea din faţă a seifului în mai multe bucăţi grele care căzură la podea. Holocronul era singurul lucru din interior. Set întinse mâinile încet, tremurând uşor în timp ce-şi înfăşura degete în jurul piramidei obsidiene. Îl scoase cu respect din seif, ţinându-l cu ambele mâini.

Aproape că-şi scăpă premiul când sunetele alarmelor începură să sune prin toată închisoarea. Întorcându-se spre uşă, flutură sabia de lumină, cu mâna stângă încă strângând

Holocronul. Se lăsă în poziţie de luptă, pregătindu-se să se confrunte cu gărzile pe care le aştepta să năvălească în cameră. Pentru câteva secunde nu se mişcă, încercând să audă sunetele picioarelor care alergau sau strigătele soldaţilor. Neauzind nimic, se întinse cu Forţa – doar pentru a afla că era singur. Alarmele încă urlau şi îi trebui o secundă să-şi dea seama că nu aveau nicio legătură cu el.

Au văzut-o pe Zannah. Sau a scăpat Maestrul ei.

Stingându-şi sabia de lumină, o puse din nou la centură.

Nu-şi va face nimeni griji în privinţa ta. Nu cu o pereche de Lorzi Sith care fac ravagii într-una dintre celelalte aripi ale Închisorii.

Găsise ceea ce dorea; era timpul să plece de pe Doan. Spera să nu fie nevoit să mai vină vreodată înapoi. Încă intenţiona să se ţină de planul său iniţial de a fura una dintre celelalte nave, decât să rişte să dea peste Zannah, întorcându-se acolo unde aterizase cu naveta ei. Avea doar nevoie să caute prin jur până când găsea hangarul în care erau celelalte nave.

Nu ar trebui să fie prea greu. Mergi doar prin sălile luminate şi ai grijă să nu fii văzut. Lasă-i să se lupte în timp ce tu pleci cu adevăratul premiu.

Din fericire, la asta, Set era foarte bun.

* * *

Ecourile alarmelor o urmăreau pe Serra în timp ce cobora pe holul lung spre camera de control de urgenţă a *Închisorii de Piatră*. Introduse codul pe panoul de acces, cu degetele lovind frenetic în tastatură, în timp ce continua să privească peste umăr, temându-se că inamicul ei ar putea apărea pe holul din spatele ei, în orice secundă. Panoul bipăi puternic şi un mesaj *ACCES INTERZIS* apăru pe ecran.

— Nu, şopti ea. Nu.

Când se căsătorise cu Gerran, el îi împărtăşise codul său personal de acces. În calitate de prinţ al coroanei, codul său putea accesa fiecare sistem electronic de securitate de pe moşia familiei regale.

Poate că Regele nu a avut încredere în tine. Poate că l-a dezactivat când a murit Gerran.

Nu putea fi asta. Codul funcţionase la toate celelalte încuietori din *Închisoarea de Piatră*. Fără el, nici măcar nu ar fi fost în stare să reactiveze generatoarele care alimentau acea secţiune din complex. Încercă din nou codul, cu degetele tremurând din cauza precipitării ei disperate. Alarmele de deasupra capului erau un memento de neevitat că fiecare secundă pierdută făcea din ce în ce mai probabil ca prizonierul ei să găsească o modalitate de a scăpa de temniţă înainte ca ea să o distrugă. Încă o dată, obţinu ca rezultat bipăitul puternic şi mesajul *ACCES INTERZIS*.

Poate că nu funcţionează codul lui Gerran la uşa asta. Poate că doar Regele este autorizat să folosească secvenţa de distrugere.

Lovindu-şi palma de uşă, de frustrare, Serra nu mai putu să-şi reprime lacrimile. Înfrântă, se lăsă încet în genunchi, cu faţa apăsată pe uşa rece de metal. Timp de câteva secunde, corpul ei fu zguduit de suspine sfâşietoare.

Totul era aiurea. Lucia o trădase; omul întunecat din visele ei avea să scape. Tot ceea ce încercase să realizeze, se destrăma.

Nu ăsta este stilul tău.

Deşi nu o auzise de mai bine de un deceniu, recunoscu instantaneu vocea.

— Tată? spuse ea cu voce tare, deşi Caleb nu era nicăieri, decât în propriul ei cap.

Eşti mai puternică de atât.

Ea aprobă din cap, fără să-i pese că vocea pe care o auzea nu era altceva decât propria imaginaţie. Ignorând alarmele, inspiră adânc şi analiză cu atenţie situaţia. Nu avea niciun sens ca Regele să fie singurul care să aibă acces la această cameră. Nu era de aşteptat să vină aici în persoană dacă se întâmpla vreodată o evadare din închisoare sau o revoltă. Gardienii erau cei care ar fi avut acces. Probabil că şi căpitanul pazei. Şi dacă Regele avea încredere să-i dea codul unuia dintre slujitorii săi, ar fi avut încredere şi în fiul său.

Te grăbeşti. Faci greşeli. Încearcă din nou. Încet.

Se ridică în picioare şi începu să introducă pentru a treia oară codul. De data asta, când simţi panica ameninţând să facă să-i tremure degetele, luptă împotriva ei apelând imaginea feţei tatălui ei, calmă şi sigură. Respira lent şi adânc, având mai

multă grijă să introducă secvenţa corectă. Pentru o secundă nu se întâmplă nimic; apoi se auzi un uşor *clic* şi uşa se deschise încet.

Expirând uşurată, Serra încercă să râdă de propria ei prostie, când introduse de două ori numărul greşit înainte să-l introducă cum trebuie. Ceea ce ieşi însă, fu un chiţăit sugrumat care părea aproape isteric, făcând-o să tacă, cu o tresărire.

Camera din interior era mică, cu un singur panou de control şi o altă uşă pe cealaltă parte. Dincolo de a doua uşă era un tunel care ducea la o navetă mică, de urgenţă, care-i permitea celui ce pornea secvenţa de autodistrugere, să scape înainte să se prăbuşească complexul. Se apropie de consolă şi examină butoanele.

Era destul de simplu: se vedea un buton care iniţializa secvenţa de autodistrugere, o tastatură numerică pentru a introduce codul de acces şi un alt buton pentru a confirma comanda. Pe tastatura numerică era un buton *SCHIMBĂ*, dar niciun buton *RENUNŢĂ*; odată ce se confirma autodistrugerea, nu exista nicio modalitate de a o opri. După aceea, oricine mai era înăuntru, ar fi avut mai puţin de cinci minute pentru a scăpa înainte ca încărcăturile prinse în tavan, pereţi şi podele să fie detonate în succesiune rapidă, prăbuşind întreaga închisoare.

Asta era ultima ei şansă de a-l opri pe bărbatul care o terorizase încă de când era o copilă. Ultima ei şansă de a scăpa galaxia de un Lord Întunecat Sith. Apăsă butonul INIŢIAZĂ şi consola se aprinse, drept răspuns. Apoi, introduse încet codul de acces, pentru a se asigura că nu face greşeli. Dar când apăru pe ecran avertismentul *COD ACCEPTAT – CONFIRMĂ SECVENŢA DE AUTODISTRUGERE*, Serra ezită.

Dacă făcea asta, viaţa ei pe Doan se termina. Regele nu avea habar că folosise *Închisoarea de Piatră* pentru vendeta ei personală; dacă făcea asta, secretul ei era expus. Exploziile care ar distruge complexul ar trimite cutremure prin podelele Castelului Regal de pe platoul aflat la mii de metri mai sus; toată lumea va şti ce s-a întâmplat. Regele va şti că şi-a pus propriile dorinţe mai presus de cele ale familiei regale. Acţiunile ei vor fi considerate aproape sigur înaltă trădare: în cel mai bun caz, putea spera să fie izgonită permanent de pe planetă.

Şi cum rămâne cu Lucia? Probabil că va fi ucisă de explozii.

Deşi garda de corp o trădase ajutându-l pe prizonier să scape, Serra nu era dispusă să-şi condamne prietena la moarte fără să-i ofere şansa de a-şi explica acţiunile?

Fiindu-i imposibil să ia o decizie, Serra rămase îngheţată, cu degetul pipăind butonul marcat *CONFIRMĂ*, în timp ce alarmele continuau să sune.

Capitolul 21

Set se mândrise întotdeauna că se poată salva din orice situaţie. Avea un talent înăscut de a se elibera din orice legătură şi un talent natural pentru a găsi ieşirile în orice situaţie. Aşa că nu fu surprins când, după mai puţin de zece minute, reuşi să dea de hangarul principal de debarcare al închisorii. Era mult mai mare decât intrarea secundară în care ajunseseră el şi Zannah. Alarmele care fuseseră asurzitoare, pe coridoarele înguste, erau doar puternice aici, în camera masivă.

Set se afla pe un balcon metalic mare cu vedere la hangar. Mai jos putea vedea patru nave, distanţate la aproximativ zece metri una de alta. Toate păreau să fie nepăzite. Mulţumit de el însuşi, bătu uşor cu mâna Holocronul pe care îl ascunsese în buzunarul vestei, în timp ce-şi studia opţiunile.

La fel ca un bufet: o mulţime de alegeri.

Două dintre ele erau navete standard pentru pasageri, cu scaunele rezistente şi protejate. Le respinse repede ca fiind nedemne de a fi furate. A treia era cea mai mare din grup şi părea să fie în stare excelentă. Era marcată şi cu emblema familiei regale. Set zâmbi. Era ceva atrăgător în legătură cu ideea de a scăpa de pe Doan într-o navetă deţinută de conducătorii planetei. Cu siguranţă avea un anumit stil. Apoi văzu a patra navă.

Iată câştigătoarea.

Fiind cea mai mică dintre ele, nava era mică şi elegantă, cu coca neagră şi dungi roşii. Un vehicul perfect pentru un bărbat cu gustul fin al lui Set. Dornic să scape, Jediul Întunecat îşi croit drum pe scară şi traversă hangarul, cu sabia de lumină strânsă în mâna dreaptă. Când ajunse la nava aleasă, scoase un fluier scăzut de apreciere şi întinse mâna pentru a-i atinge carena netedă şi întunecată.

— Uită-te, dar nu atinge, îi şopti o voce moale de femeie în ureche.

Set îşi smuci mâna înapoi şi se întoarse, cu sabia de lumină pornită, în timp ce tăia aerul gol din spatele lui. Puţin în

afara razei atacului său stătea o Iktotchi într-o mantie neagră. Gluga îi era dată pe spate pentru a dezvălui coarnele lungi curbate care se încolăceau de-a lungul gâtului şi sub bărbie. Buza inferioară îi era marcată de tatuaje negre şi dinţii ei mici, ascuţiţi, erau îndepărtaţi într-un rânjet. Set nu se ferea în mod normal de o luptă, nu dacă credea că ar putea câştiga. Dar era ceva neliniştitor în legătură cu acest adversar cu piele roşie. Era practic imposibil să te strecori prin pe lângă un Jedi, totuşi Set nu-i simţise prezenţa până nu vorbise.

Fii atent. Probabil că nu este singurul truc pe care în are la îndemână.

— Drăguţă navă, spuse el, stingându-şi sabia de lumină şi lăsând mâna să cadă în lateral. Câte credite te-a costat?

De îndată ce cuvintele îi ieşiră din gură, o atacă, sabia sa de lumină tăind un opt mortal, menit să spintece duşmanul neştiutor, chiar în timp ce-i răspundea la întrebare. Femela Iktotchi nu se lăsă păcălită. În loc să-i răspundă la întrebare, ea făcu un pas rapid înapoi şi în lateral, evitându-i vioaie atacul.

— Prea încet, îl admonestă ea.

Cei doi adversari se întoarseră să se confrunte din nou şi Set se opri pentru a analiza situaţia. Avea Holocronul lui Andeddu; tot ce avea nevoie acum era o navă şi era liber să plece acasă. Dar stând între el şi evadare, era un adversar necunoscut, deşi foarte priceput. Nu părea să fie înarmată, dar putea avea cu uşurinţă lame, blastere sau orice alte arme, ascunse în faldurile robeiei. Decise că ar putea fi o idee bună să încerce să o convingă să-l lase să plece.

— Numele meu este Medd Tandar, minţi el, încercând să proiecteze un aer de importanţă nobilă în vocea sa. Sunt aici în numele *Consiliului Primei Cunoaşteri*. Dă-te la o parte, în numele Ordinului Jedi.

— Nu eşti Jedi, răspunse ea.

— Acum, nu, mărturisi Set. Dar am fost.

Tăie aerul de o jumătate de duzină de ori cu sabia de lumină. Se învârti, lama zumzăitoare dansând şi învârtindu-se, înainte de a încheia demonstraţia cu un salt înapoi. Femela Iktotchi era, în mod evident, neimpresionată de etalarea măiestriei lui marţiale şi Set îşi dădu seama că nu va putea să o intimideze să dea înapoi.

— Jedii vă învaţă şi ceva trucuri utile?

— Câteva, replică Set, lovind cu Forţa.

Un val de energie pură porni către inamicul său, dar Set ştiu instantaneu că ceva era foarte gresit. În loc de senzaţia îmbătătoare de puteri pe care o simţea în mod normal, simţi o durere puternică în stomac, care îl determinî să se aplece în faţă. Valul de şoc care ar fi trebuit să o trimită pe Iktotchi, zburând, douăzeci de metri fu redus la nimic mai mult decât o împingere dură. O lovi direct în piept, dar ea absorbi pur şi simplu impactul, căzând într-o rostogolire spre înapoi care se încheie cu ea revenind în picioare. În mâini îi apărură o pereche de lame vibratorii scurte, în timp ce Set se împleticea înapoi, ţinându-se de stomac şi încercând să nu vomite.

Cu groază, îşi dădu seama că ea îi perturba capacitatea de a atrage Forţa. Văzuse acest talent menţionat într-o serie de texte antice, dar nu-l întâlnise niciodată – şi nu ştia cum să-l contracareze. Singura lui opţiune era să încerce să lupte.

Strângând din dinţi, se ridică drept. Hrănindu-se cu durerea şi cu mânia lui crescândă, încercă încă o dată să invoce puterea părţii întunecate. Simţi o creştere mică, drept răspuns pentru eforturile sale, dar era mai mult un fior, decât potopul pe care îl sperase. Totuşi, era mai bine decât nimic. Femela Iktotchi se întinse cu lamele ei gemene, iar Set se feri de ea, abia evitând atacul. Se mişca mai repede decât orice adversar cu care se confruntase vreodată. Sau, poate că abilitatea ei de a interfera cu Forţa îl făcea pe el să fie mai încet decât fusese vreodată. În ambele cazuri, rezultatul era acelaşi – şi nu era bun pentru Set.

Îşi feri capul şi se aruncă pe sub nasul navetei negre cu roşu spre partea îndepărtată, ştiind că cea mai bună şansă de supravieţuire era să păstreze zece tone de metal între ei. Nu o mai putea vedea, dar concentrându-se, abia reuşea să-i simtă poziţia. Efortul îi făcea capul să se învârtă; era ca şi cum ar fi încercat să vadă, având noroi în ochi. Ea îl urmărea încet, strecurându-se precautǎ în jurul capătului din spate al navei. Şi, în acel moment, Set îşi dădu seama că adversarul său nu avea o pregătire formală în căile Forţei. Ea opera din instinct. Nu fusese învăţată niciodată abilităţile cele mai de bază – cum ar fi să simtă locaţia adversarilor chiar şi atunci când nu îi putea vedea. Set se întoarse şi ţâşni spre una dintre celelalte nave, ajungând la noua lui ascunzătoare chiar înainte ca ea să apară din spatele

motoarelor negre ale navetei. Ghemuindu-se la podea pentru a privi pe sub burta navei pe care o folosea ca adăpost, o putu vedea întorcând capul dintr-o parte în alta, încercând să-şi dea seama unde se dusese.

— Îmi place o urmărire bună, strigă ea, cu buzele încolăcite într-un zâmbet feroce. De aceea mă numesc *Vânătoarea*.

Nu se va termina bine.

* * *

Bane încă putea simţi efectele persistente ale medicamentelor din organismul său. Făcuse tot ce putea pentru a le arde cu focul părţii întunecate, dar Sithul nu erau la fel de buni ca Jedii la curăţarea organismului de impurităţi. Ultimele resturi de substanţe chimice ar trebui pur şi simplu să se descompună în, mod natural, în timp. Până atunci, nu va la capacitate maximă. Era o fracţiune mai lent în gânduri şi acţiuni, mai puţin bun la manevrarea puterii Forţei. Şi încă nu avea sabia de lumină.

În ciuda tuturor acestor lucruri, era sigur că era la doar câteva minute de victorie. Alarmele încă mai răsunau în toată temniţa, dar ştia că nu existau gardieni care să se grăbească să răspundă apelului lor.

Cei câţiva mercenari care supravieţuiseră atacului său bătuseră în retragere, lăsând-o pe fiica lui Caleb lipsită de apărare. Uneori, răzbunarea trebuia să fie rece şi calculată. Erau momente când era mai bine să fii atent, răbdător. Dar, uneori, revanşa nu putea fi amânată. Uneori, acţiunea trebuia să fie alimentată de furie şi ură; avea nevoie să ardă cu căldura emoţiei animalice.

Pacea e o minciună. Există doar pasiune. Prin pasiune, câştig tărie. Prin tărie, câştig putere.

Simţea că se apropie de locaţia lui Serra. Grăbi pasul în timp ce mergea hotărât pe coridoarele goale, pentru a se răzbuna.

Prin putere, câştig victoria. Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte.

Fusese neatent, slab. Se lăsase prins. Se lăsase să devină victimă. Pentru asta, suferise. Dar acum era din nou puternic. Acum era rândul altcuiva să sufere.

— Des! îl strigă o voce din spate, peste alarme.

Menţionarea numelui pe care îl lăsase în urmă acum douăzeci de ani, îl făcu pe Lordul Sith să se oprească în loc. Se întoarse încet şi se trezi faţă în faţă cu femeia cu pielea întunecată care îl ajutase să evadeze. Respira greoi, ca şi cum ar fi alergat. Pantalonii îi erau sfâşiaţi în genunchiul stâng; marginile rupturii erau însângerate. Faţa ei era un amestec de emoţii conflictuale: frică, disperare şi speranţă.

— Îţi aduci aminte de mine, Des? Sunt Lucia.

O secundă, Bane se uită confuz, pur şi simplu, la femeia care stătea în faţa lui. Apoi începu să se gândească la tinereţe. La perioada în care nu era Darth Bane, Lord Sith, ci doa Des, un miner simplu de pe Apatros. Amintirile erau îngropate adânc, dar erau încă acolo. Bătăile săptămânale de la Hurst, tatăl său. Schimburile lungi, înfiorătoare, săpând cortoza din stâncă, în timp ce se sufoca cu nori de praf stârniţi de ciocanul hidraulici. Evadarea sa din mizeria de pe Apatros şi intrarea sa în *Gloom Walker*. Era ca şi cum încerca să-şi amintească un vis la trezire. Astea erau scene din viaţa altcuiva; nu se simţeau real pentru el. Dar, în timp ce se ducea cu mintea înapoi, începură să iasă la suprafaţă alte amintiri: nopţile lungi stând de pază pe Trandosha, marşurile forţate prin pădurile de pe Kashyyk.

Dezgroparea fantomelor trecutului i-l readuse pe Ulabore, ofiţerul comandant crud şi incompetent, care, fără să vrea, îl predase pe Des Sithului şi îl pusese pe drumul spre adevăratul lui destin. Dar mai erau şi alte feţe – bărbaţii şi femeile din unitatea sa, fraţii şi surori lui de arme. Îşi aminti de ochii albaştri şi rânjetul fermecător al lui Adanar, cel mai bun prieten al său.

Îşi aminti de soldatul junior cu ochi mari, un lunetist tânăr pe nume Lucia.

Bane era inteligent şi avea perspectivă. Avusese înţelepciunea şi viziunea de a redefini Ordinul Sith astfel încât să poată începe ascensiunea sa lungă, lentă, către dominaţia galactică. Proiecta şi planifica aproape fiecare situaţie imaginabilă în care s-ar putea găsi într-o zi. Cu toate astea, nu se pregătise niciodată pentru asta. Ştia că mulţi dintre foştii

soldaţi care slujiseră în armatele lui Kaan deveniseră mercenari şi bodyguarzi, dar niciodată nu luase în considerare posibilitatea de da vreodată peste cineva care îl cunoscuse înainte de transformarea sa îrin partea întunecată. După ce se alăturase Sithului, nu îşi permisese să se întrebe sau să-i pese de ceea ce se întâmplase cu oamenii din trecutul său. Trebuia să înveţe să supravieţuiească singur, să se bazeze pe nimeni altcineva, decât pe el însuşi. Ataşamentul faţă de o familie şi prieteni era o slăbiciune, un lanţ care te lega şi te trăgea în jos.

Acum, cineva din viaţa pe care muncise atât de mult să o uite, stătea între el şi răzbunarea sa. Era un obstacol în calea lui, unul care era uşor de depăşit. Ştia că o putea îndepărta la fel de uşor cum omorâse paznicii din afara celulei sale.

— De ce m-ai ajutat? întrebă el în schimb.

— Am servit împreună în *Gloom Walker*, răspunse ea, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Ştiu cine eşti, îi spuse el.

Ea ezită, ca şi cum ar fi aşteptat ca el să spună mai multe. Când nu o făcu, continuă să vorbească.

— Mi-ai salvat viaţa pe Phaseera. Ne-ai salvat pe toţi. Şi nu doar atunci. Ai făcut-o în fiecare luptă, veghind asupra noastră. Protejându-ne.

— Eram un prost pe atunci.

— Nu! Ai fost un erou. Îţi datorez viaţa mea de zeci de ori. Cum aş fi putut să nu te ajut?

La început, crezu că este o idiotă sentimentală, orbită de o nobleţe iraţională şi recitând prostii. Apoi îşi dădu seama ce se întâmplă cu adevărat şi totul începu să aibă sens. Ea îl eliberase sperând să câştige o favoare. Dorea ceva. De-aia o trădase pe fiica lui Caleb – pentru propriul câştig.

— Ce vrei? întrebă el, alarma reamintindu-i constant că trecea timpul.

— Vreau... te rog... te implor... las-o pe Serra să trăiască.

Cererea ei nu avea niciun sens. Acţiunile Luciei erau singurul motiv pentru care viaţa lui Serra era acum în pericol.

— De ce? La ce mi-ar folosi viaţa ei?

Femeia nu răspunse imediat. Căuta ceva de oferit, dar până la urmă nu găsi nimic.

— Priveşte-ţi inima ta, Des. Gândeşte-te înapoi la omul care erai. Ştiu că te-ai întors spre partea întunecată pentru a

supravietui. Singura cale prin care puteai supravieţui a fost să devii un Sith. Te rog, Des; ştiu o parte din ceea ce obişnuiai să fii este încă vie în interiorul tău.

— Numele meu nu este Des, spuse el, glasul ridicându-se în timp ce înălţa complet, astfel încât se ridică mult deasupra Luciei. Eu sunt Darth Bane, Lord Întunecat Sith. Nu simt nici milă, nici recunoştinţă, nici remuşcare. Şi fiica lui Caleb trebuie să plătească pentru ceea ce mi-a făcut.

— Nu te voi lăsa să faci asta, declară ea, depărtând picioarele şi luând poziţie în faţa lui.

— Nu mă poţi opri, o avertiză el. Nu o vei putea salva, sacrificându-te. Eşti dispusă să mori fără niciun scop?

Lucia nu dădu înapoi.

— Am spus deja că îţi datorez viaţa. Dacă vrei să mi-o iei acum, e dreptul tău.

Mintea lui Bane reveni la prima sa întâlnire cu Caleb pe Ambria. Vindecătorul stătuse înaintea lui, aşa cum o făcea Lucia acum, complet sfidător, în ciuda faptului că ştia că nu se putea pune cu un Lord Sith. Însă Caleb ştia că are ceva de care Bane avea nevoie; Lucia nu avea nimic. Nu era nimic care să-l oprească să o omoare într-o clipă. Începu să adune partea întunecată, puterea umplându-l încet. Dar înainte să o poată dezlănţui, fu lovit de un zid de forţă care se venea spre el dintr-un coridor din stânga lui. Ridică instinctiv un scut defensiv, absorbind lovitura. În ciuda acestui fapt, fu trântit de peretele opus, pierzând aerul din plămâni. Lucia nu fu atât de norocoasă. Neputând să apeleze Forţa pentru a se proteja, fu trimisă în zbor pe coridor, răsucindu-se. Craniul i se izbi de ziduri de vreo şase ori, în timp ce corpul îi ricoşa de pereţi şi plafon, devenind o masă însângerată, fără formă. Cadavrul ei se opri, în sfârşit, la vreo treizeci de metri distanţă, acolo unde holul făcea un cot brusc la nouăzeci de grade.

Bane reveni în picioare într-o clipă, întorcându-se să-şi înfrunte duşmanul.

— Nu te-ai putut hotărî să o omori, spuse Zannah, cu vocea plină de dispreţ. Ai deveni slab. Nu e de mirare că ai încercat să încalci *Regula celor Doi*.

Stătea în picioare cu sabia de lumină cu dublă lamă aprinsă, cu mânerul strâns ferm în mână. Braţul îi era întins, ţinând arma în faţa ei, cu lamele gemene la orizontală cu

podeaua. Era o postură defensivă, menită să o protejeze de atacul brusc al unui adversar înarmat. Îşi dădu seama că Zannah nu ştia că încă nu-şi găsise sabia de lumină.

— Am trăit după principiile *Regulii celor Doi*, încă de când am inventat-o, răspunse Bane. Tot ce am făcut a fost în conformitate cu învăţăturile sale.

Zannah clătină din cap.

— Ştiu că ai fost pe Prakith. Ştiu că te-ai dus după Holocronul lui Andeddu. Ştiu că ai căutat secretul vieţii veşnice.

— Am făcut asta din necesitate. Te-am învăţat tot ce ştiam despre partea întunecată. Am aşteptat ani de zile să mă provoci. Dar te-ai mulţumit să stai în umbra mea, să rămâi ucenic până când ravagiile vârstei m-ar fi lăsat fără puteri.

Toate gândurile despre Lucia dispăruseră, măturate împreună cu amintirile vieţii sale trecute. Singurul lucru de care îi păsa, era acea confruntare, pentru că ştia că soarta Sithului era legată de rezultatul ei.

— Nu eşti demnă să devii Maestru, Zannah. De aceea am fost pe Prakith.

— Nu, zise Zannah, cu vocea calmă şi rece. Nu vei întoarce asta împotriva mea. Ai spus că mă vei antrena, ca să reuşesc într-o bună zi. Ai spus că este destinul meu să devin Maestru. Acum vrei să trăieşti pentru totdeauna. Vrei să te agăţi de mantia de Lord Întunecat al Sithului şi să-mi refuzi ceea ce este al meu!

— Mantia respectivă trebuie câştigată, contracară Bane. Tu ai vrut să aştepţi, să o iei în mod implicit.

— M-ai învăţat să am răbdare, îi reaminti ea. M-ai învăţat să nu mă grăbesc.

— Nu cu asta! strigă Bane. Numai cel mai puternic are dreptul de a conduce Sithul! Titlul de Lord Întunecat trebuie luat, smuls din strânsoarea atotputernică a Maestrului!

— De aceea sunt aici, spuse Zannah cu un zâmbet sumbru. Mi-am găsit un ucenic. Sunt gata să-mi îmbrăţişez destinul.

— Chiar crezi că mă poţi învinge?

Bane lăsă mâna dreaptă să-i cadă pe şold, părând că se pregătea să-şi scoată sabia de lumină. Singura lui şansa de a supravieţui era să o păcălească cumva să dea înapoi. Ochii lui Zannah fulgerară, atraşi de mişcarea subtilă. El îşi ţinu mâna

deschisă, cu palma masivă acoperind complet locul în care ar fi putut să vadă în mod normal mânerul sabiei lui de lumină, prins la centură. Cu mintea, încercă să proiecteze o imagine a armei sale cu mâner în formă de cârlig, care se odihnea imediat sub degetele lui. Ucenica sa nu se mişcă. Pămase în poziţia ei defensivă, cu fruntea încruntată în timp ce-şi cântărea şansele. Apoi privirea ei căzu pe mâna stângă a lui Bane, care tremura incontrolabil, foarte uşor.

— Te-ai lăsat capturat de mercenari, spuse ea, învârtind încet arma şi făcând un pas încrezător înainte.

Bane rămase pe loc, strângând degetele mâinii stângi, astfel încât să intre în palmă, oprind tremuratul.

— Nu te-ai putut hotărî să o ucizi pe femeia aia care îţi stătea în cale.

Făcu un alt pas spre el, trecând neglijentă sabia de lumină dintr-o mână în alta. Dacă Bane ar fi fost înarmat, ar fi fost deschiderea perfectă pentru a lansa un atac brusc. Când el nu făcu asta, ea îşi înclină capul pe spate şi râse.

— Ai reuşit chiar să te laşi prins în sălile astea fără sabia de lumină.

Făcu un alt pas înainte şi Bane răspunse făcând mai mulţi paşi înapoi. Sabia de lumină cu două lame începu să prindă viteză, tăind aerul în modele rapide, circulare. Mai avea un ultim lucru de spus înainte să se lanseze spre el.

— Vremea ta s-a dus, Bane.

Capitolul 22

Serra stătea parcă paralizată, cu degetul chiar deasupra butonului care avea să confirme secvenţa de autodistrugere a *Închisorii de Piatră* şi să iniţieze distrugerea complexului şi a tuturor celor care se mai aflau în el. Stătea exact în aceeaşi poziţie de câteva minute, neputând apăsa butonul.

Fă-o! Ce-ţi pasă de Lucia? Te-a trădat! Fă-o!

Prinţesa inspiră adânc, apoi îşi lăsă mâna să cadă. Dar în loc să lovească *CONFIRMĂ*, apăsă butonul marcat *SCHIMBĂ*. Se auzi un semnal sonor şi tastatura strălucitoare deveni întunecată.

Nu putea să o facă. Oricât de mult voia să nu scape prizonierul, pur şi simplu nu se putea hotărî să o condamne ea însăşi la moarte pe Lucia. Femeia mai în vârstă era mai mult decât garda ei de corp; era confidenta şi prietena cea mai apropiată a lui Serra. Orice ar fi făcut, trebuie să fi avut un motiv. Şi îi datora prietenei ei să afle care era acel motiv. Părăsind spaţiul limitat ale camerei de control de urgenţă, Serra o luă înapoi prin săli. Cu sunetul alarmelor, nu era nevoie să-şi facă griji că sunetul paşilor ei îi va da de gol poziţia. Porni într-un mers rapid, luând-o înapoi pe holul lung spre celula unde se afla prizonierul, căutându-şi prietena.

Dacă te caută el, nu are nevoie să-ţi audă paşii pentru a te vâna. Chiar crezi că o poţi găsi pe Lucia înainte să te găsească el?

Prinţesa înţelegea riscul. Dar îşi pierduse deja soţul şi tatăl; nu voia să-şi piardă şi cea mai bună prietenă. Chiar dacă asta însemna să se confrunte încă o dată cu monstrul din coşmarurile ei. Străbătând coridoarele complexului, se îndreptă spre locul unde asasina Iktotchi îi spusese pentru prima dată despre trădarea Luciei. Înainte să ajungă acolo, însă, văzu un trup întins în faţa ei, zdrobit de peretele unde pasajul făcea un cot.

— Nu, şopti ea în barbă, în timp ce o lua la fugă. Nu!

Recunoscu trupul Luciei cu mult înainte să se ghemuiască lângă el. Braţele şi picioarele îi erau în unghiuri

bizare, cu oasele ieşindu-i prin piele. Rănile astea erau nimic în comparaţie cu trauma care îi fusese provocată feţei şi craniului. Când Serra îngenunche lângă cadavrul prietenei ei, nu vărsă niciun pic de lacrimi. În loc de durere, simţi că o amorţeală ciudată îi cuprindea mintea.

Asta este din vina ta. Dacă nu ai fi fost atât de hotărâtă să cauţi răzbunare, dacă nu l-ai fi adus pe prizonier aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Lucia ar fi fost încă vie.

Vocea din interiorul capului spunea adevărul, dar Serra încă nu simţea nimic. Era ca şi cum emoţiile ei, deteriorate de morţile lui Gerran şi Caleb, se blocaseră, în sfârşit, complet. Apoi deveni cunoştientă de un zumzet ciudat, dincolo de sunetul alarmelor – nu era sunetul scos de săbiile de lumină pe care le auzise până acum şi nici vreun sunet pe care urechile ei să-l găsească confortabil. Se ridică şi merse mai departe pe hol spre sursa zgomotului, lăsând trupul inert al Luciei în urma ei.

Pe măsură ce se apropia, începu să audă şi alte sunete: mormăituri de efort, exclamaţii scurte de furie şi durere, zgomotul greu al picioarelor de pe podeaua de piatră. Le recunoscu drept sunetele unei lupte.

Cu toate astea, nu se aude niciun blaster.

Ajungând la intersecţia cu un alt coridor, văzu o sclipire de mişcare din colţul ochilor. Întorcând capul spre stânga, văzu două siluete în capătul îndepărtat al holului, la mai puţin de douăzeci de metri distanţă de locul unde stătea. Îl recunoscu instantaneu pe prizonier. Pe cea de-a doua persoană nu o mai văzuse niciodată înainte, totuşi ştia cine era.

Femeia blondă despre care vorbea Vânătoarea.

Se înfruntau unul cu celălalt, angajaţi, în mod clar, într-o luptă intensă. Prizonierul era de aproape două ori mai mare decât adversara lui, dar ea era, în mod evident, agresorul. Femeia era înarmată cu o sabie de lumină cu lamă dublă, dar prizonierul nu avea nicio armă din câte ştia Serra. Se dădea înapoi precaut, cu ochii fixaţi asupra femeii care se venea după el. Ea se apropia încet de el, încercând să-l înghesuie într-un colţ şi să-i taie retragerea. Chiar înainte ca ea să-l prindă, totuşi, un val de fulgere violete ieşiră din palma lui. Femeie contracară prinzând fulgerele cu una dintre lamele sabiei de lumină. Sabia absorbi energia, emiţând sunetul ciudat, înalt, pe care îl auzise Serra mai devreme.

Cei doi combatanţi erau atât de concentraţi unul pe celălalt, încât niciunul dintre ei nu o observase pe Serra. Ar fi trebuit să fie îngrozită. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să fugă, alergând înapoi pe unde venise. Cu toate astea, simţea doar calmul care se instalase peste ea când descoperise trupului Luciei.

Fără vreun sentiment real de urgenţă, se întoarse şi o luă înapoi pe hol, unde se afla prietena ei pe podea. Aplecându-se, o luă pe femeia musculoasă de încheieturi şi începu să o târască în josul holului, gemând de încordare în timp ce mergea înapoi. Solicitată de greutate, se îndreptă încet spre camera de control. Muşchii din gât, umeri şi partea inferioară a spatelui începură să îi tremure aproape imediat, dar Serra nu se opri. Senzaţia era surdă, la fel de amorţită şi îndepărtată precum sentimentul de durere. În cele din urmă, ajunse în camera de control, dar nu se opri la consola sistemului de autodistrugere. În schimb, o trase pe Lucia prin uşa din spate şi, cu oarecare dificultate, o aruncă în interiorul micii navete de evacuare. Apoi se întoarse la tastatură şi introduse codul de autodistrugere. De data asta nu avu nicio ezitare înainte să apese butonul *CONFIRMĂ*.

Sunetul alarmelor se schimbă. În locul avertizării implacabile *clang-clang-clang* a unui prizonier evadat, deveni un vaiet lung, urlat.

Serra ştia că mai are doar câteva minute înainte să înceapă prima serie de explozii, dar nu se putu hotărî să plece. Nu încă. Timpul păru să stea nemişcat în timp ce stătea lângă consolă, aşteptând cu nerăbdare. Părea că trecuseră ore, deşi, în realitate, erau doar câteva minute. Şi, apoi, simţi un mic cutremur sub picioarele ei – valul de şoc al primei detonări de la cel mai de jos nivel al complexului. Câteva secunde mai târziu fu urmat un alt cutremur şi apoi un altul după aceea.

Satisfăcută, se întoarse şi se îndreptă spre naveta de evacuare. Distrugerea *Închisorii de Piatră* începuse.

* * *

Vânătoarea nu se confruntase niciodată cu un adversar mai frustrant.

În ciuda sabiei de lumină din mâna lui, bărbatul refuza să stea şi să lupte. Se ferea şi alerga înainte şi înapoi printre nave,

mutându-se de la o ascunzătoare la alta, întotdeauna cu un pas înaintea ei.

Ar fi putut să-şi bage lamele vibratorii în teacă şi să-şi scoată blasterele gemene ascunse în faldurile mantie, dar ştia că nu vor fi de niciun folos. Adversarul ei era prea rapid pentru ca să reuşească vreodată o lovitură clară şi chiar dacă ar fi făcut-o, probabil că i-ar fi respins salva cu sabia lui de lumină.

Îl văzu pentru o clipă pe culoarul dintre naveta ei şi cea parcată lângă ea. Însă nu îl urmări: se întoarse şi alergă în spatele propriei navete, urmând o cale paralelă cu a lui, în speranţa de a-i tăia calea. Alergând cu paşi lungi şi fără efort, o luă în jurul navei, sperând să cadă pe flancul adversarului ei, pe neaşteptate. În schimb, ajunse la un centimetru de a fi decapitată când sabia lui de lumină înfioră aerul venind spre ea. Se lăsă să se prăbuşească la pământ, căzând nefiresc pe spate şi în lateral, în timp ce picioarele îi zburau de sub ea. Manevra fu ciudată, dar îi salvă viaţa. Lama mortală de energie fluieră pe lângă urechea ei, tăind o bucată de dimensiunea degetului mare dintr-un corn, înainte să se întoarcă într-un arc strâns şi să revină în mâna adversarului ei. Ignorând durerea înţepătoare din corn, reveni înapoi în picioare, cu lamele vibratorii pregătite. Dar adversarul nu îşi folosi avantajul; dispăru din nou, fugind în jurul botului navei. Rana ei nu era gravă; coarnele Iktotchi nu conţineau organe vitale sau artere majore. Chiar dacă erau retezate complet, rana nu i-ar pune viaţa în pericol, deşi ar fi agonizant de dureroasă.

Cu timpul, bucata lipsă avea să crească, fără a lăsa dovezi despre cât de aproape fusese să moară în hangarul acesta. Dar, chiar fusese aproape de moarte. Îşi dădu seama că adversarul ei era viclean; voise ca ea să-l vadă, ştiind că va ocoli pentru a încerca să-i taie calea. Îl subestimase şi el o manipulase, împingând-o să greşească. Îi întinsese o capcană şi ea intrase direct în ea.

Nu va face aceeaşi greşeală de două ori.

* * *

Set se ghemui în spatele uneia dintre nave, respirând gâfâit. Într-o oarecare măsură, era capabil să reziste la ciudata abilitate a femelei Iktotchi. Era capabil să lupte depăşind

capacitatea ei de a interfera cu Forţa, dar efortul îl lăsase epuizat.

Şi totuşi te-a obosit suficient, astfel încât să poată să se ferească de sabia de lumină.

Jediul Întunecat se încruntă, amintindu-şi cât de aproape ajunsese să pună capăt luptei, chiar în timp ce se silea să se ridice şi să se mişte din nou. Nu putea sta într-un singur loc mai mult de câteva secunde, nu dacă nu voia să fie mort. Ştia că acum va fi mai atentă; îşi ratase cea mai bună şansă.

Femela Iktotchi era prea rapidă pentru a se bate cu ea într-o luptă directă... nu cât timp ea îi perturba conexiunea la Forţă şi îl încetinea. Până acum reuşise să evite o confruntare directă, dar nu mai putea continua să alerge mult. Avea un junghi în coaste, iar plămânii îi simţea ca şi cum urmau să izbucnească în flăcări. Dacă nu se întâmpla ceva care să schimbe situaţia, rezultatul era inevitabil.

Ca şi cum ar fi răspuns rugăciunilor sale, se produse o schimbare bruscă în sunetul alarmelor. Lui Set îi trebui doar un moment pentru a-şi da seama ce s-a întâmplat şi în mintea lui începu să se formeze un nou plan de evadare.

* * *

Vânătoarea auzi schimbarea sunetului alarmelor şi ştiu că aveau poate cinci minute înainte să înceapă detonaţiile şi poate zece, înainte ca întregul complex să fie prefăcut în moloz. Adversarul ei observase şi el schimbarea.

— Auzi asta? strigă el de undeva din cealaltă parte a hangarului. Tot complexul ăsta o să se prăbuşească peste noi. Ce-ar fi să sărim fiecare în câte una dintre navete şi să plecăm de aici înainte să se întâmple asta?

— Mai am destul timp să te găsesc, strigă ea, îndreptându-se încet în direcţia vocii sale. Părea să fi fost lângă una dintre navetele din partea îndepărtată a camerei. Ai obosit. Eşti epuizat. Nu vei mai rezista mult.

— Mi-a fost teamă că vei spune asta, răspunse el în timp ce păşea din spatele uneia dintre nave, lăsând-o să-l vadă clar.

Se sprijinea neglijent de una dintre navete, lângă propulsoarele din spate. Îi aruncă o privire, dar nu încercă să se ascundă. În schimb, stătea doar acolo, ţinând sabia de lumină

pe lângă el. Temându-se să nu intre într-o altă capcană, *Vânătoarea* începu să meargă spre el, prudentă. Când făcu primul pas, bărbatul cu păr argintiu îşi ridică braţul şi lovi tare cu sabia de lumină în coca navetei. Apăru un duş de scântei şi lama muşcă un centimetru din carcasa exterioară consolidată a navei. Bărbatul îşi ridică din nou braţul şi lovi din nou, exact în acelaşi loc, lama strălucitoare intrând şi mai adânc de data asta. Abia la a treia lovitură, *Vânătoarea* îşi dădu seama ce face. A treia lovitură aduse sabia suficient de adânc pentru a tăia una dintre liniile de combustibil ale navetei. Adversarul ei sări înapoi şi se aruncă pe podea atunci când o scânteie rătăcită aprinse lichidul inflamabil. Sutele de cioburi minuscule de metal, care fuseseră cândva o celulă de combustibil, zburară prin aer. Naveta se smuci o dată, coada sărind un metru de la sol din forţa explozia. Un nor gros de fum negru, unsuros, se răsuci din gaura pe care o lăsase sabia de lumină.

— Uimitoare arme, nu-i aşa? remarcă bărbatul în timp ce se ridica de la pământ. Taie prin aproape orice.

Faţa îi era tăiată şi julită de resturile care zburaseră, dar reuşise cumva – probabil protejându-se cu Forţa – să evite partea cea mai rea a exploziei. Înainte ca ea să poată răspunde, se feri pe după navetă, dispărând din nou. Câteva secunde mai târziu, auzi încă o dată sunetul inconfundabil al forfecării sabiei prin metal, din partea îndepărtată a hangarului. O luă la fugă în direcţia zgomotului. Nu era decât la jumătatea drumului când o altă explozie o doborî la pământ. Când reveni în picioare, văzu că o a doua navetă fusese dezactivată.

Cunoscând următoarea lui ţintă, se întoarse şi alergă spre *Hărţuitor*. Alergă rapid pe lângă cealaltă navă şi îl văzu pe adversarul ei stând lângă navetă, cu mâna mişcându-se uşor de-a lungul cocii.

— Ce faci? strigă *Vânătoarea*.

— Tot ce vreau este să plec de aici în viaţă, îi explică el. Dar, dintr-un motiv anume, te-ai hotărât să mă ucizi.

— Tu ai făcut prima mişcare, îi reaminti ea. Când te-am prins că-mi furi naveta.

— O simplă neînţelegere, zise el, dând din mână pentru a respinge acuzaţiile. Au mai rămas două navete. Tu o iei pe a ta şi o laşi pe cealaltă pentru mine şi nu ne vom mai vedea niciodată.

— Şi dacă spun nu?

— Atunci îţi distrug naveta şi apoi vom vedea dacă mă poţi opri înainte de a ajunge la ultima. Presupunerea mea este că nu, şi atunci vom fi amândoi blocaţi aici când se vor prăbuşi zidurile.

— Eşti un laş, strigă asasina. Nici măcar nu stai să lupţi cu mine. Acum te aştepţi ca eu să cred că te vei jertfi ca să murim amândoi aici?

— Sunt un realist, îi explică bărbatul. Dacă luptăm, sunt mort. Dacă ne prinde explozia aici, sunt mort. Oricum rezultatul este acelaşi... dar dacă distrug naveta, atunci măcar te iau cu mine.

Ea nu răspunse imediat. Era posibil să spună adevărul: oamenii făceau lucruri disperate atunci când erau încolţiţi. Gândurile ei se duseră la mânerul agăţat la curea; nu era singurul înarmat cu o sabie de lumină. Se gândi scurt să încerce să folosească arma pe care o luase din conacul Lordului Sith pentru a-l bloca dacă încerca să-i deterioreze naveta, apoi respinse ideea. Nu avea nicio pregătire sau experienţă; nu mai ţinuse niciodată o sabie în mână până acum câteva zile. Chiar dacă ar fi făcut-o, până când traversa distanţa dintre ei, avaria ar fi fost deja făcută.

Apoi, încercă să-şi calculeze şansele de a ajunge la ultima navetă rămasă înainte ca inamicul să o poată dezactiva. Ar fi putut să ajungă prima, dar imediat ce urca în cabina de pilotaj, el ar fi putut să vină şi să distrugă motoarele.

În cele din urmă, cântări posibilitatea ca el să nu-şi ducă până la capăt ameninţarea. Chiar şi în faţa unei situaţii fără speranţă, puţini oameni aveau puterea de a-şi distruge singura şansă de evadare. Era o şansă foarte bună ca el să blufeze. Dar chiar dacă era aşa, ce ar fi câştigat dându-l de gol?

Nu ştia nimic despre acest bărbat: cine era, cum ajunsese aici sau de ce venise. Ce realiza cu adevărat ucigându-l? Şi ce pierdea lăsându-l să plece?

Singurul motiv pentru care ea nu plecase încă era credinţa că aici îşi va găsi destinul. Dacă acest om trăia sau murea nu era important prin comparaţie.

O bubuitură adâncă, înfiorătoare, se rostogoli prin peşteră. Bărbatul cu păr argintiu se legănă uşor pe picioare.

— Ni se scurge timpul, o avertiză el, ridicându-şi braţul şi ţintind.

— Sunt de acord! strigă ea.

— Rămâi unde te pot vedea, o avertiză bărbatul, îndepărtându-se atent de ea.

Stând cu ochii pe ea, se îndreptă spre cealaltă navetă. Dispăru pe partea îndepărtată a navei. Îl auzi umblând la panoul de acces în timp ce trecea de sistemul de securitate, apoi urmă sunetul inconfundabil al rampei de îmbarcare care cobora. Câteva secunde mai târziu reapăru, vizibil prin fereastra cabinei.

Vânătoarea îl urmări, pur şi simplu, ştiind că nu poate face nimic.

Spre deosebire de o sabie de lumină, nici lamele vibratorii şi nici blasterele ei nu erau capabile să provoace vreo pagubă gravă cozii unei navete. Se gândi scurt să scoată sabia de lumină şi să imite trucul pe care îl folosise împotriva ei, dar chiar şi dacă era capabilă să-i deterioreze nava, însemna doar că el va fi aici şi că ea ar fi trebuit să găsească vreo cale de a ajunge la propria navă înainte ca el să-i întoarcă favoarea.

Motoarele navetei urlară, în timp ce se ridica şi se întorcea spre ieşire, plutind o clipă sub tavanul înalt al camerei. Putea vedea clar emblema regală a Doanului, precum şi pe bărbatul cu păr argintiu din interiorul cabinei. El îi făcu cu mâna şi îi aruncă un zâmbet multumit de sine, apoi motoarele accelerară şi nava se îndepărtă, zburând din hangar şi dispărând pe cerul nopţii.

Pentru prima dată în viaţa *Vânătoarei*, cineva pe care voia să-l ucidă, scăpa.

Cu toate astea, era un preţ mic de plătit dacă reuşea să găsească ceea ce căuta cu adevărat.

Capitolul 23

Zannah nu era obişnuită să fie agresorul. Până acum, de câte ori ea şi Bane se duelaseră, el fusese cel care ataca. Stilul ei cu sabia fusese construit pe o fundaţie de parade şi contraatacuri, ascunzându-se în spatele apărării practic impenetrabile, aşteptând ca adversarul să facă o greşeală. Această confruntare era complet diferită.

Cu toate astea, chiar dacă Bane nu avea sabie de lumină, asta nu însemna era neputincios. Zannah ştia că nu se poate grăbi, pur şi simplu: în ciuda volumului său mare, Bane era incredibil de rapid şi agil. Învăţase, de asemenea, tactici de luptă corp la corp pe vremea când fusese miner şi soldat. Trebuia să aibă grijă să nu-l lase să se apropie suficient de mult pentru a o apuca; nu-l putea lăsa să aibă ocazia să-şi folosească dimensiunea şi puterea împotriva ei.

De asemenea, mai era şi puterea sa incredibilă în Forţă.

Tacticile simple precum aruncarea unui adversar de-a lungul camerei nu erau de folos împotriva unui duşman cu o instruire adecvată. Atât ea cât şi Bane ştiau să se înconjoare cu un câmp invizibil de energie care absorbea sau respingea cele mai de bază trucuri predate oricărui Jedi sau Sith. Dar Bane putea să dezlănţuie salvele devastatoare de fulgere ale părţii întunecate din mâinile sale aproape oricând voia.

Atâta timp cât era atentă, putea fi capabilă să le evite sau să le intercepteze cu ajutorul sabiei de lumină. Această precauţie, însă, îi permitea Maestrului ei să o ţină la distanţă suficient de mult pentru a rămâne în viaţă.

Cei doi erau împletiţi într-un dans complicat. Ea îl atacă jos, învârtind şi răsucind sabia de lumină. El sări în sus, lovind cu picioarele în peretele de lângă el şi împingându-se puternic, trimiţându-se într-o rostogolire chiar dincolo de raza de acţiune a lamelor sale. Revenind pe picioare, sări înapoi, ţinându-se la adăpost, în timp ce Zannah împunse cu lama drept în faţă. Îl urmări pe toată lungimea holului, împungând şi tăind cu arma şi făcându-l pe Lordul Întunecat să se retragă încontinuu. Bane riposta cu salve concentrate de fulgere, vizând ghetele, pentru

a-i perturba jocul de picioare şi a o menţine dezechilibrată. Zannah făcea paşi mici, rapizi, pentru a-i evita atacurile şi a-l împiedica să obţină vreo pauză.

Bane se prefăcu că se retrăgea spre dreapta, apoi sări în faţă, întorcându-se pe deasupra capul ei şi întinzând o mână uriaşă pentru a o apuca de încheietura mâinii. Ea se feri, lansând o lovitură de picior în timp ce el ateriza în spatele ei. Bane se întoarse, o apucă de gleznă şi smuci cizma în lateral, încercând să-i rupă osul. Zannah se rostogoli odată cu mişcarea violentă, întregul ei corp învârtindu-se de-a lungul unui plan orizontal. În acelaşi timp, duse sabia de lumină înapoi peste umăr pentru a tăia braţul lui Bane de la cot, dar lovi doar aerul când el îi elibera piciorul şi se retrase din nou. Îl încolţi la perete, neavând unde să meargă. Când se apropie pentru a-l ucide, veni spre ea o altă salvă de fulgere. O opri cu sabia, dar impactul o dădu un pas înapoi, oferindu-i lui Bane suficient spaţiu pentru a se strecura pe sub lovitura ei de graţie şi a scăpa de lângă perete. Schimbaseră poziţiile, fiecare privind în partea opusă faţă de momentul începerii luptei.

Fluxul şi refluxul luptei lor căzu într-un tipar de fente şi contre, dansul lor ţinând ritmul cu alarmele zgomotoase în timp ce ea îl forţase să dea înapoi pe holul pe care îl urmărise cu doar câteva clipe mai devreme. Zannah bănuia dacă poziţiile lor ar fi inversate, Bane ar fi putut să încheie deja confruntarea. Cu toate astea, ştia că victoria era inevitabilă. Maestrul ei se afla într-o situaţie imposibilă. Avea nevoie să facă totul exact, doar pentru a o ţine la depărtare, ca să nu fie lovit. Nu avea nicio marjă de eroare şi nici chiar Lordul Întunecat Sith nu-şi putea menţine perfecţiunea pentru totdeauna. Singurul mod în care ea putea pierde ar fi fost să facă o greşeală neglijentă.

Cel mai bun caz, Bane putea spera doar să încerce să o frustreze cu evitările lui. Dar Zannah ştia ce înseamnă răbdarea. Aşteptase douăzeci de ani acest moment şi era mulţumită să continue să lupte atât cât era necesar.

Ajunseră la capătul holului şi Zannah crezu că îl prinsese pe Bane. De data asta folosi sabia de lumină pentru a devia salvele violete ale fulgerelor, în loc să încerce să le absoarbă şi să se poticnească iar. Cu toate astea, Bane încă mai avea un truc în mânecă. Era la mai puţin de un metru distanţă, lama ei coborând deja pentru lovitura ucigătoare, când simţi că i se

ridică tot părul de pe ceafă. Bane se învelise un cocon purpuriu, strălucitor, de energie întunecată, coaja fragilă abia ţinând în interior furtuna de putere pură. Încercă să oprească lovitura, dar era prea târziu. Pe măsură ce lama ei muşca din cocon, energia din interior se elibera într-o explozie bruscă care îi trimise pe amândoi, zburând, spre înapoi. Bane se lovi puternic de peretele din spatele lui şi se prăbuşi la pământ. Zannah fu aruncată mai mult de zece metri, aterizând greoi pe podeaua de piatră.

Se ridicară în picioare în acelaşi timp, nefiind niciunul grav rănit. Dar, încă o dată, Bane reuşise să-i zădărnicească atacul şi să scape de lovitura ei finală.

Zannah nu făcu decât să ridice din umeri şi începu din nou să avanseze lent şi neobosit. Se opri o clipă când sunetul alarmelor se schimbă. Ştiu aproape instantaneu ce se întâmplase. Aveau doar câteva minute la dispoziţie să scape, înainte ca exploziile să-i îngroape de vii. Existau două opţiuni: să întrerupă lupta şi să alerge spre navă sau să lase prudenţa deoparte şi să încerce un ultim atac nechibzuit asupra Maestrului ei.

Nu putea să îl lase pe Bane să scape. Trebuia să se termine acum!

Când se pregăti să atace, Bane trimise un alt fulger. Se feri în lateral şi fulgerul îi trecu pe la ureche, izbind peretele şi provocând un duş de praf şi resturi de piatră. În ciuda faptului că o ratase prima dată, Bane trase o altă salvă exact pe aceeaşi traiectorie. Întorcându-şi capul pentru a-i urmări cursul, Zannah văzu unde lovise peretele prima salvă. Piatra fusese dezintegrată într-o gaură de mărimea pumnului, dezvăluind ceva ce părea a fi un plastic roşu, strălucitor. O recunoscu drept o încărcătură explozivă, tocmai la timp pentru a se arunca înapoi, folosind Forţa ca să se protejeze de explozie. Fu aruncată spre înapoi când explodă întregul zid, trimiţând bucăţi uriaşe de piatră prin tot holul. Plafonul se fărâmă şi blocuri masive de piatră se desprinseră, prăbuşindu-se la pământ.

Înecându-se în norul de praf şi fum, Zannah se ridică. Pasajul din faţa ei era complet blocat de moloz şi resturi de explozie. Îl putea simţi pe Bane în cealaltă parte; supravieţuise exploziei, la fel ca ea. Dar acum erau despărţiţi de tone de piatră. Se duse încet spre secţiunea prăbuşită a holului şi puse o mână pe marginea uneia dintre pietrele masive care îi blocau

drumul. Chiar şi folosind Forţa, ar fi avut nevoie de ore întregi pentru a-şi croi drum.

Nu avea niciun rost să nege adevărul: îl avusese în mână şi îl lăsase să scape.

Vibraţiile unei alte explozii îndepărtate, dintr-o cameră aflată în adâncul temniţei, zguduiră podeaua, amintindu-i că nu mai avea mult timp. Blestemând ocazia ratată, se întoarse şi fugi înapoi pe drumul pe care venise, ducându-se la nava ei. Deasupra capului, alarmele de evacuare continuau să urle.

* * *

Bane sperase că ucenica sa va fi prinsă cu garda jos de tactica sa neaşteptată. Exista o mic şansă ca ea să fie ucisă de explozie, îngropată sub stâncile prăbuşite. Dar când se ridică după aceea, putu să simtă că încă era în viaţă. În ciuda faptului că încercase să-l omoare, faptul că ea supravieţuise îl făcu să fie, într-o mică măsură, satisfăcut. O antrenase bine. Oricum, scopul principal al exploziei nu fusese să o omoare. Încercarea disperată fusese, de fapt, ultima şansă a lui Bane de a scăpa dintr-o luptă pe care ştia că nu o poate câştiga. În asta, avusese succes. Totuşi, dacă voia să supravieţuiască, tot trebuia să găsească o cale de ieşire din închisoare înainte să se prăbuşească totul.

Habar nu avea unde se afla în temniţa ca un labirint. Înainte să-l găsească Zannah, o urmărea pe fiica lui Caleb, lăsând Forţa să-l ghideze, fără niciun gând real, conştient, în ceea ce priveşte calea pe care o urma.

Întinzându-se cu mintea, simţi că prinţesa era deja plecată.

Dar Bane ucise mai mult de o duzină de paznici în timpul fugii sale; trebuiau să aibă navete pe undeva prin complex. Şi chiar dacă nu ştia unde să le găsească, ştia că poate avea încredere în Forţă. O luă la fugă, luând-o fără nicio ezitare la stânga şi la dreapta prin pasaje, în timp ce se deschideau în faţa lui, făcând tot posibilul să ignore urletele neîncetate ale alarmelor de evacuare.

De-a lungul vieţii, chiar înainte de a şti cine şi ce este, fusese întotdeauna ghidat de Forţă. În timpul carierei militare, dusese o viaţă fascinantă, conducându-i cumva pe *Gloom*

Walker, practic nevătămaţi, prin unele dintre cele mai sângeroase campanii ale războiului.

Pur şi simplu se considerase norocos sau binecuvântat cu instincte bune.

Derapă după un colţ, cizmele lui pierzând tracţiunea pentru o secundă. În acelaşi timp, simţi valul de şoc al unei explozii masive care se ridica din camerele aflate, undeva, mult mai jos. Se luptă să-şi menţină echilibrul şi reuşi să rămână pe picioare, accelerând pe holul următor. Era imposibil de spus dacă mergea în direcţia corectă; zidurile nefinisate de piatră arătau la fel în toate pasajele. Simţi reverberaţiile unei a doua explozii îndepărtate, amintindu-i că rămânea fără timp. Totuşi panta coridorului îl ducea în sus, ceea ce era încurajator.

Abia după ce îşi începuse pregătirea la Academia Sith de pe Korriban îşi dădu seama că norocul său incredibil, fusese de fapt o manifestare a Forţei. Chiar înainte să fie conştient de puterea ei, acţionase prin el, modelându-i evenimentele vieţii, ghidându-l şi direcţionându-i alegerile şi acţiunile.

Învăţând să valorifice acea putere – să preia controlul asupra destinului său, mai degrabă, decât să lase să fie controlat de el – reuşise să se înalţe până în poziţia sa actuală. Forţa devenise un instrument; puterea ei era la ordinele lui şi făcea totul după voia lui. Dar aici, la doar câteva minute distanţă de anihilarea completă, Bane îşi permise să redevină tânăr. Focusarea pe încercarea de a găsi o cale de ieşire ar fi necesitat efort şi concentrare, care nu ar fi făcut decât să îl încetinească.

Nu putea să gândească şi să planifice; trebuia să reacţioneze şi să spere.

Trecu de un alt colţ, sprintă printr-o sală mică şi ieşi pe un balcon de oţel, cu vedere într-o cameră masivă, cu acoperiş înalt. Sosi tocmai la timp ca să vadă, ridicându-se şi zburând, o navetă cu blazonul regal Doan. Pentru o clipă, crezu că putea fi prinţesa la bord. Cu toate astea, când se întinse cu Forţa, simţi o prezenţă foarte diferită pilotând ambarcaţiunea – cineva cu o conexiune puternică la partea întunecată. Bane nu putu lăsa ca atenţia să-i fie distrasă de misteriosului individ care scăpa cu naveta, căci acum avea o problemă mult mai presantă.

De unde stătea pe balcon, o putea vedea clar pe femela Iktotchi care condusese ambuscada împotriva lui la conac. Era

îmbrăcată cu aceeaşi mantie neagră şi stătea în picioare lângă o navetă neagră cu roşu.

Se uita la nava care scăpa, dar, când se îndepărtă, se întoarse spre Bane. Văzându-l, o expresie de satisfacţie străluci pe faţa ei.

— Te-am aşteptat! strigă spre el.

Ultima dată când se luptaseră, îl învinsese; de data asta era dezarmat şi obosit după lupta cu Zannah. Cu toate astea, încă era încrezător că o poate învinge. Fără avantajul surprizei şi douăzeci de mercenari care să o susţină, nu era pe măsura lui într-o luptă unu contra unu. Şi chiar dacă l-ar tăia din nou cu lamele otrăvite, era pregătit să ardă toxina înainte să-i copleşească organismul.

Bane apucă balustrada balconului şi sări peste ea, ignorând cutremurul provocat de o altă explozie din interiorul complexului. Picioarele sale se mişcară imediat ce lovi podeaua, conducându-l spre duşman. Spre surprinderea lui, femela Iktotchi nu se retrase în timp ce se apropia de ea. Nici măcar nu îşi scoase armele.

În schimb, căzu într-un genunchi şi îşi plecă capul, ţinându-şi mâinile în afară, cu palmele în sus, de parcă i-ar fi prezentat o ofrandă. Reacţia ei neaşteptată îl determină să se oprească la câţiva metri de ea. De la acea distanţă putu să vadă clar că ţinea în mâini mânerul în formă de cârlig al sabiei lui de lumină şi ceea ce părea a fi propriul lui Holocron.

— Un cadou, Stăpâne, spuse ea, ridicând capul pentru a-l privi.

— Ai încercat să mă omori, spuse Bane atent, fără să-şi ia ochii de pe ea.

— Am fost angajată să te prind, îl corectă ea. A fost doar o slujbă. Acum s-a terminat.

Întinzându-se cu Forţa, Bane îi luă mânerul sabiei din mână. Degetele lui se strânseră în jurul curbei familiare, iar el aprinse lama.

Femela ktotchi se ridică în picioare, dar nu arătă frică.

— De ce mai eşti aici? întrebă Bane.

— Ştiam că te-ai eliberat, îi explică ea. Am sperat că vei veni aici în timpul evadării.

— Ai avut o presimţire că te voi găsi?

Bane era conştient de presupusele abilităţi precognitive ale rasei Iktotchi, dar avea doar o vagă idee despre cât de puternice sau exacte puteau fi viziunile lor.

— Noapte după noapte te-am văzut în viziunile mele, răspunse ea. Destinele noastre sunt împletite.

— Şi dacă destinul tău este să mori de mâna mea? întrebă el ridicând lama.

— Niciunul dintre noi nu este sortit să moară în acest loc, Stăpâne.

Ca şi cum s-ar fi opus cuvintelor ei, o altă explozie din interiorul complexului zgudui camera.

— Ce vrei de la mine?

— Lasă-mă să studiez sub îndrumarea ta, îl imploră ea, aparent nebăgând în seamă pericolul reprezentat de prăbuşirea iminentă a închisorii. Învaţă-mă despre partea întunecată. Învaţă-mă căile Sithului.

— Îţi dai seama ce-mi ceri? întrebă Bane.

— Existenţa mea nu are niciun sens, îi explică Iktotchi. Poţi da scop vieţii mele. Mă poţi ghida spre destinul meu.

— Ce îmi poţi oferi în schimb?

— Loialitate. Devotament. O navetă pentru a scăpa din această închisoare înainte să se prăbuşească. Şi pe fiica lui Caleb.

Următoarea explozie fu suficient de aproape încât să o poată auzi răsunând de pe hol.

— Accept, spuse Bane, după o clipă de gândire, stingând sabia de lumină.

În mai puţin de un minut, erau la bordul navetei femelei Iktotchi, lăsând *Închisoarea de Piatră* şi explozia finală, violentă, în spatele lor.

* * *

Zannah alerga înapoi pe unde venise, urmând traseul lung până la micul hangar unde spera să o aştepte Set şi naveta ei. Întregul ei corp era infuzat cu Forţă, picioarele propulsând-o atât de repede, încât curentul de aer făcea ca părul să-i fluture în spate. În timp ce alerga, putea simţi cutremurele care se ridicau din adâncul temniţei, fiecare explozie fiind puţin mai

apropiată decât cea dinaintea ei. Explozia pe care o provocase Bane fusese una singulară, declanşată de fulgerele sale.

Exploziile care se auzeau acum, erau mult mai puternice: opt sau zece explozii apropiate, toate detonând în acelaşi timp, prăbuşind nu o mică porţiune de coridor, ci mai degrabă o întreagă secţiune a complexului. Când trecu din sălile luminate din zonele redeschise ale temniţei, în pasajele întunecate ale aripii nefolosite, pe unde intrase la început, exploziile erau suficient de apropiate pentru a le auzi la fel de bine cum simţea vibraţiile prin podea. Erau mai dese acum. În loc de una la fiecare zece secunde, acum aveau un ritm continuu.

Se adânci în întuneric, fără ca măcar să se deranjeze să aprindă o baghetă luminoasă. Respiraţia îi era întretăiată şi neregulată, dar pasul nu ezita niciodată. Fiecare muşchi şi nerv din corp îi tremurau cu puterea Forţei, simţurile crescându-i la niveluri supranaturale. Nu avea nevoie să vadă pentru a-şi găsi drumul: la fel ca un liliac, auzea alarmele răsunând din pereţi, podea şi tavan, formând o imagine ca de sonar a împrejurimilor ei. Zgomotul *bum-bum-bum-bum* al exploziilor, era în contratimp cu urletul alarmelor.

Când ajunse în hangarul unde o aştepta naveta, fu surprinsă de două lucruri. Primul era cât de puternice păreau luminile navetei ei după întunericul total al pasajelor subterane prin care sprintase. Al doilea era că Set Harth lipsea. Bănuise mereu că ar putea să fugă, dar nu se putea gândi la un motiv pentru care Set să dispară dar să lase, totuşi, naveta în urmă. Dar nu avea timp să se îngrijoreze acum. Auzi zgomotul unei alte explozii, atât de aproape, încât scutură pereţii hangarului.

Sărind în navetă, o porni în timp ce o altă explozie făcu întreaga navă să se scuture înainte şi înapoi pe trenul de aterizare. Luptându-se să nu fie aruncată de pe scaunul pilotului, Zannah trase înapoi de manşă şi nava se ridică de pe sol.

Înclinând-o brusc, o întoarse spre intrare şi lovi acceleraţia.

Victoria sări înainte, năpustindu-se prin gura cavernei în timp ce o explozie finală declanşă încărcăturile încorporate în pereţii hangarului, prăbuşind întreaga structură în spatele ei. Fiind în siguranţă, Zannah introduse o traiectorie şi activă pilotul automat, lăsând nava să zboare peste suprafaţa lui Doan în timp

ce încerca să-şi recapete respiraţia. Fuga nebună către libertate o epuizase şi mental şi fizic. Corpul îi era acoperit de transpiraţie, iar muşchii coapselor şi gambelor îi tremurau în timp ce se lăsa în scaun, ameninţând să-i provoace crampe, în orice moment.

Supravieţuise, dar cu greu putea numi misiunea un succes. Îl lăsase pe Bane să-i alunece printre degetele şi nu avea nicio îndoială că Maestrul ei găsise o modalitate de a scăpa de distrugerea *Închisorii de Piatră*, la fel ca ea.

În plus, îşi pierduse ucenicul.

Nu ştia dacă Set scăpase sau murise în explozie şi nu avea nicio cale de a afla. Legătura pe care o avea cu Bane de peste douăzeci de ani, era suficient de puternică pentru a se întinde în toată galaxia: i-ar fi simţit moartea indiferent unde sau când s-ar fi întâmplat.

Set era ucenicul ei doar de câteva zile. L-ar fi simţi dacă ar fi fost în imediata ei apropiere, aşa cum ar fi făcut cu orice individ care avea o afinitate puternică pentru Forţă, dar nu exista o legătură specială între ei.

Dar Set era cea mai mică dintre problemele ei.

Bane era încă viu şi, imediat ce va găsi o altă sabie de lumină, va veni să o caute – doar dacă nu îl va găsi ea prima.

Problema era că Zannah habar nu avea unde să-şi înceapă căutarea.

Capitolul 24

Naveta de evacuare a *Închisorii de Piatră* avea dimensiuni mici şi îi lipsea luxul personalului de pe nava prinţesei, dar fusese echipată cu un hipermotor de clasa a cincea şi era bine aprovizionată pentru călătoriile interstelare.

Teoretic, dacă exista vreodată nevoia de a activa secvenţa de autodistrugere a temniţei, exista, de asemenea, o posibilitate mare ca membrii cheie ai familiei regale să fie obligaţi să fugă de pe Doan. În cazul lui Serra, acest lucru era adevărat.

Nu putea decât să-şi imagineze problemele politice pe care le provocase. Tatăl Regelui dezafectase *Închisoarea de Piatră*; oficial, încă era inactivă. Distrugerea ei ridica o mulţime de întrebări cu privire la ce se întâmplase mai exact în complexul de sub moşia familiei regale. Investigaţiile nu ar releva nimic, desigur: exploziile pentru demolarea complexului fuseseră atent concepute pentru a provoca daune structurale maxime. Orice operaţiune de salvare s-ar dovedi prea scumpă şi nu ar fi practică.

Orice secrete ar fi avut *Închisoarea de Piatră*, erau înmormântate pentru totdeauna. Asta nu ar opri însă zvonurile şi speculaţiile. Minerii erau deja neîncrezători în nobilime; descoperirea faptului că temniţa infamă fusese redeschisă – chiar şi temporar – va stârni mai multe probleme şi ar redeschide răni mai vechi. Simpatia şi acţiunile de recrutare pentru rebeli, ar creşte.

Dispariţia ei ar adăuga mai multă confuzie, dar pe termen lung, era mai bine dacă ea dispărea. Jurase loialitate faţă de casa Doan şi îi trădase, aducând probleme şi nenorocire pe capul rudelor lui Gerran. Dacă Regele şi toţi ceilalţi ar fi crezut că este moartă, îngropată pentru totdeauna sub zeci de mii de tone de stâncă, le-ar fi mai uşor să cureţe mizeria pe care o lăsase ea în urmă. Neputând să se întoarcă acasă pe Doan, ea trasă un curs spre singurul loc din galaxie unde cunoscuse vreodată fericirea. Cu toate astea, în timp ce ateriza naveta la

marginea taberei tatălui ei, de pe Ambria, nu simţea deloc bucurie.

În numai câteva luni, pierduse totul. Singură, confuză şi chinuită de vină, venise aici în speranţa de a găsi pace – pentru ea şi pentru prietena ei. Era seara devreme; ultima lumină a zilei tocmai dispărea deasupra orizontului în timp ce descărca din navetă corpul Luciei. Aşezându-şi uşor prietena pe pământ, se întoarse în navetă şi găsi o mică lopată ascunsă în compartimentul pentru provizii din spate.

Pământul nisipos era moale, făcându-i sarcina mult mai uşoară decât ar fi fost pe majoritatea celorlalte lumi. Chiar şi aşa, avu nevoie de mai mult de o oră de săpat continuu înainte ca mormântul să fie finalizat. Cât putut de bine, coborî corpul Luciei în groapa pe care o săpase, apoi ridică lopata şi îşi îngropă prietena.

Căldura deşertului dispăru repede după apusul soarelui şi, odată ce eforturile se terminară, frigul o făcu pe Serra să tremure. Dar munca fizică fusese cathartică. Amorţeala care-i întunecase gândurile şi emoţiile, dispăruse. Se porni o briză uşoară, şi ea se cutremură. În loc să meargă în navetă, traversă tabăra şi căută adăpost în bătrâna baracă abandonată a tatălui ei. Înăuntru, se încolăci într-un colţ şi închise ochii. Încă mai putea simţi prezenţa tatălui ei aici. Chiar dacă era mort, faptul că era aici făcea să fie uşor să-şi aducă aminte de chipul şi vocea lui. Reuşi să găsească mângâiere în ele, ca şi cum puterea liniştită şi înţelepciunea tatălui ei ar fi trecut cumva în locul în care trăise aproape toată viaţa sa de adult.

Abia acum îşi dădea seama cât de mult greşise. Caleb o avertizase întotdeauna despre relele părţii întunecate; cu toate astea, când venise momentul, ea îi ignorase cuvintele. Şi tot ceea ce era greşit – tot sângele care acum îi păta mâinile – pornea de la propria ei ură şi dorinţă de răzbunare. Începuse cu moartea lui Gerran. În loc să-i plângă moartea şi să meargă mai departe, ea se agăţase de durere până când se transformase într-o mânie amară care o mistuia în fiecare moment cât era trează. Disperată, Lucia angajase un asasin pentru a căuta răzbunare în numele ei, în speranţa că poate îşi va salva cumva prietena din întunericul care o învăluise. În schimb, pusese în mişcare, fără să vrea, mecanismele căderii lui Serra.

Vânătoarea îl ucisese pe Cavalerul Jedi Medd Tandar. Asta dusese la implicarea Consiliului Jedi şi a Regelui. Când Lucia îi mărturisi acţiunile, ar fi trebuit să fie îngrozită. Tatăl ei ar fi fost. Ar fi trebuit să-i spună Regelui despre asasină, evitând numele Luciei pentru a o proteja. Ar fi putut evita toată suferinţa care avea să vină, cu un simplu act de onestitate. În schimb, alesese să-l înşele, ascunzând secretul şi bucurându-se de crima teribilă comisă în numele ei.

Acea minciună dusese la călătoria ei pe Coruscant, unde aflase despre soarta tatălui ei. Privind în urmă, nu avea nicio îndoială că Caleb şi-ar fi dat mai degrabă viaţa decât să se supună voinţei părţii întunecate. Dar, în loc să-i onoreze amintirea şi să-i urmeze exemplul, ea lăsase durerea să o schimbe şi să-i pervertească simţul dreptăţii. Şi, încă o dată, lăsă furia şi ura să-i guverneze acţiunile, iar Lucia plecă să o angajeze pe *Vânătoare* pentru o a doua misiune.

Când omul întunecat din visele ei fusese capturat, Serra primise încă o şansă să se ferească de prăpastie. Ar fi putut să-l predea autorităţilor. În schimb, alesese să-l închidă şi să-l tortureze. În acel moment, se afundase atât de mult în întuneric, încât până şi Lucia îi simţise spiritul corupt. Prietena ei încercase să o avertizeze. Recunoscuse transformarea Serrei. Dar acum Lucia era moartă. Mânia, răzbunarea, înşelăciunea, ura, cruzimea, erau căile părţii întunecate. Odată cu moartea lui Gerran, Serra le permisese să-i domine viaţa, distrugând-o din ce în ce mai mult. Şi abia acum, ghemuită în colţul colibei din mijlocul deşertului, înţelesese preţul plătit.

Partea întunecată distruge. Nu poate aduce pace sau alinare; nu aduce decât mizerie şi moarte. Caleb înţelesese asta. Încercase să o înveţe.

Dar ea îi înşelase aşteptările şi asta o costase tot.

— Îmi pare rău, tată, şopti ea, ridicând mâna pentru a-şi şterge o lacrimă din ochi. Acum înțeleg.

Ceea ce era făcut nu mai putea fi schimbat. Va trebui să trăiască cu povara crimelor sale. Dar, mergând înainte, nu va mai permite să fie sedusă de partea întunecată. Indiferent ce soartă o aştepta, indiferent de consecinţe sau pedeapsă, le va accepta cu calm şi linişte stoică. *Încă sunt fiica tatălui meu.*

* * *

Bane ştia cât de aproape fusese să moară de mâna lui Zannah în *Închisoarea de Piatră*. Totuşi, încă era viu, dovadă a tăriei şi puterii lui. Intrase prizonier, dar ieşise mai puternic decât atunci când intrase. Chiar dacă pierduse Holocronul lui Andeddu, probabil îngropat pentru totdeauna în temniţa prăbuşită, el revendicase deja cea mai de preţ informaţie: secretul transferului de esenţă. Şi, deşi ucenica sa încă era în viaţă, se putea să-i fi descoperit deja înlocuitoarea. O studiase cu atenţie pe Iktotchi în timp ce pilota naveta, făcând ajustări subtile pentru a o ţine pe curs, în timp treceau de la vidul calm al spaţiului, la turbulenţele atmosferice ale Ambriei. Îi spusese că se numeşte *Vânătoarea* şi că petrecuse ultimii cinci ani ca ucigaş de închiriat, ascuţindu-şi capacitatea de a identifica şi exploata slăbiciunile ţintelor ei. Era greu să-i contrazici rezultatele: în scurtele ei întâlniri cu Bane, demonstrase deja atât ambiţie cât şi un potenţial incredibil. Realizările ei erau şi mai impresionante atunci când luai în considerare că nu primise nicio pregătire formală în căile Forţei.

Tot ceea ce făcea, venea din abilităţile ei naturale. Instinct pur. Putere brută.

Abilitatea ei de a perturba Forţa în alţii nu făcea decât să depună mărturie despre puterea ei. Nu fusese antrenată niciodată în această tehnică rară şi dificilă; pur şi simplu o dezlănţuia împotriva duşmanilor ei prin forţa pură a voinţei: brută, dar eficientă. Cu toate astea, celălalt talent al ei îl intriga cu adevărat pe Bane.

— Cum m-ai urmărit până pe Ciutric? întrebă el în timp ce naveta cobora spre deşertul suprafeţei planetei.

— Cu viziunile mele, îi explică *Vânătoarea*. Dacă mă concentrez, pot să văd imagini: oameni, locuri. Uneori surprind viitorul, deşi nu este întotdeauna adevărat.

— Viitorul nu este niciodată static, îi spuse Bane. Este modelat încontinuu de Forţă – şi de cei cu puterea de a controla Forţa.

— Uneori văd şi viziuni despre trecut. Amintiri despre ceea ce a fost. Te-am văzut aici pe Ambria. Cu o tânără femeie blondă.

— Ucenica meu.

— Mai trăieşte?

— Deocamdată.

La orizont, putu vedea prima lumină a soarelui Ambriei care se întindea spre ei. În timp ce razele strălucitoare, galbene, cădeau pe nasul navetei, Bane nu se putu abţine să nu se întrebe cât de departe se pot extinde abilităţile femelei Iktotchi dacă era instruită şi îndrumată cum trebuie. El avea înţelepciunea să interpreteze evenimentele şi să prevadă rezultatul lor cel mai probabil, dar rareori experimentase adevăratele viziuni despre viitor. Era capabil să manipuleze galaxia din jurul său, conducând-o inexorabil spre o perioadă în care toţi se vor înclina în faţa Sithului, dar trebuia să lupte pentru a menţine totul pe drumul bun. Planurile sale pe termen lung, de a-i distruge pe Jedi şi de a conduce galaxia, erau într-o constantă stare de flux, reacţionând la evenimente neaşteptate şi complet imprevizibile care modificau peisajul social şi politic. De fiecare dată când se întâmpla asta, Bane trebuia să se retragă şi să se regrupeze până când era capabil să evalueze şi să reacţionează corect la schimbări. Dar dacă *Vânătoarea* putea învăţa să-şi valorifice în mod corespunzător puterea, Sithul nu s-ar mai limita doar la a reacţiona. Ar putea anticipa şi prezice schimbările aleatorii, pregătindu-se cu mult înainte de a se întâmpla. Şi exista o posibilitate şi mai mare. Bane ştia că soarta nu era prestabilită. Erau multe viitoruri posibile, iar Forţa îi permitea să vadă doar exemple din ceea ce ar putea fi. Dacă ar putea învăţa să-şi sorteze viziunile, să separe liniile de timp divergente, era posibil să le poată controla, de asemenea? Ar putea ea într-o zi să aibă puterea de a schimba viitorul doar gândindu-se la el? Ar putea să folosească puterea Forţei pentru a modela însăşi ţesătura existenţei şi să facă viziunile alese să devină realitate?

— Când eram în hangar, ai spus că mă aşteptai, zise Bane, nerăbdător să înţeleagă mai bine talentul ei. Viziunile ţi-au spus că vin acolo?

— Nu chiar. Aveam un sentiment despre… ceva. Puteam să simt semnificaţia momentului, deşi nu ştiam ce s-ar putea întâmpla. Instinctele îmi spuneau că va fi în beneficiul meu să aştept.

— Greşeşti vreodată cu instinctele tale? întrebă Bane, dând din cap.

— Rareori.

— De aceea suntem aici, pe Ambria? Viziunile tale – instinctele – ţi-au spus că fiica lui Caleb este aici?

— Prinţesa m-a întâlnit aici când m-a angajat să te găsesc, răspunse asasina. Locul acesta o bântuie. Nu aveam nevoie de vreo viziune ca să ştiu că va fugi aici.

Lordul Întunecat zâmbi. Era inteligentă, nu doar puternică. Câteva minute mai târziu, nava ateriză la marginea taberei lui Caleb, lângă o navetă de evacuare mică. Coborând din navă, Bane îşi aminti de puterea cuprinsă în suprafaţa Ambriei. Forţa distrusese această lume înainte ca puterea ei să fie prinsă de un Maestru Jedi antic, în adâncimile lacului Natth. Acum, planeta era un nexus al puteriilor părţii întunecate şi luminoase. Observă un mormânt proaspăt săpat la câţiva metri într-o parte, dar nu se sinchisi să privească prea atent. Morţii nu contau pentru el.

Merse cu paşi mari şi hotărâţi prin tabără spre coliba dărăpănată.

Vânătoarea îl urma îndeaproape, potrivindu-şi pasul cu al lui. Înainte să ajungă la destinaţie, însă, prinţesa ieşi din colibă pentru a-l înfrunta. Era neînarmată şi singură dar, spre deosebire de ultima lor întâlnire din celula închisorii, nu mai simţea nicio teamă de data asta. Avea un sentiment de seninătate, o linişte care îi amintea lui Bane de prima lui întâlnire cu tatăl ei. Starea de spirit a lui Bane se schimbase şi ea. Nu mai era condus de dorinţa de răzbunare sângeroasă. În *Închisoarea de Piatră* trebuia să-şi tragă puterea din furie, pentru a supravieţui şi a-i învinge pe duşmani. Aici, însă, nu era în pericol. Permiţându-şi luxul de a cântări lucrurile cu atenţie, îşi dădu seama că nu era nevoie să o omoare – nu dacă se putea folosi de abilităţile ei. Stăteau faţă în faţă, uitându-se unul la altul, fără să vorbească. În cele din urmă, Serra fu prima care începu să vorbească.

— Ai văzut mormântul când ai aterizat? Am îngropat-o pe Lucia azi-noapte.

Când Bane nu răspunse, ea ridică încet o mână şi îşi şterse o lacrimă din ochi înainte de a continua.

— Ţi-a salvat viaţa. Nu-ţi pasă că e moartă?

— Morţii nu au nicio valoare pentru cei vii, spuse el.

— A fost prietena ta.

— Orice ar fi fost, s-a dus. Acum nu e altceva decât carne şi os în putrefacţie.

— Nu a meritat asta. Moartea ei a fost... inutilă.

— Moartea tatălui tău a fost inutilă, spuse Bane. Avea o abilitate valoroasă; mi-a salvat viaţa de două ori când nimeni altul nu m-ar fi putut vindeca. Dacă ar fi fost alegerea mea, l-aş fi lăsat în viaţă, în caz că aş fi avut vreodată nevoie de serviciile sale pentru a treia oară.

— Nu te-ar fi ajutat niciodată dacă ar fi avut de ales, îl contracară Serra.

În vocea ei nu era mânie, deşi cuvintele ei aveau finalitatea fermă a adevărului.

— Dar m-a ajutat, îi reaminti Bane. A fost util. Te-aş putea folosi şi pe tine, dacă îi împărtăşeşti talentul.

— Tatăl meu m-a învăţat tot ce ştia, recunoscu ea. Dar, la fel ca el, nu voi ajuta niciodată un monstru ca tine.

Se întoarse să i se adreseze asasinei Iktotchi care stătea tăcută lângă Bane.

— Dacă îl urmezi pe acest om, te va distruge, o avertiză ea. Am văzut ce recompense primesc cei care parcurg calea părţii întunecate.

— Partea întunecată îmi va da putere, răspunse *Vânătoarea* încrezătoare. Mă va îndruma spre destinul meu.

— Numai un prost poate crede asta, răspunse prinţesa. Priveşte-mă. Am renunţat la ura mea. Am lăsat-o să mă consume. Dorinţa mea de răzbunare m-a costat totul şi i-am pierdut pe toţi cei care contau.

— Partea întunecată îi va devora pe cei care nu au puterea să o controleze, fu de acord Bane. Este o furtună aprigă de emoţii care anihilează orice îi stă în cale. Îi distrude pe cei slabi şi nevrednici. Dar cei puternici, adăugă el, pot naviga pe vânturile furtunii până la înălţimi incredibile. Îşi pot debloca adevăratul potenţial; pot rupe lanţurile care îi leagă; pot domina lumea din jurul lor. Doar cei cu puterea de a controla partea întunecată pot fi cu adevărat liberi.

— Nu, răspunse Serra, clătinând din cap. Nu cred asta. Partea întunecată este rea. Tu eşti rău. Şi te voi servi niciodată.

În vorbele ei era o sfidare liniştită şi Bane simţea că nimic din ce ar putea spune sau face, nu o va convinge vreodată. Pentru un moment, luă în considerare să încerce ritualul de

transfer al esenţei pe ea, apoi respinse rapid ideea. Ritualul i-ar consuma forma fizică şi, dacă nu reuşea să-i posede corpul, spiritul lui avea să fie prins pentru totdeauna în vid. Voinţa ei era la fel de puternică ca a tatălui ei şi nu ştia dacă era suficient de puternic pentru a o depăşi.

Nu trebuia să facă asta acum. Încă mai avea câţiva ani până când corpul său actual eşua complet. Era mai bine să aştepte şi să încerce să găsească un tehnician care să-i creeze o clonă. Asta sau să găsească pe cineva mai tânăr şi mai inocent.

— Nu ne e de folos, Stăpâne, remarcă asasina Iktotchi, cu o strălucire nerăbdătoare în ochi. Pot să o omor pentru tine?

El aprobă din cap şi *Vânătoarea* păşi înainte, avansând încet spre cealaltă femeie. Bane sesiză că asasinei îi plăcea să savureze omorul, bucurându-se de frica şi durerea victimelor sale. Dar Serra nu făcu nimic ca să se apere. Nu încercă să fugă sau să ceară milă. În schimb, rămase perfect nemişcată, dispusă să-şi întâlnească soarta cu o acceptare mută.

Recunoscând că nu va primi nicio satisfacţie de la fiica lui Caleb, asasina puse capăt vieţii lui Serra.

Capitolul 25

Degetele lui Zannah ezitau pe panoul de navigaţie al *Victoriei*, în timp ce se gândea la următoarea destinaţie. De când scăpase din *Închisoarea de Piatră*, păstrase naveta pe o orbită loasă în jurul Doanului. Nu voia să se întoarcă pe Ciutric. Bane era încă în viaţă şi trebuia să-l găsească, dar nu credea că se va întoarce acasă prea curând. O vreme se gândise să se îndrepte spre casa lui Set de pe Nar Shaddaa.

Dacă era mort, cu siguranţă că nu putea obiecta dacă ar folosi-o ca bază temporară, în timp ce avea să-şi vâneze Maestrul. Şi dacă se întâmpla să fie acolo când sosea ea – dacă scăpase cumva din explozia temniţei – atunci Zannah avea o mulţime de întrebări pentru el. Cu toate astea, cu cât se gândea mai mult la confruntarea cu bărbatul pe care îl alesese ca ucenic, cu atât mai puţin îi plăcea ideea. Privind în urmă, era clar că Set fusese o greşeală. Nerăbdătoare să revendice mantia de Lord Întunecat, se convinsese singură că era o alegere acceptabilă. Disperată să găsească un ucenic al ei, îi ignorase defectele evidente.

Set era un bărbat periculos – unul cu care bănuia că ar putea avea de-a face mai târziu, dacă descoperea că încă mai era în viaţă – dar nu era demn să fie un Sith. Afinitatea lui pentru Forţă era puternică, iar el îmbrăţişase de bună voie multe dintre aspectele părţii întunecate. Dar îi lipsea disciplina. Era consumat de nevoile şi dorinţele lumeşti care îi întunecaseră viziunea unui scop mai mare. Mult mai rău, era clar că îi lipsea ambiţia.

Zannah îl ademenise în serviciul ei cu o combinaţie de ameninţări la adresa vieţii sale şi cu promisiuni de putere. Dar se înşelase la fel de mult ca Set. Era evident că nu avea nicio dorinţă reală de a guverna galaxia. Era mulţumit cu viaţa sa şi nu dorea să facă sacrificiile necesare pentru a deveni el însuşi în ceva mai mult. Şi, din anumite motive, ea nu fusese în stare să vadă asta. Poate că îi fusese frică să caute. Poate că Set îi amintea prea mult de ea însăşi. Cuvintele pe care Bane i le

spusese atunci când îl acuzase că încălcase *Regula celor Doi* încă îi răsunau în minte.

Am aşteptat ani de zile să mă provoci. Dar te-ai mulţumit să stai în umbra mea.

Avea dreptate? Era posibil ca la un anumit nivel să-i fie teamă să-şi asume responsabilitatea de Maestru Sith? Nu. Încercase să-l omoare. Încercase şi eşuase, chiar dacă Bane nu avea sabia de lumină. Era posibil să nu fi încercat cu adevărat să-l doboare? O mică parte din subconştientul ei o trăsese înapoi suficient pentru ca Bane să poată supravieţui până când va găsi şansa să scape?

Nu. Asta vrea el să gândesc.

Cuvintele lui Bane erau un truc. Încerca să-i submineze încrederea, căutând orice avantaj care să-l ajute să supravieţuiască. Dar greşea. Zannah voise cu adevărat să-l omoare pe holurile *Închisorii*. Şi totuşi, într-un fel, reuşise să trăiască.

Zannah era nevoită să admită că exista o altă posibilitate, şi mai tulburătoare. Era Bane, pur şi simplu, mai puternic decât ea? Dacă nu îl putea învinge când era neînarmat, ce şanse avea odată ce-şi recupera sabia de lumină? Nu. Nu avea niciun sens. Poate că Bane scăpase cu viaţă, dar nu câştigase acea bătălie. Sabia ei de lumină îi oferise un avantaj uriaş; îl obligase pe Bane să stea în defensivă. Atunci de ce nu fusese în stare să-l termine? Făcuse, evident, o eroare tactică. Dar care?

Întrebarea o rodea în timp ce se lăsa pe spate în scaun şi îşi încrucişa braţele, computerul navigaţional aşteptând să primească următoarea destinaţie. Îşi muşcă buzele, concentrându-se. Răspunsul era acolo; trebuia doar să-l găsească.

Revăzu scenariul în minte, analizându-l încă o dată. Fusese răbdătoare, atentă. Din această cauză, Maestrul ei fusese capabil să o ţină în frâu, în ciuda avantajului pe care îl avea ea. Dar, dacă ar fi fost mai agresivă în timpul duelului, s-ar fi expus un contraatac potenţial letal. Asta era răspunsul? Trebuia să rişte înfrângerea pentru a revendica victoria? Zannah clătină din cap. Nu asta era. Bane o învăţase că riscul trebuia mereu redus la minim. Jocurile de noroc se bazau pe şansă.

Dacă rişti prea mult, mai devreme sau mai târziu norocul se va întoarce împotrivă, chiar şi având Forţa de partea ta.

Şi atunci înţelese. Încercase să-l învingă folosind forţa brută; dusese bătălia pe terenul lui. Nu îi va fi niciodată egală lui Bane în putere fizică. Îi va fi întotdeauna superior în artele marţiale. De ce încercase să-l învingă în lupta cu sabia de lumină, când adevăratele ei talente stăteau în cu totul altceva? Căzuse în capcana lui. Se prefăcuse că are o armă, ştiind că va vedea prin cacealma lui. Bane voise ca ea să se concentreze asupra sabiei de lumină lipsă, mai mult decât orice altceva. O ademenise într-o luptă. Folosirea sabiei de lumină pentru a învinge un adversar neînarmat era cea mai simplă, cea mai evidentă cale către victorie... una pe care Bane o atrăsese cu multă grijă. Dar calea cea mai evidentă era rareori şi cea mai bună.

Bane nu se temea de lamele ei. Nu exista decât un singur lucru de care se presupunea că era prudent: vrăjitoria Sith. Zannah putea face lucruri cu Forţa pe care Bane nici măcar nu le putea încerca. Putea să atace mintea adversarilor, întorcând propriile gânduri şi vise împotriva lor. În timpul uceniciei sale, Bane o încurajase în studiile ei despre artele magice. Îi dăduse texte vechi, pline de ritualuri antice, îndemnând-o să-şi extindă cunoştinţele şi să împingă limitele talentului ei.

Îi îndrumase instruirea, astfel încât să-şi poată atinge potenţialul. Dar nu îşi dăduse niciodată seama cât de departe ajunsese. În afară de materialele oferite de Maestrul ei, Zannah căutase propriile surse de cunoştinţe Sith, ascunse de-a lungul anilor. Practicând în secret, progresase cu mult dincolo de aşteptările lui Bane, învăţând vrăji noi pentru a dezlănţui partea întunecată în moduri pe care nu şi le imaginase niciodată.

Data viitoare când ne vom întâlni, Maestre, îţi voi arăta cât de puternică am devenit.

Avea senzaţia că întâlnirea va fi în curând. Bane era acolo, undeva. Urzind şi planificând următoarea lor întâlnire.

Zannah ştia că dacă nu îl va găsi curând, atunci o va găsi el.

* * *

Căzuse noaptea în momentul în care *Vânătoarea* se întoarse în tabără. Bane îi poruncise să îngroape corpul lui Serra – nu din simţul respectului sau al onoarei, ci pur şi simplu pentru a ţine departe animalele şi a scăpa de cadavru înainte să înceapă să se descompună. Spre binele ei, femela Iktotchi nu protestase şi nu îi pusese la îndoială porunca: fie înţelesese nevoia, fie avea încredere în judecata lui.

În timp ce ea era plecată, Bane strânsese vreascuri dintr-un arbore mic din spatele colibei şi porni un foc pentru a îndepărta frigul. Asasina Iktotchi stătea acum înaintea lui, strălucirea flăcărilor transformându-i pielea roşie într-un portocaliu lucios şi sinistru.

— Ai spus că vrei să te învăţ, începu el, aplecându-se pentru a agita focul cu un băţ.

Îl ţinea în mâna stângă, strâns, pentru a nu se întoarce tremuratul.

— Vreau să învăţ căile Sithului.

— Dacă vrei să devii ucenica mea, trebuie să renunţi la lanţurile vechii tale vieţi, la toate legăturile cu familia şi prietenii.

— Nu am.

— Nu te vei putea întoarce la casa ta, trebuie să fii dispusă să laşi în urmă toate posesiunile tale.

— Bogăţia şi bunurile materiale nu înseamnă nimic pentru mine, răspunse ea. Nu îmi doresc decât putere şi un scop. Cu putere, poate fi luat, pur şi simplu, orice vrei sau ai nevoie. Cu scop, viaţa ta are sens.

Bane dădu din cap aprobator, agitând încă o dată focul înainte de a continua.

— Dacă devii ucenica mea, cea care erai, va înceta să mai existe. Trebuie să renaşti în căile părţii întunecată.

— Sunt gata, Stăpâne.

Nu era nicio îndoială în privinţa dorinţei din vocea ei.

— Atunci alege un nume nou pentru tine, ca simbol al noii tale existenţe.

— Cognus, spuse ea după o clipă de analiză.

Bane fu impresionat. Ea înţelesese că puterea nu se rezuma în lamele sau în setea ei de sânge, ci în cunoştinţe, înţelepciune şi capacitatea de a vedea viitorul.

— Un nume bun, spuse el, lăsând băţul jos şi ridicându-se în toată înălţimea lui. În timp ce făcea asta, femela Iktotchi căzu într-un genunchi înaintea lui şi îşi plecă capul. De acum înainte te vei numi Darth Cognus, spuse el.

— Sunt gata să-mi încep antrenamentul, răspunse Cognus, încă într-un genunchi înaintea lui.

— Încă nu, spuse el, trecând pe lângă ea şi îndreptându-se către navetele din partea îndepărtată a taberei. Mai este o problemă importantă de care trebuia să mă ocup.

Cognus sări în picioare pentru a-l urma.

— Vechiul tău ucenic? ghici ea.

Sau a fost o presupunere?

Bane se opri şi se întoarse spre ea.

— Ai văzut ce se va întâmpla între mine şi ucenica mea?

— De când am venit pe această lume să o cunosc pe prinţesă, v-am visat pe amândoi, recunoscu Cognus. Dar nu este nimic clar.

— Spune-mi ce ai văzut, ordonă Bane.

— Detaliile se schimbă mereu. Locaţii diferite, lumi diferite, ore diferite ale zilei sau nopţii. Uneori o văd moartă la picioarele tale, alteori ea este învingătoare. Am încercat să-i dau de cap, dar sunt prea multe contradicţii.

— Viitorul Sith este într-un echilibru precar între Zannah şi mine, îi explică Bane. Cine va supravieţui confruntării noastre va controla destinul Sithului, dar puterea noastră este prea egală pentru a putea prevedea rezultatul.

Iktotchi nu răspunse, cântărindu-i cuvintele în tăcere. Bane o lăsă să se gândească singură la prima ei lecţie, continuând să meargă spre nava ei. Trecu de cele două morminte fără să se deranjeze să le privească. Urcând în navetă, puse transmiţătorul comunicatorului pe frecvenţa navei personale a lui Zannah şi trimise un semnal codificat de ajutor.

* * *

Zannah căzuse într-un somn neliniştit, doar pentru a fi trezită de un semnal sonor, lent şi constant, din consola de control de lângă ea. Examinând sursa, văzu că era un apel de ajutor. În loc să fie difuzat pe mai multe lungimi de bandă, totuşi, acesta venea pe canalul privat al *Victoriei*. Doar o singură

persoană în afară de ea ştia acea frecvenţă. Curioasă, decodă mesajul.

Cuprindea doar trei cuvinte: *Ambria. Tabăra vindecătorului.*

Primul ei gând fu că Bane îi întinsese o capcană, încercând s-o ademenească. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai puţin probabil. Era evident de la cine venea mesajul. Dacă i-ar fi întins o capcană, de ce s-ar da de gol în felul ăsta doar pentru a o pune în gardă? Poate că voia pur şi simplu să se termine. Înainte de a adormi, Zannah se gândise la ce îi spusese el înaintea confruntării lor din sălile *Închisorii de Piatră*.

Numai cel mai puternic are dreptul de a conduce Sithul! Titlul de Lord Întunecat trebuie luat, smuls din strânsoarea atotputernică a Maestrului!

Dacă Bane mai credea în *Regula celor Doi* – dacă tot credea că asta este cheia supravieţuirii şi a eventualei dominaţii Sith – atunci acest mesaj era o provocare, o invitaţie pentru ucenica sa să vină pe Ambria şi să încheie ceea ce începuseră în *Închisoarea de Piatră*. Trebuia să recunoască, era mai bine aşa decât să piardă ani alergându-se reciproc prin galaxie, punând capcane şi complotând distrugerea reciprocă. Bane reinventase Sithul, astfel încât resursele şi eforturile lor să fie mai degrabă concentrate împotriva duşmanilor lor decât unul împotriva celuilalt. Când ucenicul îl contesta pe Maestru, era menit ca totul să fie decis într-o singură confruntare: rapid, curat şi definitiv. Acum, însă, Ordinul fusese fracturat. Nu mai erau Maestru şi ucenic, ci rivali concurenţi pentru mantaua de Lord Sith. Erau efectiv în război şi atât timp cât trăiau amândoi, Sithul era împărţit.

Era atât de greu de crezut că, de dragul Ordinului, Bane voia să se termine cu un duel pe Ambria? Dacă Bane mai respecta regula pe care o crease, atunci mesajul putea fi crezut pe deplin.

Dar cum stătea treaba cu Holocronul lui Andeddu?

Iniţial, crezuse că el căuta viaţa veşnică, astfel încât să poata sfida *Regula celor Doi* trăind pentru totdeauna. Acum nu mai era atât de sigură. Nemurirea ar fi fost într-adevăr o încălcare a principiilor care stăteau la baza regulii? Secretele din interiorul Holocronului l-ar putea împiedica Bane să

îmbătrânească, dar nu credea că îl puteau proteja să moară în luptă. Dacă ar fi fost suficient de puternică pentru a-l învinge, tot şi-ar câştiga titlul de Maestru, aşa cum intenţionase Bane când o găsise pentru prima dată – o fată tânără – pe Ruusan. Acum se întreba dacă Holocronul era doar o garanţie pentru a menţine Ordinul puternic. Poate că Bane o văzuse ca pe o modalitate de a se proteja împotriva unui candidat nedemn să urce pe tronul Sith, pur şi simplu pentru că Maestrul devenea slab şi infirm cu vârsta.

Zannah se aplecă şi introduse cursul pentru Ambria, întrebându-se ce îl făcuse pe Bane să aleagă tabăra vindecătorului ca locaţie a întâlnirii lor finale. Lumea era cuprinsă de energiile părţii întunecate; în prima decadă de ucenicie Bane şi Zannah locuiseră acolo, pe malul lacului Natth. Dar el nu o chema în tabăra lor; o aştepta în tabăra lui Caleb. Lordul Întunecat aproape că murise acolo, de două ori. Avea asta vreo legătură cu alegerea locaţie lui? Sau exista o altă explicaţie?

Încă era posibil să fie pe cale să intre într-o capcană. Ambria era o lume slab locuită. Ar fi uşor să-i întindă o capcană acolo fără să atragă atenţia nedorită.

Cu toate astea, instinctele ei îi spuneau că nu asta plănuise Bane. Şi dacă instinctele ei ar fi greşit în legătură cu ceva atât de important, atunci merita orice o aştepta acolo.

Oricum ar fi, gândi ea în timp ce nava făcea saltul în hiperspaţiu, *totul se va termina în curând.*

* * *

Noaptea trecuse pe Ambria, făcând loc căldurii înfiorătoare a zilei. Odată cu răsăritul soarelui, Bane şi Cognus se retraseră la adăpostul colibei. Acolo Lordul Întunecat se aşezase cu picioarele încrucişate pe podea, meditând şi adunându-şi forţele, pregătindu-se pentru sosirea lui Zannah.

— Probabil că va veni cu o armată în spate, îl avertiză femela Iktotchi.

Bane clătină din cap.

— Ştie că trebuie să mă înfrunte singură.

— Nu înţeleg.

— Cei din Sith erau la fel de mulţi ca Jedii. Spre deosebire de Jedi, însă, cei care serveau, căutau să-şi doboare liderii. Ambiţia lor era firească; asta este calea părţii întunecate. Este ceea ce ne conduce, ne dă putere. Cu toate astea, ne poate şi distruge dacă nu este controlată. După vechile căi, un lider puternic putea fi doborât de puterea combinată a multor adepţi Sith mai mici care lucrau împreună. Era inevitabil, un ciclu care se repeta mereu. De fiecare dată, Ordinul în ansamblu devenea mai slab. Cei puternici erau ucişi, iar cei slabi sfâşiau Sithul cu luptele lor de succesiune. Între timp, Jedii rămâneau uniţi, încrezători, ştiind că inamicii lor erau prea ocupaţi să se lupte între ei, pentru a-i învinge vreodată.

— Aţi descoperit o modalitate de a rupe acest ciclu, interveni Cognus.

— Acum, tot ce facem este ghidat de *Regula celor Doi*, îi explică Bane. Un singur Maestru, un singur ucenic. Acest lucru asigură că Maestrul nu va cădea decât în faţa unui urmaş demn. Zannah ştie că, dacă va domni în locul meu, trebuie să dovedească că este mai puternică, învingându-mă.

Cognus aprobă din cap.

— Înţeleg, Stăpâne. Nu voi interveni când va veni.

Ca şi cum ar fi fost un semnal, motoarele unei navete răsunară prin tabără. Cei doi se ridicară în picioare şi ieşiră în căldura deşertului, în timp ce nava lui Zannah ateriza. Ea apăru câteva secunde mai târziu. Aşa cum prezisese Bane, era singură. El înaintă să o întâlnească, Cognus rămase lângă intrarea în colibă.

Bane se opri în centrul taberei. Zannah se opri la jumătatea distanţei dintre navete şi locul unde se afla acum Bane, privind-o cu ochii suspicioşi pe femela Iktotchi din spatele lui.

— Nu va interfera, o asigură Bane.

— Cine este?

— Noua ucenică.

— Ţi-a jurat loialitate?

— Este loială faţă de Sith, îi explică Bane.

— Vreau să învăţ căile părţii întunecate, îi strigă Cognus lui Zannah. Vreau să servesc sub un Maestru Sith adevărat. Dacă îl învingi pe Bane, voi jura loialitate faţă de tine.

Zannah îşi înclină capul într-o parte, studiind-o cu atenţie pe Iktotchi înainte să dea din cap, exprimându-şi acordul.

— Cine sunt în morminte? întrebă ea, întorcându-şi atenţia spre Bane.

— Fiica lui Caleb şi garda ei de corp, răspunse el. Ea a fost cea care m-a întemniţat. A fugit aici când a fost distrusă *Închisoarea de Piatră*.

Nu simţi nevoia să-i dea detalii suplimentare. Zannah nu trebuia să ştie cine era Lucia sau conexiunea ei cu Bane.

— M-am întrebat de ce ai ales acest loc ca să ne întâlnim, mormăi Zannah. Am crezut că ar putea avea un sens simbolic pentru tine.

Bane clătină din cap.

— Ultima dată când am fost aici erai prea slăbit ca să poţi măcar să stai în picioare, îi aminti ucenica sa. Erai neputincios şi ai crezut că te-am trădat Jedilor. Ai spus că mai degrabă vei muri decât să fii prizonier pentru tot restul vieţii. Ai vrut să-ţi iau viaţa. Dar am refuzat.

— Ştiai că mai am multe lucruri să te învăţ, îşi aminti Bane. Ai jurat că nu mă vei omorî până când nu vei învăţa toate secretele mele.

— Ziua aceea a venit, îl informă Zannah, aprinzând lamele gemene ale sabiei de lumină.

Bane scoase propria sa armă drept răspuns, lama strălucitoare ridicându-se din mânerul curbat cu un zumzet scăzut. Cei doi combatanţi se aşezară în poziţii de luptă şi începură să-şi dea ocol unul altuia, încet.

— Te-am depăşit, Bane, îl avertiză Zannah. Acum eu sunt Maestrul.

— Atunci, dovedeşte-o.

Se repezi spre ea şi bătălia începu.

Capitolul 26

Zannah se aşteptase ca Bane să o atace agresiv, dar chiar şi aşa fu surprinsă de ferocitatea atacului său. Începu cu o serie de lovituri cu două mâini, de deasupra, folosindu-şi înălţimea pentru a-şi coborî lama de sus. Ea îi blocă cu uşurinţă fiecare lovitură, dar impulsul impactului zdrobitor o determină să se retragă, dezechilibrată.

Cu toate astea, îşi reveni rapid, ferindu-se din drumul lui când el continuă cu o retezare joasă menită să-i taie genunchii. Ripostă cu o împungere rapidă cu vârful uneia dintre lame spre faţa lui Bane, dar el îşi lăsă capul în lateral şi ripostă cu o arcuire largă, o singură mână la nivelul pieptului. Zannah îi interceptă lama cu una dintre ale ei, înclinându-şi arma, astfel încât impulsul atacul lui Bane să fie redirecţionat în jos, trimiţând vârful sabiei lui de lumină în pământ. Asta ar fi trebuit să-l expună la o contralovitură, dar el reacţionase deja la mişcarea ei, aruncându-şi întregul corp înainte, în Zannah, înainte ca ea să poată ridica arma. Greutatea lui se ciocni de ea, dând-o înapoi, în timp ce Bane îşi smuci gâtul înainte. Zannah îşi aruncă capul pe spate la timp şi fruntea care i-ar fi spulberat chipul, îi atinse bărbia în schimb. Străduindu-se să rămână în picioare, Zannah ridică arma, învârtind mânerul astfel încât lamele răsucite să formeze un zid defensiv care respinse următoarele şase lovituri ale lui Bane.

În timpul anilor petrecuţi ca ucenică a lui Bane, se luptaseră de sute de ori. În timpul acestor sesiuni, ea ştiuse întotdeauna că trebuia să păstreze ceva în rezervă pentru ziua în care, inevitabil, ar lupta cu adevărat.

Abia acum îşi dădea seama cât de puţin dezvăluise el din ceea ce putea.

Era mai rapid decât şi-ar fi putut imagina vreodată, şi folosea secvenţe noi şi mişcări necunoscute pe care nu i le dezvăluise niciodată în timpul sesiunilor lor de practică. Dar, cumva, supravieţuise atacului iniţial, iar acum ştia la ce să se aştepte.

Următorul schimb păru ceva mai familiar. Bane o atacă cu o combinaţie complexă, devastatoare, de atacuri, dar Zannah fu capabilă să le intercepteze, să le pareze sau să le devieze pe toate. Stilul ei defensiv simplu, dar efectuat corect, era aproape impenetrabil. Recunoscând asta, Bane dădu înapoi şi schimbă tactica. În loc de presiunea sălbatică, neobosită, pentru a o copleşi, se angajă într-un tipar de fente şi împungeri rapide, sondându-i şi atacându-i apărarea în căutarea unei slăbiciuni, în timp ce se pregăteau pentru o luptă lungă, de uzură.

Zannah mai luptase cu el, când încă avea armura de orbalisk. Îşi aminti că fusese ca şi cum ar fi luptat cu o forţă a naturii: paraziţii chitinoşi care acopereau întregul corp fiind impermeabili la atacurile cu sabia de lumină, permiţându-i să atace cu o furie animalică pură. Ea supravieţuise acelei întâlniri doar convingându-l pe Bane că nu îl trădase, iar el o lăsase, până la urmă, să trăiască.

Stilul lui de atunci fusese brutal şi simplu, deşi extrem de eficient. Acum, însă, tehnica lui era mai avansată. Nemaiputând să forţeze, pur şi simplu, atacul, fără griji, dezvoltase un stil imprevizibil, aparent aleatoriu. De fiecare dată când credea că putea anticipa de unde urmează să vină atacul, el schimba tactica, perturbând ritmul luptei şi determinând-o să dea înapoi.

Era condusă înapoi într-o retragere lentă şi îşi dădu seama că o împingea spre navete, sperând să o fixeze de coca metalică, nelăsându-i niciun loc de scăpare. Zannah se mulţumi să-i facă pe plac, făcând paşi rapizi şi atenţi înapoi, pe terenul moale şi nisipos, în timp ce începea să-şi adune puterea.

Subtilitatea era cheia. Nu trebuia să-l lase pe Bane să simtă ceea ce făcea, altfel avea să se lanseze într-o altă serie de atacuri sălbatice, forţând-o să-şi concentreze toată energia pe menţinerea lui la distanţă. Trebuia să-i dea iluzia că el controla acţiunea, când, de fapt, ea era la doar câteva secunde distanţă de momentul dezlănţuirii unei explozii de vrăjitorie Sith care să-i copleşească mintea.

Bane o înconjură larg, încercând să vină de pe flancul ei stâng. Zannah modifică pur şi simplu unghiul de retragere, făcând mai mulţi paşi înapoi pentru a-l ţine la o distanţă sigură, în timp ce îndepărta câteva lovituri şi tăieri. Cu atenţia împărţită între duşmanul din faţa ei şi vraja Sith pe care se pregătea să o arunce, Zannah nu observă cât de aproape era de mormintele

proaspăt săpate. Călcâiul ei prinse solul neuniform în timp ce dădea înapoi, dezechilibrând-o, făcând-o să cadă la pământ şi să aterizeze pe spate. Bane sări pe ea într-o clipă, sabia lui de lumină lovind crunt, iar cu cizmele grele lovind şi călcând corpul ei întins pe jos. Zannah se învârti şi se răsuci pe pământ, sabia ei de lumină fluturând disperată pentru a para lama lui Bane. Simţi o ruptură dură când vârful cizmei lui o lovi în coaste, dar se rostogoli şi reuşit să revină pe picioare. Avea privirea înceţoşată, vedea stele, durerea străpungând-o în partea stângă la fiecare inspiraţie, în timp ce încerca să-şi revină. Bane nu se lăsă, venind peste ea cu o serie de atacuri frenetice. Următoarele secunde au fost neclare, în timp ce Zannah se baza pur şi simplu pe instinctele perfecţionate în douăzeci de ani pentru a opri valul de lovituri, împiedicându-l în mod miraculos să dea lovitura letală. Se aruncă în trei salturi înapoi, succesive, pe o mână, încercând doar să pună ceva spaţiu între ea şi Bane. Înainte de al patrulea, se opri brusc şi se făcu ghem, aruncându-se apoi înainte cu sabia de lumină ca o suliţă pentru a-şi străpunge adversarul în timp ce o ataca... numai că Bane nu era acolo.

Anticipându-i mişcarea, el se oprise la câţiva metri distanţă.

Strângând din dinţi de durerea provocată de coasta ruptă, Zannah se ridică în picioare. Bane nu o omorâse, dar supravieţuirea ei venise cu costuri semnificative.

Acum era obosită, lupta disperată pentru a scăpa după ce se împiedicase de mormânt, o împinsese cu un pas mai aproape de epuizarea fizică. Simţea coasta ruptă la fiecare respiraţie întretăiată şi ştiu că accidentarea îi va îngreuna pivotarea şi întoarcerea, limitând eficacitatea manevrelor ei defensive. Nu mai putea aştepta.

Ar fi vrut să-l surprindă pe Bane, să-şi adune încet puterea înainte să o dezlănţuie, astfel încât să nu se poată apăra în mod corespunzător. Dar ştia că nu va supravieţui unei alte lupte cu sabia de lumină. Deschizându-se către puterea părţii întunecate, Zannah întinse mâna şi atinse mintea Maestrului ei.

* * *

Bane sesiză atacul, pregătindu-se. Încurajase pregătirea lui Zannah în vrăjitoria Sith, ştiind că ar putea foarte bine să o folosească împotriva lui într-o zi. Dacă se dovedea că nu era suficient de puternic pentru a supravieţui, atunci nu era demn să fie Lordul Întunecat Sith. Asta nu însemna că era nepregătit.

Vrăjitoria părţii întunecate era complexă; ataca psihicul în moduri dificil de explicat şi chiar şi mai dificil de apărat. Bane nu avea talent pentru ea, totuşi, făcuse tot posibilul să studieze tehnicile. Ceea ce aflase a fost că singurul mod de a o contracara, era puterea voinţei victimei.

Asaltul lui Zannah începu ca o durere ascuţită în craniu, ca un cuţit fierbinte înfipt direct în creierul lui, înainte de a pătrunde mai adânc, pentru a despica cele două emisfere în jumătate. Apoi cuţitul explodă, trimiţând un milion de cioburi arzătoare în toate direcţiile. Fiecare dintre ele se îngropă în subconştientul său, căutând temeri şi coşmaruri îngropate, doar pentru a le smulge şi a le aduce la suprafaţă. Bane scoase un ţipăt şi se lăsă în genunchi. Când se ridică, cerul era plin cu un roi de orori zburătoare. Aripile lor erau rupte şi zdrenţuite, flapsurile de piele atârnând pe osul expus. Corpurile lor erau mici şi deformate, picioarele răsucite terminându-se cu gheare lungi şi ascuţite. Carnea lor era de un galben bolnav: aceeaşi culoare ca a feţelor minerilor care muriseră pe Apatros după ce fuseseră prinşi într-o cameră plină de gaz. Trăsăturile lor erau inumane, dar ochii lor arzători erau inconfundabili: fiecare creatură privea fix la el cu privirea plină de ură a tatălui său abuziv. Ca unul, năvăliră asupra lui, cu gura scrâşnind un strigăt care suna cu numele tatălui său: *hurst, hurst, hurst!* Învârtindu-şi sabia de lumină spre turma de demoni, Bane se ghemui la pământ, acoperindu-şi faţa cu mâna liberă şi încercând să îndepărteze ghearele care i se înfipseră în ochii. În timp ce roiul îl învăluia, o văzu pe Zannah la câţiva metri distanţă, cu chipul îngheţat într-o mască de intensă concentraţie.

Bane ştia că era un truc; fiarele nu erau reale. Erau doar nişte frânturi ale imaginaţiei sale, născute din amintirile reprimate ale copilăriei, cele mai mari temeri ale sale, manifestate sub formă fizică. Dar el cucerise aceste temeri cu mult timp în urmă. Îşi transformase frica de tatăl său abuziv în furie şi ură – instrumente care îi dăduseră puterea de a îndura şi, în cele din urmă, de a scăpa cu viaţă de pe Apatros. Ştia cum

să învingă aceşti demoni şi lovi înapoi. Dezlănţuind un urlet primitiv, îşi canaliză teroarea într-o furie pură şi se dezlănţui cu puterea părţii întunecate. Distruse roiul printr-o explozie de lumină violetă, arzătoare, îndepărtându-l complet.

* * *

Zannah privi cum Bane se agita pe pământ, cu sabia de lumină fluturând sălbatic spre fantomele invizibile, dar nu îşi lăsă concentrarea să scadă. Mintea lui Bane era puternică; dacă se relaxa măcar pentru o clipă, ar fi putut să se elibereze de vrajă. Pentru o secundă, crezu că a câştigat, dar Bane scoase un urlet, iar explozia de energie care urmă o împinse înapoi, împleticindu-se.

Recăpătându-şi echilibrul, văzu că Bane era din nou în picioare şi ştiu că rezistase vrăjii. Dar mai avea încă o surpriză pentru Maestrul ei. Se deschise din nou spre partea întunecată. De data asta însă nu îl atacă direct pe Bane. În schimb, o lăsă să curgă prin ea, atrăgând-o din solul şi piatra Ambriei. Se întinse spre puterea îngropată timp de secole, chemând-o la suprafaţă sub forma unor tentacule de fum, de culoare închisă, care ieşeau din nisip. Tentaculele subţiri se târâră pe pământ, întinzându-se unul spre celălalt, adunându-se în tentacule zvârcolitoare, fiecare având lungimea de câţiva metri. Apoi, ca răspuns la porunca ei nerostită, tentaculele se ridicară şi se repeziră la duşmanul ei.

* * *

Bane văzu ceaţa neagră, ciudată, târându-se peste pământ şi ştiu că nu erau o iluzie. Cumva, Zannah îi dăduse substanţă şi corp părţii întunecate, transformând-o în şase umbre, asemănătoare cu un şarpe, care se ridicau din pământ. Dintr-odată, lentaculele se repeziră spre el. Lovi cu sabia de lumină pentru a-l tăia pe cel mai apropiat în două, dar lama trecu, pur şi simplu, prin ceaţa neagră, fără niciun efect. Bane se aruncă în lateral, dar vârful tentaculului tot îi perie umărul stâng. Materialul hainelor se topi de parcă ar fi fost stropit cu acid. O bucată de carnea de dedesubt se dizolvă, pur şi simplu, şi Bane urlă de agonie.

Cândva, armura de orbalisk fuzionase cu corpul său, injectându-l cu un compus chimic arzător, atât de intens încât aproape că îl înnebunise. Acum zece ani îi fusese îndepărtată când carnea lui Bane fusese literalmente prăjită de o explozie concentrată a propriului său fulger violet. În timpul interogatoriilor sale, Serra îl injectase de un medicament care se simţea de parcă îl mânca de viu din interior.

Dar durerea teribilă pe care o simţea la simpla atingere a tentaculului părţii întunecate nu se asemăna cu nimic din ce mai experimentase vreodată Bane.

Pagubele nu erau în măsura de a-i pune viaţa în pericol, dar aproape că îl băgară pe Bane în stare de şoc. Căzu greoi la pământ, cu maxilarul atârnându-i şi cu ochii rostogolindu-i-se înapoi în cap. Mintea îi slăbi de pe urma contactului scurt. Durerea radia prin fiecare nerv din corpul său, dar ceea ce simţea depăşea cu mult orice senzaţie fizică. Nu era căldura brută a părţii întunecate, ci mai degrabă răceala vidului care se răspândea prin el. Îi atinse fiecare sinapsă din creier, înfigându-se în miezul spiritului său. În aceea clipă gustă anihilarea completă şi simţi adevărata groază a nimicului absolut. Cumva, reuşi să rămână conştient şi când următorul tentacul se învârti spre el, reuşi să revină pe picioarele lui şi se rostogoli din calea lui. Umărul rănit încă îi pulsa, dar întunericul gol care ameninţase să-l copleşească se estompă, permiţându-i să ignore durerea.

Tentaculele se strângeau pentru un alt atac, mişcându-se mai repede în timp ce Zannah le alimenta cu o undă constantă de Forţă. Bane dezlănţui fulgere violete din degetele sale, dar când salvele lovi formele negre, sinuoase, fură absorbite fără niciun efect aparent. Erau făcute din energia pură a părţii întunecate şi nu avea cum să le facă rău. Asta îi lăsa o singură opţiune – să o omoare pe Zannah înainte să-l omoare tentaculele. Dezlănţui un alt fulger către ucenica sa. Ea prinse salvele cu sabia de lumină, făcându-le inofensive. Dar reacţiile ei erau cu o fracţiune mai lente decât în mod normal, şi Bane ştiu că nu era doar din cauza coastelor rănite. Efortul de a menţine animate tentaculele, împinseseră la limită abilitatea lui Zannah de a atrage Forţa, lăsând-o vulnerabilă în alte zone.

Cu sabia de lumină în mână, Bane se îndreptă spre ea. Tentaculele zburară să-l intercepteze, dar Bane se feri, sări şi se

rostogoli, croindu-şi drumul pe sub, pe deasupra şi pe lângă ele, în timp ce se apropia de Zannah.

Ea îşi ridică sabia de lumină pentru a se apăra de atacul său, dar fără ajutorul deplin al puterii Forţei, mişcările îi erau ciudate şi stângace. Îi pară lovitura, dar nu reacţionă îndeajuns de rapid când Bane se lăsă în jos şi-i zbură picioarele de sub ea cu o măturare a piciorului. Când căzu, el răsuci mânerul sabiei lui de lumină, astfel încât lama să prindă una dintre lamele ei, smucindu-i sabia din strânsoare şi trimiţând-o zburând prin tabără. Cu duşmanul neînarmat şi neputincios la picioare, Bane îşi coborî braţul pentru lovitura de graţie, dar fu interceptat la jumătatea drumului de către unul dintre tentaculele părţii întunecate, care se înfăşură în jurul cotului. Pielea, muşchiul, tendonul şi osul se dizolvară instantaneu, separându-i braţul. Antebraţul şi pumnul dezmembrat căzură inofensivi pe pământ, sabia de lumină rostogolindu-se când mânerul alunecă dintre degetele lui inerte.

Lordul Întunecat nu ţipă de data asta; durerea fu atât de intensă încât îl lăsă mut, în timp ce se prăbuşea la pământ. Totul deveni negru. Orb şi singur, simţi vidul apropiindu-se. Disperat, întinse mâna stângă, strângând încheietura lui Zannah în timp ce stătea întinsă pe pământ lângă el. Cu ultimele forţe, chemă toată puterea rămasă şi invocă ritualul transferului de esenţă.

Lucrând cu viteza gândului, mintea lui atinse curentele Forţei, atrăgând puterea părţii întunecate, învârtindu-le, modelându-le şi răsucindu-le în tiparele complicate pe care le învăţase din Holocronul lui Andeddu.

Întunericul rece care-l înghiţea dispăru, fiind înlocuit de o lumină stacojie când se dezlănţui puterea ritualului. Bane era conştient de faptul că îi era consumată complet carnea în căldura inimaginabilă, fiind prefăcută în cenuşă într-o miime de secundă. Dar el nu mai făcea parte din propriul său corp. Spiritul său se lepădase de carcasa veche în favoarea uneia noi. Bane deveni, brusc, pe deplin conştient de mediul său fizic. Putea vedea cu ochii lui Zannah, putea auzi cu urechile ei. Putea simţi căldura intensă a strălucirii stacojii a ritualului prin pielea ei.

Dar Zannah încă era acolo. Ea îi simţi asaltul; îi putea simţi teroarea şi confuzia de parcă erau ale lui. Iar când urlă de groază, urlă odată cu ea.

Când concentrarea ei se spulberă, tentaculele negre se topiră, dispărând ca fumul pe vânt. Instinctiv, ea se luptă pentru a respinge invadatorul. Bane o putea simţi îndepărtându-l, respingându-l, încercând să-l alunge chiar în timp ce el încerca neobosit să-şi forţeze drumul în interior şi să-i dizolve existenţa.

Deveni o bătălie a voinţelor, cele două identităţi ale lor luptându-se în mintea lui Zannah, încercând să câştige posesia trupului ei. Se balansară la marginea vidului, Bane căutând să-i elimine toate urmele de identitate, în timp ce ea căuta să-l arunce în vid. O clipă, se păru că erau egali, niciunul dintre ei nereuşind să câştige, dar reuşind în acelaşi timp să nu cedeze teren.

Şi apoi, deodată, se termină.

Capitolul 27

De la o distanţă sigură, femela Iktotchi urmărea cele două siluete din visele sale, luptându-se. Era un observator imparţial, neavând nicio preferinţă cu privire la cine putea ieşi învingător. Ea voia doar să-l slujească pe cel care se dovedea cel mai puternic. Conflictul fusese scurt, dar intens: se minunase de viteza lamelor, de mişcările lor atât de rapide încât abia putea să urmărească acţiunea. Simţise puterea minunată a Forţei dezlănţuită prin explozii de fulgere şi tentacule sinistre care se ridicau din pământ. Se cutremură de dorinţă, ştiind că şi ea, de asemenea, ar putea într-o zi să înveţe să deţină o astfel de putere.

Îl văzuse pe Bane doborând-o pe femeie la pământ şi zburându-i arma din mână, doar pentru ca apoi, braţul să-i fie tăiat de atingerea unuia dintre tentaculele negre. Apoi apăru o strălucire atât de orbitoare încât fu obligată să închidă ochii şi să privească într-o parte. Când se uită înapoi, Bane dispăruse, corpul lui fiind redus la o grămadă de cenuşă. Femeia blondă era încă pe pământ, ameţită, dar vie. Tentaculele mortale dispăruseră.

Se apropie de scenă cu precauţie. Braţul secerat al lui Bane era întins pe pământ, dar restul corpului său fusese consumat de flacăra stacojie.

Cu toate astea, în clipa dinainte de a privi într-o parte, simţise ceva.

Chiar de la distanţă, simţise o izbucnire incredibilă de putere – aceeaşi putere pe care o simţise în Bane însuşi. Nu ştia cum era posibil, dar aproape că părea că energia vitală a Lordului Întunecat părăsise forma sa fizică într-o clipă glorioasă, eliberându-se de lumea materială. Apoi, la fel de brusc cum îi simţise prezenţa, nu mai era, dispărând ca un animal care se ascundea în pământ.

Oricât părea de nebunesc, era un singur loc în care îşi putea imagina că ar fi putut să plece.

Femeia de pe pământ se mişcă, cu pleoapele tremurându-i în timp ce se ridica încet în picioare. Se mişca

ciudat şi nu părea să poată să stea drept, de parcă n-ar fi fost familiarizată cu modul în care-i funcţionau membrele şi muşchii... deşi acest lucru ar fi putut fi, pur şi simplu, rezultatul epuizării în urma luptei. Îşi scutură capul blond dintr-o parte în alta, iar mişcarea păru să-i restabilească sentimentul de echilibru. Stând dreaptă şi înaltă, se întoarse şi o fixă pe Iktotchi cu o privire rece.

Ştiind cât de nebuneşti vor suna cuvintele ei, Cognus ezită înainte să întrebe:

— Lord Bane?

— Bane a dispărut, răspunse femeia, cu o voce încrezătoare şi puternică. Eu sunt Darth Zannah, Lordul Întunecat Sith şi noul tău Maestru.

Femela Iktotchi căzu într-un genunchi, încrucişându-şi mâinile în semn de supunere şi înclinând capul.

— Iartă-mă, Stăpână.

— Cum te numeşti? întrebă Zannah.

— Eu sunt... Darth Cognus. Aproape că fusese gata să spună *Vânătoarea*, dar reuşi să-şi corecteze greşeala la timp. Bane m-a pus să-mi aleg un nume care să simbolizeze noua mea viaţă de ucenic Sith.

— Atunci pregătirea ta a început deja, răspunse Zannah. Ţi-a explicat *Regula celor Doi* care ghidează Ordinul nostru?

— Începuse. Dar nu a fost timp pentru nicio lecţie reală înainte de sosirea dumneavoastră, recunoscu ea.

— Te voi învăţa *Regula celor Doi* şi căile Sith, promise Zannah. Cu timpul, te voi învăţa totul. Ridică-te, Cognus, adăugă ea, şi femela Iktotchi făcu aşa cum fusese instruită.

Zannah se întoarse şi se duse să-şi ridice sabia de lumină din locul unde căzuse pe pământ.

— În timp, îţi vei construi propria sabie de lumină, zise Zannah, vorbind fără să se întoarcă să se uite la ea. Deocamdată, ia-o pe a lui Darth Bane.

Cognus ridică de la pământ mânerul curb al sabiei de lumină a lui Bane, nefiind perturbată de membrul grotesc, rupt, care zăcea la doar câţiva centimetri distanţă.

— Bane a reinventat Sithul, îi explică Zannah, stând cu spatele la noua ei ucenică, în timp ce se uita lung la întinderea vastă, pustie, a deşertului Ambriei. Noi suntem moştenirea lui şi, deşi el a dispărut, moştenirea lui va dăinui. Acum, eu sunt

Maestrul şi tu eşti succesoarea aleasă de mine. Într-o zi, mă vei înfrunta exact aşa cum l-am înfruntat eu pe Bane, şi doar una dintre noi va supravieţui. Asta este calea Ordinului nostru. Un individ poate muri, dar Sithul este etern.

— Da, Stăpână, răspunse Cognus.

Nu putu să nu observe că, în timp ce vorbea, Zannah se încleşta şi descleşta încontinuu degetele mâinii stângi.

EPILOG

Set Harth era prea deştept ca să se întoarcă la moşia sa de pe Nal Hutta.

Dacă Zannah ar fi supravieţuit distrugerii *Închisorii de Piatră*, era doar o chestiune de timp până când va merge acolo să-l caute, iar el nu avea dorinţa de a se mai întâlni vreodată cu ea.

Din fericire, Set îşi construise viaţa pe principiul că ar putea fi nevoit, oricând, să fugă. Avea alte conace, pe alte lumi, din Nar Shaddaa până pe Coruscant şi cel puţin o duzină de identităţi false pe care şi le putea asuma dacă dorea să nu fie găsit. Nu era îngrijorat despre Zannah, nu când avea ceva mult mai interesant chiar în faţa lui.

Stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua navetei pe care o furase din *Închisoarea de Piatră*, cu Holocronul lui Andeddu sprijinit pe o masă mică, la câţiva metri distanţă. Toată atenţia lui era concentrată asupra siluetei holografice mici care era proiectată din vârful piramidei negre.

— Va dura mulţi ani să înveţi lecţiile pe care trebuie să ţi le predau, îl avertiză *Gardianul*, trăsăturile lui scheletice fiind grave şi sumbre. Trebuie să te dovedeşti demn înainte să-ţi dezvălui ritualul transferului de esenţă.

— Desigur, Stăpâne, spuse el, dând din cap nerăbdător. Înţeleg.

Se plictisise sub tutela Maestrului Obba şi a Jedilor. Avusese rezerve serioase în a sluji ca ucenic sub Zannah. Dar Set era mai mult decât dispus să facă orice îi cerea *Gardianul*.

Oricum, ştia că trebuia să-i răspundă *Gardianului* doar când Holocronul era activ. Spre deosebire de un Maestru viu, Set era cel care decidea unde şi când va începe fiecare lecţie. Mai important, totuşi, Holocronul îi oferea ceva ce chiar îşi dorea. Zannah încercase să-l ispitească cu promisiuni de putere şi şansa de a-i distruge pe Jedi şi de a conduce galaxia. Dar Set avea deja mai mult decât suficientă putere pentru a obţine ceea ce avea nevoie de la viaţă.

În plus, eşti fermecător, deştept şi frumos. Ce-şi mai poate dori cineva?

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să stăpânească galaxia.

Lasă-i pe Jedi şi pe Sith să se lupte la nesfârşit.

Rezultatul nu avea nicio importanţă pentru el. El era un supravieţuitor; tot ce-şi dorea era să trăiască mult şi să aibă o viaţă prosperă. Şi dacă va afla secretele transferului de esenţă, viaţa lui va fi foarte lungă.

Va trebui să fie atent, desigur. Să nu atragă niciodată prea multă atenţie asupra lui. Să încerce să nu se întâlnească cu Jedii sau cu oamenii puternici precum Zannah.

Nu va fi nici o problemă. Practic, fă ceea ce faci deja.

Asta, şi să păzească Holocronul ca şi cum viaţa lui – lunga, foarte lunga lui viaţă – ar depinde de el.

— Eşti pregătit să începi prima lecţie? întrebă Gardianul.

— Nici n-ai idee, Stăpâne, răspunse Set cu un rânjet. Nu ai absolut nicio idee.

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH…

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

